

சிந்தனை

CINTANAI

கலை, சமூகவாழ்வு அறிவு சஞ்சிகை
A JOURNAL OF THE ARTS & SOCIAL SCIENCES (TAMIL)

மலர்.
Vol. 4

ஜனவரி - ஜூலை
JANUARY - JULY 1971

இதழ்
Nos. 1 & 2

- நான்கு பதில்மைகளின் அளவையியல்
- கண்டி இராச்சியம் 1658-1710
- கயிலாயவன்னியனார் சிதம்பர தருமசாதனப் பட்டையம்
- செய்தியும் குறிப்பும்

சிந்தனை வெளியீடுகள்

பேராதனை-இலங்கை

PERADENIYA-CEYLON

விலை ரூ. 2-50

சிந்தனை

கலை, சமூக, விஞ்ஞானச் சஞ்சிகை
(ஆரம்பம்: 1967)

பதிப்பாசிரியர்

கா. இந்திரபாலா B. A , Ph. D.

வரலாற்றுத்துறை, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்
பேராதனை

மலர் 4 இதழ் 1 & 2

ஜனவரி - ஜூலை 1971

வெளிவந்தது - 10 ஜூலை 1971

சிந்தனை வெளியீடுகள்
பேராதனை

சிந்தனை

4: 1 & 2, ஜனவரி - ஜூலை 1971

உள்ளுறை

1. கே. என். ஜயதிலக	நான்கு பதில்மைகளின் அளவையியல் M. A. (கேம்பிரிட்ஜ்), Ph. D. (லண்டன்) காலஞ்சென்ற மெய்யியல் பேராசிரியர், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.	1
2. சி. அரசரத்தினம்	கண்டி இராச்சியம்: 1658 க்கும் 1710 க்கும் இடையில் அதன் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளையும் வர்த்தகத்தையும் பற்றிய சில அம்சங்கள் B. A. (இலங்கை), Ph. D. (லண்டன்) வரலாற்றுப் பேராசிரியர் மலேஷியப் பல்கலைக்கழகம், கோலாலம்பூர்.	20
3. செ. குணசிங்கம்,	கயிலாய வன்னியனார் சிதம்பர தருமசாதனப்பட்டையம் (1722) B. A. (இலங்கை), துணை விரிவுரையாளர், வரலாற்றுத்துறை, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.	41
4. பதிப்பாசிரியர்	செய்தியும் குறிப்பும்	91

1. K. N. Jayatilleke,	<i>The Logic of the Four Alternatives</i> M. A. (Cantab.), Ph. D. (Lond.) Late Professor of Philosophy, University of Ceylon, Peradeniya.	1
2. S. Arasaratnam,	<i>The Kingdom of Kandy: Some Aspects of its Foreign Relations</i> B. A. (Cey.), Ph. D. (Lond.) Professor of History, University of Malaysia, Kuala Lumpur. (Translated from the article in <i>The Ceylon Journal of Historical and Social Studies</i> , Vol. III, No. 2, July - Dec. 1960, pp. 109-127.)	1658 - 1710 20
3. S. Gunasingam,	<i>The Cidamparam Charter of Kayilaya Vanniyanar</i> B. A. (Cey.) Asst. Lecturer in History, University of Ceylon, Peradeniya.	41
4. Editor,	<i>News and Notes</i>	97

சிந்தனை ஆண்டுக்கு இருமுறை வெளிவரும்.

தொடர்புகள்: ஆசிரியர், சிந்தனை, வரலாற்றுத்துறை, பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.

நான்கு பதில்மைகளின் அளவையியல்

மூலம்: கே. என். ஜயதிலக

மொழிபெயர்ப்பு: எல். சி. டி. குலத்துங்கம்

மூன்று காரணங்களைக் கொண்டு, பாளி நிக்காயங்களில் முதன் முதலாகத் தோன்றுகின்ற நான்கு பதில்மைகளைக் கொண்ட பௌத்த அளவையியலினைப் பற்றி எழுத முன் வந்துள்ளேன்: முதலாவதாக இது மெய்யியலில் ஓர் மாமுலான கிழக்கு மேற்குப் பிரச்சினையாகக் காட்சி அளிக்கின்றது. இரண்டாவதாக, இக் கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டப்படுந் திட்டாந்தம் சரியாகில் இப்பிரச்சினை மேற்கு நாட்டு அறிஞர்களையும், நாகார்ச்சுனர் போன்ற புராதன கீர்த்தி பெற்ற இந்திய நாட்டறிஞர்களையும் திணறடித்துள்ளது: இறுதியாக, எடுப்புக்களை அளவை பதில்மைகளாக ஓர் நவீன முறையில் வகுக்க எத்தனிக்கும் காரணத்தினால் மாத்திரமல்லாது, இவ்வாறு வகுக்கும் பொழுது, வகுக்கப்பட்ட பதில்மைகளின் அளவை அமைப்பு ஏற்றுக்கொள்ளும் உண்மைப் பெறுமானங்களின் எண்ணிக்கையிற் தங்கி இருக்கா வண்ணம் பதில்மைகளினை வகுக்க எத்தனிப்பதால், தற்கால அளவையியல் மாணவருக்கு இவ்வமைப்பு ஓரளவுக்கு ஓர்ச்சாய்வு வாய்ந்ததாக இருக்கத்தான் வேண்டும்.

சதுஷ்கோடி (தெத்திரலெம்மா) எனப் பிந்திய பௌத்த மரபில் குறிப்பிடப்படும் நான்கு பதில்மைகளின் அளவையியலினைப்பற்றி ஓர் திட்டமான விளக்கத்தை அளித்தால், முன் கூறப்பட்ட காரணங்களின் இயல்பும் தனித்துவமும் புலனாகும்: ஆனால் இதனை, “நான்கு பதில்மைகளின் அளவையியல்” என அழைக்கும் பொழுதே இதனைப் பற்றி ஓர் கொள்கையினை எடுத்துக் காட்டுகிறோம் என்பதனை நினைவில் கொள்ளவேண்டும்: இக் கொள்கையினைக் கிடைக்கக்கூடிய சான்றுகளினால் நிறுவவேண்டியதாக உள்ளது. இவ்வளவை அமைப்பினைப் பற்றி ஏற்கனவே எழுதியுள்ளேன்.¹ ஆனால் இதற்கு மேலதிகமான தெளிவுப் படுத்தலும், திட்டமான வரைவிலக்கணமும் தேவைப்படுகின்றது: இவ் விடயத்தைப்பற்றி நான் ஏற்கனவே கூறியதைக் கூடியவண்ணம் மீளக் கூறும், இதனை எழுத உத்தேசித்துள்ளேன்:

பாளி நிக்காயங்களில் இந்நான்கு பதில்மைகள் “நான்கு நிகைனாகிக் (imesu catusu thanesu)² குறிக்கப்பட்டுள்ளன: இந் நான்கு நிகைனாகிக்பாறி (annatra imehi catuhi thanehi)³ போகாமல், இறப்பிற்குப் பின் ஓர் பூரண மனிதனின் இருப்பின் இயல்பினை, அக்கால ஆசிரியர் குறிப்பிட முயன்றனர் எனக் கூறப்படுகின்றது: இவைகள், நான்கு அளவைப் பதில்மைகளாகக் கருதப்பட்டன என இக் குறிப்புகள் எடுத்துக்காட்டுவது போலிருக்கின்றன: அத்துடன் ஓர் விடயத்தின்

* Logic of the Four Alternatives

உண்மை, இப் பதில்மைகளின் ஒன்றில் அடங்கியுள்ளது என நம்பப்பட்டதாகவிருக்கலாம்; இந் நான்கு பதில்மைகள் ஒன்றை ஒன்று விலக்குகின்ற (mutually exclusive) கூட்டாக அனைத்தையும் அடக்குகின்ற (exhaustive) நிகழுமைகளென நூல்களின் சில உதாரணங்கள் வலியுறுத்திக் காட்டுகின்றன:

- (1) ஒருவன் முற்றாக மகிழ்ச்சியுள்ளவனாக இருக்கின்றான்;
- (2) ஒருவன் முற்றாக மகிழ்ச்சியற்றவனாக இருக்கின்றான்;
- (3) ஒருவன் மகிழ்ச்சியுள்ளவனாகவும் மகிழ்ச்சியற்றவனாகவும் இருக்கின்றான்;
- (4) ஒருவன் மகிழ்ச்சியுள்ளவனாகவோ மகிழ்ச்சியற்றவனாகவோ இல்லை.⁴

- (1) x' ஆனவன் தன்னையே வதைக்கின்றவன்
- (2) x' ஆனவன் பிறரை வதைக்கின்றவன்.
- (3) x' ஆனவன் தன்னையும், பிறரையும் வதைக்கின்றவன்.
- (4) x' ஆனவன் தன்னையோ, பிறரையோ வதைக்காதவன்.⁵

- (1) பிரபஞ்சம் எல்லையுடையதாகும்.
- (2) பிரபஞ்சம் எல்லையற்றதாகும்.
- (3) பிரபஞ்சம் எல்லையுள்ளது, எல்லையற்றதுமாகும்.
- (4) பிரபஞ்சம் எல்லையுள்ளதுமல்ல, எல்லையற்றதுமல்ல.⁶

பதில்மைகளில் ஒன்று உண்மையெனக் கூறப்பட்டால், ஏனையவை பொய்யாக இருக்கவேண்டுமென்பதனை நிக்காயங்களில் ஒரு உதாரணம் உறுதிப்படுத்துகிறது.⁷ நான்கு பதில்மைகளையும் நிராகரிக்கின்ற சில உதாரணங்கள் நிக்காயங்களில் உள, - ஆனால் எனது அபிப்பிராயப்படி, இவ்வுதாரணங்கள் நாம் இங்கு அளிக்கின்ற விளக்கத்தை மறுக்கின்றனவென விளங்கிக்கொள்ளக்கூடாது.

பேராசிரியர் ரூபின்சனும், எடுப்புக்களை அளவைப் பதில்மைகளெனக் கருத வேண்டுமென்று உத்தேசித்துள்ளார்.

சதுஷ்கோடி (தெத்திரலெம்மா) பௌத்தவாதவியல் உபகரணத்தின் ஓர் மாமுலான எடுத்துக்காட்டாகும். இது விலக்குறழ்வுத் (பலத்த உறழ்வு) தொடர் பினைக் கொண்ட நான்கு உறுப்புக்களை அடக்கியுள்ளது. (அ. ஆ. இ. ஈ. என்பவைகளில் ஒன்றையொன்று மாத்திரம் உண்மையாகும்.)

கௌத்தமர் தொட்டுப் பௌத்த வாதவியலாளர், பதில்மைகள் ஒவ்வொன்றினை மறுத்து, அதனால் எடுப்பினை முற்றாக மறுத்துள்ளனர். இப்பதில்மைகள், அனைத்தையும் அடக்குகின்றன. எனக் கருதப்பட்டிருப்பதால், இவைகளின் பூரண இன்மைப்படுத்தல் "தூய இன்மை (Pure Negation) எனப் பெயரிடப்பட்டு, மத்திய - மீக்கம் இன்மைவாதம் எனக் கருதப்படுவதற்கு சான்றாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே சதுஷ்கோடியின் வடிவத்தைப் பகுப்பாராய்கையில் அளவைப் புறம் யான ஓர்ச் சாய்வு, இவ்வாய்வினுள்ளது;

நான்கு எடுப்புக்களும் “விலக்குறழ்வுத் தொடர்பில்”, இயங்குகின்றனவெனவும், “இப் பதில்மைகள் அனைத்தையும் அடக்குகின்றனவெனவும்” கூறும் ரெய்ப்சினின் குறிப்போடு நாம் இசைந்துள்ளோம்: ஆனால், இப்பதில்மைகள் ஒவ்வொன்றின்மையும் கௌத்தமர் மறுத்தாரி எனக் கூறியது, சரித்திர பூர்வமாகத் தவறாகும்: பதில்மைகளில் ஒன்று உண்மையென எடுத்துக்கொண்டால், ஏனையவை பொய்யெனக் கருதப்பட்டதென்பதனை, முன் தரப்பட்ட உதாரணம் காண்பிக்கின்றது:

(1) ஒவ்வொரு பதில்மையும் ஒன்றையொன்று விலக்குகின்றது எனவும்,

(2) பதில்மைகள் கூட்டாக அனைத்தையும் அடக்குகின்றன எனவும், அளவுப் படுத்திய எடுப்புக்களிலும், அளவுப் படுத்தாத எடுப்புக்களிலும், முதலாவதாக நாம் நிறுவ வேண்டியதாக இருக்கின்றது:

1: ப (P)

2: -ப (P)

இதில், எ — ப (Sis P), அல்லது அ — தொ — ஆ (aRb) வடிவத்தைக்கொண்ட எடுப்பு ‘ப’ ஆகும்: எ — அல்ல — ப (Sis not P), அல்லது அ — தொ — அல்ல — ஆ (it is not the case that a R b) வடிவத்தைக்கொண்ட எடுப்பு — ‘ப’* கும் எனக் ஆகும். பதில்மைகளில் ஒன்று உண்மையாகில் அடுத்தது கட்டாயமாகப் பொய்யாகும் எனக்காண்பிக்கக் கூடியதே, இப் பதில்மைகள் ஒன்றையொன்று விலக்குகின்றன என்பதற்கு, நிரூபிப்பாகும்: ஆகவே,

ப	ப
உ	பொ

-ப	ப
உ	பொ

இப் பதில்மைகள் ஒன்றுகிலும் உண்மையல்ல எனக் கணிப்பது கட்டாயமாகப் பொய்யாகும், எனக் காண்பிப்பதே, எடுப்புக்கள் கூட்டாக அனைத்தையும் அடக்குகின்றன என்பதற்கு, நிரூபிப்பாகும். ஆகவே — (பv — ப) எனப்பட்ட சூத்திரம் கட்டாயமாகப் பொய்யாகும்: இதனைக் காண்பிக்கக்கூடும்: ஏனெனில் இச்சூத்திரம் உண்மையெனக் கருதினால், ஓர் முரண்மைக்கு எம்மைக் கொண்டு செல்கின்றது:

— (பv — ப)

உ பொ

ஆகவே, இச் சூத்திரம் அளவைப்பூர்வமாக உண்மையாகவிருக்கமுடியாத காரணத்தினால், கட்டாயமாகப் பொய்யாகும். பதில்மைகளில் ஒன்று கட்டாயமாக உண்மையாக விருக்கவேண்டிய காரணத்தினால், இப் பதில்மைகள் கூட்டாக அனைத்தையும் அடக்குகின்றன என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளன.

அளவுப் படுத்திய எடுப்புக்களிலிருந்து உதாரணங்கள் அளிக்கப்படவேண்டுமாகில், அறிஸ்தோட்டின் ஒருங்கிரா வடிவங்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

உதாரணம்:—

(1) ஓ (O)

(2) ஏ (A)

ஆனால், திட்டவட்டமான கருத்தினையுள்ள உதாரணங்களை அளிக்கமுதல், ஓ, ஏ, எடுப்பு வடிவங்களைப் பற்றிச் சில ஈரடியியல்புகளை விலக்க வேண்டியதாகயிருக்கின்றது: “ஓ” எடுப்பினைப் பற்றி ஓரளவு ஈரடியியல்பு ஏற்படுகின்றது: “சில நாய்கள் கருமை அல்ல” என்ற எடுப்புக்கு, இருப்புக் கருத்து ரீதியில் “நாயாகவும் கருமையற்றதாகவும் ஓர் X உள்ளது” என்ற கருத்தினை நாம் அளிக்கின்றோம். “f” ஆகவும் g ஆற்றதாகவும் ஓர் X உள்ளது என்ற முறையில் பொதுவாக “ஓ” எடுப்பு கருதப்படும்; இது குறியீட்டு வடிவத்தில் (gx) (fx.—gx) ஆக அமையும். ஆனால், இவ்வாறான எடுப்பினைப் பொய்யென நாம் கூறினால், நாம் கொள்ளும் கருத்து என்னவெனில், “ஓர் X உள்ளது, அந்த X “f” ஆக உள்ளது, ஆனால் இந்த X “g” அல்லாததாக இருக்கின்றதல்லதாகும்”. உதாரணமாகச் “சில நாய்கள் கருமை அல்ல என்பது பொய்யாகும்” என்ற எடுப்பின் கருத்து, “X என்ற ஒன்று உள்ளது, அந்த “X” நாயாக இருக்கின்றது ஆனால் அப்படிப்பட்ட X கருமை அல்ல என்பது பொய்யாகும்”, என்ற கருத்தினைப் பெறும். அல்லது “f” ஆன (நாயான) g யற்ற (கருமையற்ற) X ஒன்றில்லை, ஏனெனில் “f” ஆன X யே இல்லை என்றும் நாம் கருதலாம்; உதாரணமாக “சில கிங்கரன்கள் நீடியகாலம் வாழ்பவையல்ல என்பது பொய்யாகும்” என்ற எடுப்பு கிங்கரனாகவும் நீடியகாலம் வாழாததாகவும் X என்ற ஒன்று இல்லை, ஏனெனில் கிங்கரனான X யே இல்லை” எனக் கருதப்படலாம். “ஓ” எடுப்பு பொய்யாக இருக்கக்கூடிய நிபந்தனைகளை நாம் கவனிக்குமிடத்தில், இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளைக் காணக்கூடும்:—

(gx) (fx.—gx)

உ உஉ

உ பொ பொ

பொ பொ உ/பொ

“ஓ” வையும், “—ஓ” வையும் இருப்பு ரீதியில் வரைவிலக்கணங் கூறுகையில் பொய்யான “ஓ” வின் ஈரடியியல்பினை நாம் நீக்கக் கூடும். அப்பொழுது f ஆன X’கள் இருக்கின்றன என்பதனை ஏற்று, வற்புறுத்தி, (ஓ) எடுப்பினை (gx) (fx. gx): (gx) (fx) என்ற கருத்தில் நாம் விளங்கிக் கொள்ளுவோம்: அதே முறையில், —ஓ எடுப்பினை: —(gx) fx. —gx). (gx) fx என்ற கருத்தில் விளங்கிக் கொள்வோம்; ஓ உண்மையாகில் —ஓ பொய்யாகும் என்ற காரணத்தினால் இவ்விரு எடுப்புச் சாரிவுகளும் ஒன்றுக்கொன்று முரண் என்பதனைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

(gx) (fx. — gx): (gx) fx

உ உ உ

பொ பொ உ

—(gx) (fx.—gx). (gx) fx

பொ உ பொ உ

உ பொ உ உ

இவ் வெடுப்பு உண்மை அல்லது பொய்யாகிலும், ஒரு x ஆகிலும் இருக்கின்றதா என்பதை, ஓ எடுப்பின் இருப்புக் கரத்திற் கொள்ளும்பொழுது, சகின்றது. — ஓ இருப்பெடுப்பாகில் ஏ இருப்பெடுப்புக்கு வலுச்சமனாகும், அப்பொழுது இப் பதில்-மைகளை இவ்வாறு எழுதலாம்:-

(1) (ஓx)ஓ

(2) (ஓx)ஏ

ஆனால் இவை உண்மையான முறையில் பதில்மைகளல்ல: '(ஓx)ஓ'வும் '(ஓx)ஏ'வும், முன் காண்பிக்கப்பட்ட முறையில் ஒன்றை ஒன்று விலக்குகின்றன, ஆனால் இவை கூட்டமாக அனைத்தையும் அடக்குகின்றனவல்ல:

(ஓx)ஓ v (ஓx)ஏ

உ பொ பொ

'fx' குகள் இல்லாவிடில், '(ஓx)ஓ'வும் '(ஓx)ஏ'யும் ஒரே சமயத்தில் பொய்யாக இருக்க முடியுமென்பதை எடுத்துக்காட்டக்கூடும்:

[(ஓx) (fx.—gx)fx] v [—(ஓx) fx.—gx). (ஓx)fx]

பொ பொ பொ

பொ பொ

ஆகவே, இருப்பு எடுப்புக்கள் கட்டுத்தொகுப்பில் மாத்திரம் (ஓx)ஓ'வும், (ஓx)ஏ'யும் அளவைப் பதில்மைகளாகும். உதாரணமாக, ஒன்றில் "எல்லாப் பூனைகளுக்கும் வாலுண்டு" அல்லது "சில பூனைகளுக்கு (அதாவது ஒரு பூனைக்காகிலும்) வாலில்லை" என உண்மையாக நாம் கூறலாம். பூனைகள் என்பவை உள்ளன என்பதனை நாம் ஏற்றுக்கொண்டால், முன் கூறப்பட்ட எடுப்புக்களில் ஒன்று உண்மையாகில் மற்றது கட்டாயமாகப் பொய்யாகும். அதோடு இரண்டில் ஒன்றாவது கட்டாயமாக உண்மையாகியிருக்கவேண்டும்; ஆனால் இதே முச்சில், ஒன்றில் "கிங்கரன்கள் எல்லாம் நீடிய காலம் வாழ்பவை" அல்லது "சில கிங்கரன்கள் நீடிய காலம் வாழ்பவையல்ல" எனக் கூறமுடியாது, ஏனெனில் "கிங்கரன்கள்" என்பவை இல்லாத காரணத்தினால் இவ்விரு பதில்மைகளும் ஒரே சமயத்தில் பொய்யாக இருக்கக்கூடும்; நான்கு பதில்மைகள் அளவைப்படி, அளவுபடுத்திய எடுப்புக்களின் அளவைப் பதில்மைகளை எடுத்துக் கூறும் பொழுது இவ் வேறுபாடுகளை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும்;

ரெபின்சன், தெத்திரலெம்மா என அழைக்கும் சதுஷ்கோடிக்குப் பின்வரும் பதில்மைகளை அளவுப் படுத்திய எடுப்புதாரணங்கள் வடிவத்தில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்: அவரின் வாரீர்த்தைகளில்:-

"தெத்திரலெம்மாவை இவ்வாறு அளவுப்படுத்துகையில், சில முறைகளில் அறிஸ்தோட்டலின் நான்கெடுப்பு வடிவங்களுக்கு ஒப்புடையதாகவுள்ளன; ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைப் பின்வரும் அட்டவணியிற் காண்க:-

அறிஸ்தோட்டிலின் வடிவங்கள்

தெத்திரலெம்மா

- 1: ஏ —> 'x யாவும் ஏ யாகும்'
- 2: ஈ —> 'ஒரு x'ம் ஏ அல்ல.
3. ஐ —> 'சில x ஏ யாகும்'
4. ஒ —> 'சில x ஏ அல்ல'

- 1: x யாவும் ஏ யாகும்.
- 2: ஒரு xம் ஏ அல்ல
- 3: சில x ஏ யாகும்: அத்துடன்
சில x ஏ அல்ல
- 4: ஒரு xம் ஏ அல்ல, அத்துடன்
ஒரு xம் ஏ அற்றதுமல்ல

“ஒரு xம் ஏ அற்றதல்ல” என்ற எடுப்பு வடிவம் “x யாவும் ஏ யாகும்” என்ற வடிவத்திற்குச் சமனான காரணத்தினால், நான்காவது லெம்மா, ஈ, ஏ வடிவங்களின் இணைப்பாகும். மூன்றாவது லெம்மா ஐ, ஒ வடிவங்களின் இணைப்பாகும். நான்காவது லெம்மா மூன்றாவது லெம்மாவின் இணைவுகளின் முரண்களினது இணைப்பாகும். “ஒரு x'ம் ஏ அல்ல” என்ற வடிவம், “சில x ஏ ஆகும்” என்ற வடிவத்தின் முரணாகும். “அத்துடன் ஒரு x'ம் ஏ அற்றதல்ல” சில x ஏ அல்ல என்பதின் முரணாகும். ஆகவே மூன்றாவது, நான்காவது லெம்மாக்களுக்கிடையே ஓர் சமம் சீர்திருக்கும். ஒரு லெம்மாவின் இணைவுகளின் மறுப்பு அடுத்ததை எப்பொழுதும் விளைவிக்கும்.”

“ஒரு x'ம் ஏ அற்றதல்ல” என்பதை x யாவும் ஏ யாகும்” என்பதோடு சமன் படுத்தி, நான்காவது லெம்மா ஈ, ஏ, வடிவங்களின் இணையாக ரெபின்சன் கூறுவதை நாம் கவனிக்க முடியும். பூல் சிரெயிடரின் அளவை - அச்சரகணிதத்தைக் கையாண்டு, ரெபின்சன் தனது முந்திய கட்டுரையிலும் இக் கருத்தினையே கூறுகின்றார்.¹⁰

“சில முறைகளில் தெத்திரலெம்மா அறிஸ்தோட்டிலின் நான்கு வடிவங்களை ஒத்திருக்கிறது: இருபதங்களினாலும், “யாவும்”, “சில”, “அல்ல” போன்ற மாறிலிகளினாலும் அமைக்கப்பட்ட எடுப்புக்களை இரு கூட்டடுக்களும் கொண்டுள்ளன. எனினும் தெத்திரலெம்மாவின் மூன்றாம் நான்காம் பதில்மைகள் எளிய எடுப்புக்கள் அல்ல, கூட்டெடுப்புக்கள் ஆகும்; பூல்சிரெயிடரின் குறியீட்டின் மூலம் இவ்வொத்திருப்பை அட்டவணைப்படுத்தலாம்.

அறிஸ்தோட்டிலின் வடிவங்கள்

தெத்திரலெம்மா

- 1: ஏ ab-o
- 2: ஈ ab-o
- 3: ஐ ab-/o
- 4: ஒ ab-/o

1. ab - o
2. ab - o
- 3: ab-/o. ab-/o
(ஐ, ஒ வடிவங்களின் இணைப்பு)
- 4: ab - o. ab - o.
(ஈ, ஏ வடிவங்களின் இணைப்பு)

அறிஸ்தோட்டிலின் வடிவங்களைப் பாவித்து, ரெபின்சனின் பதில்மைகளைப் பின்வருமாறு கூறலாம் :-

- 1: ஏ
- 2: ஈ
- 3: ஐ: ஓ
- 4: ஈ: ஏ

ரெபிசன் பகுப்பாராய்வு சரியாகில், பதில்மைகள் ஒன்றை ஒன்று விலக்குகின்றன வுமல்லக் கூட்டாக அனைத்தையும் அடக்குகின்றனவுமல்ல என்பதனைக் காண்பிக்கலாம்; அவ்வாறுகில் அதே கட்டுரையில் "பதில்மைகள் விலக்குறழ்வுத் தொடர்பில் இயங்குகின்றன" எனவும், ("கூட்டாக அனைத்தையும் அடக்குகின்றன" எனவும் அவர் கூறும் கருத்துக்கு இது முரணாகும்.

இருப்பு ரீதியான கருத்தினை அளிக்கும் பொழுது மாத்திரம், அறிஸ்தோட் டிலின் ஏ, ஈ, ஐ, ஓ வடிவங்களுக்கு இடையேயுள்ள தொடர்புகள், பாரம்பரிய எதிர் நிலைச் சதுரத்தில் இயங்குகின்றன, என்பது தற்கால அளவை ஆசிரியர்களினால் பொது வாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. முதல் மூன்று லெம்மாக்களுள் ஒவ்வொன்றும் உண்மையாக இருக்கையில் ஏனையவை பொய்யாகும், என்பது எடுத்துக் காட்டலாம்; ஆகவே, ஏ உண்மையானால், அதன் மறுதலையான ஈ பொய்யாகும்; அதேவண்ணம் ஏ யின் முரணான ஐ வும் பொய்யாகும்; அத்துடன் இணைவுகளின் ஒன்று பொய்யான காரணத்தினால், ஐ, ஓ எனப்பட்ட இணைப்பு பொய்யாகும்; இதேவண்ணம் ஈ பொய் யான காரணத்தினால் ஈ, ஏ பொய்யாகும்;

இரண்டாவது பதில்மையாகிய ஈ உண்மையானால் அதன் மறுதலையாகிய ஏ பொய்யாகும்; அதன் முரணான ஐ பொய்யான காரணத்தினால் ஐ, ஓ பொய்யாகும்; ஏ பொய்யான காரணத்தினால் ஈ, ஏ பொய்யாகும்;

மூன்றாவது பதில்மையாகிய ஐ: ஓ உண்மையாகில் இணைவுகள் ஒவ்வொன்றும் அதாவது ஐ யும் ஓ வும் உண்மையாகும். ஆகவே ஓ வின் முரணான ஏ யும் ஐ இன் முரணான ஈ யும் பொய்யாகும். ஏ யும் ஈ யும் தனிப்பட்ட முறையில் பொய்யான காரணத்தினால் அவைகளின் இணைப்பான ஈ, ஏ பொய் என்பது தொடரும்;

ஆனால் நான்காவது லெம்மாவில் பிரச்சினையுள்ளது. ஈ யும் ஏ யும் மறுதலைகள் ஆன காரணத்தினால் கூட்டாக உண்மையென ஏற்றுக்கொண்டாலும் இணைவுகளான ஈ யும் ஏ யும் ஒவ்வொன்றாக உண்மையானதினால், இரண்டாம் முதலாம் லெம்மாக்களும் ஒருங்காக உண்மையாக இருக்கவேண்டும். அப்படியாகில், நான்காவது லெம்மா ஓர் அளவைப் பதில்மையாகாது. "விலக்குறழ்வுத் தொடர்பில்" நான்கு அங்கங்களும் இயங்குகின்றன, என்ற கருத்தினை ரெபிசன் நிறுவவில்லை.

ரெபிசன் பின்வரும் வாக்கியத்தைக் கூறுகையில் இவ்வாறு ஐயங் கொண்டிருந்தார், என்பது போலிருக்கின்றது: "ஒரு xம்" ஏ அல்ல, அத்துடன் ஒரு xம் ஏ அல்லாததும் அல்ல "என நான்காவது பதில்மைக்குக் கருத்தளிக்க உத்தேசித்துள்ளேன். வெற்றாக இருக்கையில் இது உண்மையாகும்."¹³ இதுதான் அவரின் கருத்தாகில், இருப்பு இருப்பற்ற ஈ, வடிவங்களினை வேறுபடுத்தி..... ஈ, ஏ வடிவங்களிலுள்ள ஈரடியியல்பினைத் தெளிவுப்படுத்த வேண்டியவராக இருக்கின்

ரூர்: “ஆனால், “ஒரு x’ம் ஏ அல்ல,” “x யாவும் ஏ ஆகும்” என்பதற்கு சமனான காரணத்தினால் ஈ, ஏ, வடிவங்களின் இணைப்பே நான்காவது லெம்மா” 14 எனக் கூறுகையில் ரூபின்சன் தனது நான்காவது லெம்மாவின் ஏ வடிவத்தை முதலாவது லெம்மாவின் ஏ வடிவத்துடன் ஒருமைப்படுத்துகின்றார். இதே வண்ணம் “ஒரு x’ம் ஏ அல்ல” என்ற வடிவத்தில், இரு வடிவங்களையும் அவர் எழுதுகையில், இரண்டாவது லெம்மாவின் ஈ வடிவத்துடன் நான்காவது லெம்மாவின் ஈ வடிவத்தை ஒருமைப்படுத்துகின்றார்;

இம் முரண்பாடுகளைத் தீர்க்க வேண்டுமாகில் ஏ, ஈ வடிவங்களின் ஈரடியியல்புகளை, இருப்பு இருப்பற்ற வடிவங்களை வேறுபடுத்தி, விவக்கவேண்டியதாக இருக்கின்றது. அவ்வாறு செய்கையில் ஏ, ஈ வடிவங்களை (ϕx)ஏ, (ϕx)ஈ ஆக்கக் கூறலாம்:

மூன்றாவது பதில்மையின் இணைவுகள் ஒவ்வொன்றின் மறுப்புக்களின் இணைப்பு, நான்காம் பதில்மை, என்ற பகுப்பாய்வும், குறைவுள்ளது போலிருக்கின்றது: ஏனெனில் நான்காம் பதில்மை முதலிரு பதில்மைகளினதும் மறுப்பாகும். பாளி நிக்காயங்களிற் தரப்படும் உதாரணங்களாகிய அளவுப் படுத்தாத எடுப்புக்களின் பாஷை வடிவம் இதனைக் குறிக்கின்றதுபோலுள்ளது: பொதுவாகப் பாஷை வடிவத்தில் “ப-எ” வும்ல்ல ப அல்லாததும்ல்ல என அமையும்: இது “எ-ப வாகும்” என்பதும்ல்ல. “எ-ப வல்ல” என்பதும்ல்ல: ஆனால் இப் பாஷை பூரணமானதும்ல்ல, சரியான அளவை வடிவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றதும்ல்ல: ஏனெனில் இவ்வெடுப்பு முதலிரு பதில்மைகளின் உறழ்வின் மறுப்புமட்டுமல்ல, மூன்றாவது பதில்மையின் மறுப்புமாகும். ஆகவே அவ்வடிவத்தில் இதனை குறிப்பிடுவோம். ஏ, ஈ, வடிவங்களின் ஈரடியியல்புகளை நீக்கி, இவ்வாறு அமைக்கையில், அளவுப்படுத்திய எடுப்புக்களை உபயோகித்து, நாற் பதில்மை அளவையியல்பினைப் பின்வருமாறு கூறலாம்:

- (1) (ϕx)ஏ
- (2) (ϕx)ஈ
- (3) (ϕx)ஐ: ஓ
- (4) — [(ϕx)ஏ V (ϕx)ஈ V (ϕx)ஐ. ஓ]

இவை ஒவ்வொன்றும் அளவைப் பதில்மைகளென இப்பொழுது எடுத்துக் காண்பிக்கலாம்: (1) உண்மையாகில், (2) ‘ம’ (3) ‘ம’ பொய்யாகுமென ஏற்கனவே கண்டுள்ளோம். (1) உண்மையறிகில் நான்காவது பதில்மையும் பொய்யாகும்; அதாவது:

$$\begin{array}{c} [(ϕx)ஏ V (ϕx)ஈ V (ϕx)ஐ. ஓ] \\ \underbrace{\quad \quad \quad}_{\text{பொ}} \end{array}$$

இதேவண்ணம், இரண்டாம், மூன்றாம் பதில்மைகள் ஒவ்வொன்றும் உண்மையாகில் ஏனையவை பொய்யெனக் காண்பிக்கலாம்: நான்காவது, பதில்மை சம்பந்தமாக, இப்

பதில்மை உண்மையாகில் ஏனைய பதில்மைகளில் ஒவ்வொன்றும் கட்டாயமாகப் பொய்யெனக் காண்பிக்கலாம்.

$$\begin{array}{c} \text{U} \\ [(\exists x) \text{ஏ } V (\exists x) \# V (\exists x) \text{ஐ. ஒ}] \\ \text{பொ பொ பொ} \\ \hline \text{பொ} \end{array}$$

எப்படிப்பட்ட நிபந்தனைகளில் இது உண்மையாகுமென்ற வினா எழக்கூடும், எடுப்பு முற்றிலும் உண்மையாகில், உறழ்வு பொய்யாகுமென்பது வெளிப்படல்:- உறழ்வுகள் ஒவ்வொன்றும் பொய்யாகையில் இவ்வாற்றிற்கும்; உறழ்வுகள் ஒவ்வொன்றும் இருப்பற்றதாக இயங்கும் போது, அவை ஒவ்வொன்றும் பொய்யாகும், அதாவது $\exists x$ கள் இல்லாதமையினால்:

$$\begin{array}{c} [(\exists x) - (\text{fx} . \text{gx}) . (\exists x) \text{fx}] V [(\exists x) - (\text{fx} . \text{gx}) . (\exists x) \text{fz}] V \\ \text{பொ பொ} \\ \{ [(\exists x) (\text{fx} . \text{gx}) . (\text{fx}) \text{fx}] . [(\exists x) (\text{fx} . \text{gx}) . (\exists x) \text{fx}] \} \\ \text{பொ பொ பொ பொ} \end{array}$$

ஒவ்வொரு பதில்மையும் உண்மையாகில் ஏனையவை கட்டாயமாகப் பொய்யாகும் என்பதையும், நான்காவது பதில்மை எப்படிப்பட்ட நிபந்தனைகளில் உண்மையாகுமென்பதையும் தற்பொழுது காண்பித்துள்ளோம். பதில்மைகள் ஒன்றை ஒன்று விலக்குகின்றன என்பது இதன் பொருளாகும். பதில்மைகள் கூட்டாக அனைத்தையும் அடக்குகின்றன, அதாவது ஒரு சமயத்தில் அவைகளில் ஒன்றாகிலும் கட்டாயமாக உண்மையாகியிருக்கவேண்டுமென்பது தற்பொழுது காண்பிக்க வேண்டியதாக உள்ளது; அதாவது பின்வரும் சூத்திரம் கட்டாயமாகப் பொய்யாகவேண்டும்; அவ்வாறே தோன்றுகிறது.

$$- \{ (\exists x) [V (\exists x) \# V (\exists x) \text{ஐ. ஒ } V - [(\exists x) \text{ஏ } V (\exists x) \# V (\exists x) \text{ஐ. ஒ}] \} \\ \text{பொ பொ பொ பொ பொ பொ}$$

பின்வரும் முறையிலும் நாம் வாதிக்கலாம்: முனிதரப்பட்ட சூத்திரம் முழுதும் உண்மையென ஏற்கையில் அடைப்புக் குறிகளுக்குள் அடங்கிய முழு உறழ்வும் பொய்யாக வேண்டும்; ஆகவே உறழ்வுகள் ஒவ்வொன்றாகிய $(\exists x) \text{ஏ}$, $(\exists x) \#$, $(\exists x) (\text{ஐ. ஒ})$ வும் $\sim [(\exists x) \text{ஏ } V (\exists x) \# V (\exists x) (\text{ஐ. ஒ})]$ வும் கட்டாயம் பொய்யாகும். ஆகவே, $(\exists x) \text{ஏ}$, $(\exists x) \#$, $(\exists x) (\text{ஐ. ஒ})$? ஒவ்வொன்றும் பொய்யாகுக.

$$- (\exists x) \text{ஏ } V (\exists x) \# V (\exists x) (\text{ஐ. ஒ})$$

எனவே சூத்திரம் கட்டாயமாக உண்மையாகும்;

அதாவது:—

$$[(\exists x) \text{ ஏ } V (\exists x) \# V (Ex) (\text{ஐ. ஒ})]$$

பொ பொ பொ,

(-----)

பொய்

இது ஓர் முரண்மையினை விளைவிக்கின்றது. ஆகவே முந்தரப்பட்ட குத்திரம் கட்டாயமாகப் பொய்யாகும். ஆகவே பதில்மைகள் கட்டாக அனைத்தையும் அடக்கம் என்பது தொடரும்.

பதில்மைகளில் ஒன்று கட்டாயமாக உண்மையாக இருக்கவேண்டுமென்பதை நாம் இவ்வாறு நிறுவியுள்ளோம். அளவுப்படுத்தாத எடுப்புக்கள் மூலம் இப் பதில்மைகளை அளிக்கவேண்டியதாக உள்ளது. “X யாவும் ஏ” போன்ற முந்தரப்பட்ட குத்திரத்தில் ஆராய்வுப் பொருளின் விசேடணங்களைக் X குறிக்கும்¹⁶ எனக் கூறுவதாக முடிவின்றது, அளவுப் படுத்தாதமையை அளவுப்படுத்தியமையாக மாற்ற எத்தனிக்கும் ரொபின்சனின் உத்தேசம். இது அளவுப்படுத்திய எடுப்புக்களை அளவுப்படுத்தாத எடுப்புக்களுடன் தடுமாற்றும் ஆரிஸ்தோட்டிலின் தவறினை விளைவிக்கும்.¹⁷ அவ்வாறு செய்தால், “சோக்கிரேடீஸ் இறக்கக் கூடியவர்” என்ற எடுப்பினை “சோக்கிரேடீஸின் விசேடணங்கள் யாவும் இறக்கக் கூடியவை” என நாம் மாற்ற வேண்டியதாகும். “சோக்கிரேடீஸ் இறக்கக் கூடியவர்” என்ற எடுப்பு “மனிதர்களை யாவரும் இறக்கக் கூடியவர்கள்” என்ற எடுப்பு வகையினில் அளவைரீதியாக இயங்கும் ஆனால் உண்மையில் அவ்வாறில்லை, நாம் “சோக்கிரேடீஸ் இறக்கக் கூடியவர்” எனக் கூறுவதில் “சோக்கிரேடீஸின் விசேடணங்கள் யாவும் இறக்கக் கூடியவை” என நாம் விளங்கிக்கொள்வதில்லை, ஏனெனில் சோக்கிரேடீஸின் விசேடணங்கள் அல்லது அம்சங்கள் யாவும் தனிப்பட்ட முறையிலோ ஏனையவைகளிலிருந்து வேறுபடுத்திய முறையிலோ இறக்காதவையாகயிருக்கக்கூடும், அதே சமயத்தில் சோக்கிரேடீஸின் இறக்கக் கூடியவராக இருக்கலாம்.

எழுவாயை முற்றாகப் பயனிலை விபரிக்குமிடத்தில், உத்தேசிக்கப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு கருத்தற்றதாகும். இவ்வாறில்லாத ஓர் வகுப்பில், பயனிலை குறிக்கின்ற விசேடணங்களிலிருந்து தெரிந்தெடுக்க வேண்டியதாக உள்ளது. ஆகவே, “பிரபஞ்சம் எல்லையுள்ளது” என்பதனை “பிரபஞ்சத்தின் விசேடணங்கள் யாவும் எல்லையுள்ளவை” என மொழிப் பெயர்ப்பது கருத்தற்றதாகும். ஆனால் பிரபஞ்சத்தின் இடரீதியான விசேடணங்கள் யாவும் எல்லையுள்ளவை” பெயர் மொழிபெயர்க்கக்கூடும்;

கருத்திழக்காவண்ணம், இப்படிப்பட்ட ஓர் மொழிபெயர்ப்பு அமைப்பதின் வில்லங்கத்தினால், நாற் பதில்மை அளவையியலின் திறமைகளின் அடிப்படையில், அவ் வெடுப்புக்களின் வகுமுறையினை ஆராய்வது அவசியமாகும். முந்திய பௌத்தத்தில் பாளி நிக்காய உதாரணத்திற்கு மாமூலமான, இக் கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் கையாண்ட, சரித்திர பூர்வமான உதாரணங்களில் ஒன்றினை, நாம் ஆராய்வேலாம்; அதாவது:

- (1) ஒருவன் முற்றாக மகிழ்ச்சியுள்ளவனாக இருக்கிறான்.
- (2) ஒருவன் முற்றாக மகிழ்ச்சியற்றவனாக இருக்கிறான்.
- (3) ஒருவன் மகிழ்ச்சியுள்ளவனும் மகிழ்ச்சியற்றவனுமாக இருக்கிறான்;
- (4) ஒருவன் மகிழ்ச்சியுள்ளவனாகவோ மகிழ்ச்சியற்றவனாகவோ இல்லை;

பொதுவாக இவ்வெடுப்புக்கள் பின்வரும் வடிவம் கொண்டவை:-

- (1) எ - ப வாக உள்ளது.
- (2) எ - ப வாக அல்லாததாக உள்ளது.
- (3) எ - ப வாகவும், ப அல்லாததாகவுமுள்ளது.
- (4) எ - ப வாகவோ, ப அல்லாததாகவோயில்லை;

எடுப்பின் தொடர்பாராய்வு முறையில், பதில்மைகள் இவ்வாறாக அமையும்:-

- (1) அ - தொ - ஆ
- (2) அ - தொ - அல்ல - ஆ
- (3) அ - தொ - ஆ, அ தொ - அல்ல - ஆ
- (4) அ - தொ - ஆ - வோ, அ - தொ - அல்ல - ஆ வோ யில்லை.

இதற்கு ஓர் உதாரணம் பின்வருமாறு அமையும்:-

- (1) அ வின் கிழக்கே ஆ உள்ளது.
- (2) அ வின் மேற்கே ஆ உள்ளது.
- (3) அ வின் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் ஆ உள்ளது;
- (4) அ வின் கிழக்கிலோ மேற்கிலோ ஆ இல்லை;

இரண்டாவது பதில்மை முதலாவதின் மறுதலையாகக் கருதப்படல் வேண்டுமென்பது இச் சரித்திர பூர்வமான உதாரணங்களிலிருந்து புலனாகும்;

முதலாவதைப் 'ப' எனவும், அதன் மறுதலையைப் —> ப எனவும்குறியிடுவோம்; மூன்றாவது பதில்மை (அளவுப்படுத்திய எடுப்புதாரணங்களின் ஒப்பில்) முதலிரு பதில்மைகளினது இணைப்புமல்ல, முதலிரு பதில்மைகளினது முரண்களின் இணைப்புமல்ல, என்பது புலனாகும். ஆகவே, இதன் கருத்து யாது? சில சரித்திர பூர்வமான உதாரணங்கள் இதன் பொருளினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. "பிரபஞ்சம் எல்லையுள்ளதும எல்லையற்றதும்" என்ற வாக்கியத்தைக் கூறுகையில், "பிரபஞ்சம் ஒரு வின் திரணத்தில் எல்லையுள்ளதும வேறு ஓர் விஸ்திரணத்திற் எல்லையற்றதும்"¹⁸ என விளக்கப்படலாம்.

ஆகவே, பொதுவாக, "எ ஓரளவு ப வாகவும், ஓரளவு ப அல்லாததாகவும் உள்ளது" என்ற வடிவத்தில் மூன்றாவது பதில்மை அமைந்துள்ளது: "ஓரளவு" என்பதற்குப் பதிலாக, சரித்திர பூர்வமான உதாரணங்களில் ஏற்படும் சம கருத்துள்ள "சில முறைகளில்" போன்ற பதங்களை, நாம் பாவிக்கக்கூடும். ஆனால், "எ முற்றாகப் ப வாகும்" என்ற கருத்தினை தெளிவுப்படுத்துகின்ற பாவியும், சில சந்தர்ப்ப

பதிகளில், சொல்லமைப்பு உள்ள முதலாவது பதில்மையினிலிருந்தும், “எ முற்றாகப் ப வல்ல” என்ற கருத்துள்ள இரண்டாவது பதில்மையினிலிருந்தும், இதனை வேறு படுத்தவேண்டியதாக உள்ளது. ஆகவே “எ முற்றாகப் ப வாகும்” “எ ஓரளவுக்குப் ப வாகும்” என்பவைக்கிடையிலுள்ள மரபான அளவைத் தொடர்புகளை வரைவிலக்கணங்கூற வேண்டும். “எ முற்றாகப் ப வாகும் என்பதைப் ‘ப’ வாக எளிதான முறையில் குறிப்பிட்டுள்ளோம். அதுனால் “எ ஓரளவுக்கு ப வாகும் என்பதனை “ Δ ப” வாக குறியிடலாம். ஆகவே நான்கு பதில்மைகளும் பின்வரும் முறையிற் குறியிடப்படலாம்:-

- (1) ப
- (2) \rightarrow ப
- (3) Δ ப. $\Delta \rightarrow$ ப
- (4) $-\ [pV \rightarrow pV (\Delta p; \Delta \rightarrow p)]$

‘ப’ உண்மையாகில், ‘ Δ ப’ என்பது பொய்யாகும் என்ற மரபினை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் இது மரப்பாவிப்பில் கேள்விக்குரியதாக உள்ளது, ஏனெனில் ‘ப’ உண்மையாகில் Δ ப வும் உண்மையென நாம் கூறக்கூடும். ஆனால் ‘ $\Delta \rightarrow$ ப’ வின் பாவிப்பைப் பொறுத்தவரையில் ஓர் சந்தேகமூமில்லை, ஏனெனில் ‘ப’ உண்மையாகில் ‘ $\Delta \rightarrow$ ப’ பொய்யாகும். முதலாம் பதில்மை உண்மையாகில், ‘ப’ வின் மறுதலையாகிய இரண்டாவது பதில்மையும், மூன்றாவது, நான்காவது பதில்மைகளும் பொய்யாகும், என்பது இம் மரபுகளிலிருந்து தொடரும்; அதாவது:-

ப	\rightarrow ப	Δ ப. $\Delta \rightarrow$ ப	$-\ [pV \rightarrow pV (\Delta p; \Delta \rightarrow p)]$
உ	பொ	பொ பொ	<div style="text-align: center;"> <u>உ பொ பொ</u> (—————) பொ </div>

அதேவண்ணம் ‘ \rightarrow ப’ உண்மையாகில் ஏனையவை பொய்யாகும்:

\rightarrow ப	‘ப’	Δ ப. $\Delta \rightarrow$ ப	$(-\ [pV \rightarrow pV (\Delta p. \Delta \rightarrow p)])$
உ	பொ	பொ பொ	<div style="text-align: center;"> <u>பொ உ பொ</u> ————— பொ </div>

அதேவண்ணம், “ $\Delta p; \Delta \rightarrow$ ப” உண்மையாகில் ஏனையவை பொய்யாகும்:

$\Delta p; \Delta \rightarrow$ ப	ப	\rightarrow ப	$-\ [pV \rightarrow pV (\Delta p; \Delta \rightarrow p)]$
உ உ உ	பொ	பொ	<div style="text-align: center;"> <u>பொ பொ உ</u> ————— பொய் </div>

இதே முறையில் — [$pV \rightarrow pV (\Delta p, \Delta \rightarrow p)$] உண்மையாகில் ஏனையவை பொய்யாகும்:-

— [$pV \rightarrow pV (\Delta p, \Delta \rightarrow p)$]			p	$\rightarrow p$	$\Delta p, \Delta \rightarrow p$
<div style="text-align: center;"> <p>பொ பொ பொ</p> <p>பொ</p> </div>			பொ	பொ	பொ

அளவுப்படுத்திய எடுப்பிக்களிற்போல், எவ்வாறான நிபந்தனைகளில் இவ்வெடுப்பு உண்மையாகுமென்ற கேள்வி கேட்கப்படக்கூடும். இரண்டாவது பதில்மை 'ப' வின் முரணல்ல, மறுதலையான காரணத்தினாலும், வில மாறுதலைப் பண்புகளின் சேர்வினை எழுவாய் அடக்கின்றது என மூன்றாவது பதில்மை எடுத்துக் கூறுகின்ற காரணத்தினாலும், உரையாடல் உலகில் நிச்சயிக்கப்படக்கூடிய ஓர் பாகம் எஞ்சியுள்ளது; இதனை நான்காவது பதில்மை குறிக்கும்:

பின்வரும் நாற்பதில்மைகளை ஆராய்ந்து இதனை நாம் விபரிக்கலாம்:-

- (1) ஒருவன் முற்றாக மகிழ்ச்சியுள்ளவனாகின்றான்.
- (2) ஒருவன் முற்றாக மகிழ்ச்சியற்றவனாகின்றான்.
- (3) ஒருவன் மகிழ்ச்சியுள்ளவனும் மகிழ்ச்சியற்றவனுமாயிருக்கின்றான்.
- (4) ஒருவன் மகிழ்ச்சியுள்ளவனாகவோ மகிழ்ச்சியற்றவனாகவோ இல்லை;

மகிழ்ச்சி (Sukka) இச் சந்தர்ப்பத்தில், ஒருவனின் இன்பத் தொனியை (Vedāna) விபரிக்கின்ற ஓர் நிச்சயிக்கக்கூடிய பண்பாகும்; மகிழ்ச்சியின் பண்புகளை அல்லது மகிழ்ச்சியற்றமையின் (dukkha) பண்புகளை, அல்லது இரண்டினது கலப்பின் பண்புகளை நாம் அகற்றும்போது நடுநிலை இன்பத்தொனி (Adukkhamasukka vedāna) எச்சமாக எமக்குத் தரப்பட்டுள்ளது. “மகிழ்ச்சியும் மகிழ்ச்சியற்றமையுமில்லாத” ஒருவன், நடுநிலை இன்பத் தொனியை அனுபவிக்கும் வகுப்பினரை சேர்ந்தவனாவான்; இவ்வாறான வகுப்புச் சில சமயங்களில் வெற்று வகுப்பானாலும் கட்டாயமாக அவ்வாறாகியிருக்கத் தேவையில்லை. பயனிலைக் கூறலை, எழுவாயின் விசேடணங்களை அடக்கியுள்ளதெனக் கருதி, அளவுப்படுத்தாத எடுப்புக்களை அளவுப்படுத்தியவையாக மொழிபெயர்க்க எடுத்த ரௌபிண்சனின் எத்தெனம் இக் காரணத்தினாலும் திருப்தியற்றதாகும்; முக் கூறப்பட்ட உதாரணத்திற்கு ரௌபிண்சனின் மொழிபெயர்ப்பு ஏறக்குறைய பின் வருமாறு அமையலாம்: “ஒருவனின் அனுபவங்கள் மகிழ்ச்சியுள்ளதாகவோ, மகிழ்ச்சியற்றதாகவோயில்லை” அனுபவங்கள் இல்லாவிடிந்தான் இது உண்மையாகும், ஏனெனில் “அனுபவமாகவும் மகிழ்ச்சியுள்ளதாகவும்” ஒன்றுமில்லை என்றும், “அனுபவமாகவும் மகிழ்ச்சியற்றதாகவும் ஒன்றுமில்லை” என்ற கருத்தினை இது பெறும்;

ஒன்று உண்மையாகில் ஏனையவை பொய்யாகும் என்ற காரணத்தினால் அளவுப்படுத்தாத எடுப்புக்களின் நாற்பதில்மைகள் ஒன்றை ஒன்று விலக்குகின்றன என நாம் காண்பித்துள்ளோம்; கூட்டாக இவை அனைத்தையும் அடக்குகின்றன என்பதனை

காண்பிக்கவேண்டும்; அவ்வாறாகப் பின்வரும் சூத்திரம் கட்டாயமாகப் பொய்யாக வேண்டும், இது அவ்வாறே உள்ளது:-

$$\begin{array}{c}
 - \{ pV \rightarrow pV (\Delta p; \Delta \rightarrow p)V - [pV \rightarrow pV (\Delta p; \rightarrow p)] \} \\
 \text{பொ பொ பொ} \\
 \text{(-----)} \\
 \text{பொ} \\
 \\
 \text{பொ பொ பொ} \\
 \text{(-----)}
 \end{array}$$

நாற்பதில்மைகளின் இரு பெறுமான அளவையியலினை உபயோகிக்கையில், பொதுக் கருத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் இருபதில்மைகளின் இரு தெறுமான அளவையியலினை முந்திய பௌத்தம் புறக்கணிக்கவில்லை; இவ்விரு அளவைமுறைகளும் ஆராய்வு விடயங்களைக்கொண்டு வருத்தலில் பாவிக்கப்பட்டு, அத்துடன் இவை சரிசமமாக உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன; நிரப்பு அளவையியல்களாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. 19

பதில்மைகள் அனைத்தையும் இன்மைப்படுத்துவது (மறுப்பது) சுய முரண்பாடு மையாகும். இவ்வாறு தோன்றும் சில உதாரணங்கள் முந்திய பௌத்தத்தில் உண்டு ஏதோ காரணத்தினால், பொய்யான மேற்கோள்களிலமைக்கப்பட்டு அதனால் புறக்கணிக்கப்பட்டமையினால் பதில்மைகள் ஒவ்வொன்றும் தவறான கருத்தினை அளிக்கமுடிகின்றனவாக அமைகின்றன. ²⁰ இந்தப் புறக்கணிப்பு இன்மையாகாது. பின்வரும் பதில்மைகளை இரு பதில்மைகளுள்ள இரு பெறுமான அளவையமைப்பில் நாம் அமைத்து அளிக்கலாம்.

- (1) அவன் புகைப்பதை நிறுத்திவிட்டான்.
- (2) அவன் புகைப்பதை நிறுத்தவில்லை.

இவ்வளவை யமைப்பின் விதிகளின் படி, பதில்மைகளில் ஒன்று கட்டாயமாக உண்மையாக வேண்டுமென நாம் வாதிக்கலாம். ஆனால் புகைக்காத ஒருவனைப் பற்றி நாம் கூறுகையில், இப்பதில்மை ஒவ்வொன்றும் தவறான கருத்தினை அளிக்கக்கூடியவை, ஆகவே, இரண்டும் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டியவை. இவ்வாறான காரணங்களினால் இறப்புக்குப் பின் முக்தி நிலையை (Tathāgata) யடைந்த ஒருவனின் இருப்பினைக் குறுக்க அந் நான்கு பதில்மைகள் யாவையும் புத்தர் புறக்கணித்தார், ஏனெனில், எவ்வாறு புகைக்காத ஒருவனுக்கு, “அவன் புகைப்பதை நிறுத்திவிட்டான்” அல்லது “அவன் புகைப்பதை நிறுத்தவில்லை” என்ற விபரிப்புகள் பொருத்தமில்லையோ, அதேவண்ணம், எம்மெண்ணத்தின்படி என்ன முறையிற் சொற்களுக்கு வரைவிலக்கணங் கூறினாலும், இப் பதில்மைகள் ஒன்றாகவும் அந்நிலைக்குப் பொருந்தாது. ²¹ (Na-upet)''

முந்திய பௌத்தத்தின் நாற்பதில்மை அளவையியலினை நாகர்களு இவ்வாறு கையாளுகின்றன என்பதனை நுணுகியாராய்தல் இக் கட்டுரையின் நோக்கமல்ல; முந்திய பௌத்தத்தில் அமைக்கப்பட்டு பாவிக்கப்பட்ட நாற்பதில்மை அளவையிய

யலினை நாகர்சுணு விளங்கிக் கொண்டார் என்பதற்கு மிகக் குறைவான சான்றுகள் இருக்கின்றன, என்பதனை மாத்திரம் இங்கு கூறினாலே போதும். பதில்மைகள் ஒவ்வொன்றினையும், ஒன்றில் உண்மை அல்லது பொய்யென முந்திய பௌத்தம் கருதினது நாற் பதில்மை, இரு பெறுமான அளவையியலினையும் முந்திய பௌத்தம் பாவித்துள்ளது என நாம் ஏற்கனவே கவனித்துள்ளோம்; ஆனால் நாகர்சுணு கூறுவதாவது, புத்தரின் கருத்துப்படி எடுப்புக்கள் உண்மையாகப், பொய்யாக, உண்மை - பொய்யாக, உண்மையோ - பொய்யோ அல்லாததாக இருக்கக்கூடும்;²² ஆனால் இவ்வாறான கருத்து - விரிவு எவ்வளவு நியாயமாகயிருக்கையிலும் பௌத்த நூற்களில் கூறப்படவில்லை;

நாகர்சுணு, மூன்றாம் நான்காம் பதில்மைகளினை அளவை முறையில் இயங்க முடியாதவையெனப் புறக்கணிக்கின்றார்; “ஒருவனில் ஓர் பாகம் மனுஷிகமாக இருக்கையில், அவன் நித்தியமானவனும், நித்தியமற்றவனுமாக இருப்பான், ஆனால் இது முடியாத காரியமாகும் (Na - yujyate) “அவன் ஒரே சமயத்தில் நித்தியமானவனும் நித்தியமற்றவனும் என்று எடுத்துக் கூறப்பட்டால், அவன் நித்தியமானவனுமல்ல, நித்தியமற்றவனுமல்ல என்று ஒருவன் கூறுவதற்கு இடமுண்டு.” புத்தரின்படி “ஒவ்வொன்றும் உண்மையாகவும் அத்துடன் பொய்யாகவும்மிருக்கலாம்” என நாகர்சுணர் கூறினாலும் “உண்மை பொய் ஒன்றுக்கொன்று முரணான காரணத்தினால்” எவ்வாறு “இவை ஒருங்கியிருக்கலாம்”²³ என அவர் வினவுகின்றார். இதே வண்ணம், அவர் விலக்கிய நடுத்துவ விதியினைக் கொரி ப.—ப போன்றவைக்கு ஓர் மூன்றாம்” பதில்மையைப் புறக்கணிக்கின்றார், என நெரபிசினும் காண்பித்துள்ளார்.²⁵

சில எழுத்தாளரின் உத்தேசத்தில்,²⁶ இந் நாற்பதில்மைகள் உண்மையின் முன்னேறு பாகைகளினைப் பிரதிபலிக்கும். அவ்வாறாக இவை ஒன்றை ஒன்று விலக்கும், உறழ்வுத் தொடர்விரிநுங்குகின்றன என்பது மறுக்கப்படலாயிற்று; அப்படியாக ஒவ்வொன்றும் ஏதோ ஒரு கண்ணோக்கில் உண்மையாகும்; ஆனால் அவ்வாறாகப் பௌத்தத்தினால் எதிர்க்கப்பட்ட சமணரின் சார்பியல் அளவையியலாக அது ஏற்படும்.²⁷ நாகர்சுணுவும், சில பூர்வீக, தற்கால எழுத்தாளர்களும் அவ்வளவையியலின் உண்மையான இயல்பினைப் பற்றியும், முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியும் குறைவான விளக்கத்துடன் குறிப்பிடுகின்றன, என்பது புலனாகும்: இது ஓர் மாமூலமான கிழக்கு - மேற்குப் பிரச்சனை என நான் ஏற்கனவே கூறியுள்ளேன், ஏனெனில் மேற்கில் அறிஸ்தோட்டில் பாரம்பரியத்தின் சரித்திர வளர்ச்சியின் காரணமாக (அளவையியலின் தற்கால முன்னேற்றங்களைத் தவிர) மேற்கு நாட்டறிஞன், இதனை விளங்கிக் கொள்வது கடினமாகும்; உதாரணமாக பெளசின் இவ்வளவையியலினைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது, இந்தியர் “முரண்மைத்தத்துவத்தை ஒரு பொழுதும் தெளிவாக விளங்கி ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை”²⁸ எனக் குறிப்பிடுகையில் தவறு யாதெனில், இவ்வாறான ஓர் அளவையமைப்பு அதாவது அறிஸ்தோட்டிலிய முறை மாத்திரமே இயங்கக்கூடும் எனக் கருதினதே காரணமாகலாம்;

ஆனால் மேற்கு நாட்டு அறிஞன் அதிகாரத்துடன் இவ்வளவையியலினைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டாற் போலிருந்தாலும், அவனின் அறிவுக் குருட்டுமைக்கு நாம் அவரை முழுதாகக் குறைகூற முடியாது, ஏனெனில் அப்படிப்பட்ட அளவையியலினைப் பாரம்

பரிய இந்திய அறிஞர்களோ, தற்கால இந்திய, யப்பானிய எழுத்தாளர்களோ புரிந்திருக்கொள்ளவில்லை போலுள்ளது.

அடிக் குறிப்பு:

- (1) K. N. Jayatilleke: *Early Buddhist Theory of Knowledge*; London, George Allen & Unwin Ltd. 1963, pp 333 - 351; also K. N. Jayatilleke "Some problems of Translation and Interpretation II" *University of Ceylon Review*, Vol. VIII: No. I - (January 1950) 45-55.
- (2) *Samyutta Nikaya* IV, 380, (Reference is to Pali Text Society edition, hereafter PTS)
- (3) *Ibid.*
- (4) *Digha Nikaya* (PTS), 1, 31,
- (5) *Majjhima Nikaya* (PTS), 1, 341 pp
- (6) *Digha Nikaya* 1, 22, 23.
- (7) *Anguttara Nikaya* 11, 25; of. Jayatilleke, *Early Buddhist Treory of Knowledge*, pp. 345 - 346.
- (8) See Richard H. Robinson, "Some Logical Aspects of Nagarjana's System", *Philosophy East and West* Vol. No. 4 (January, 1957,) 301 - 302.
- (9) Richard H. Robinson' *Early Madhyamika in India and China*, Madison, Milwaukee and London: The University of Wisconsin Press, 1967) p. 57.
- (10) Robinson, "Some Logical Aspects of Nagarjuna's System" p. 303.
- (11) *Ibid* 301.
- (12) *Ibid.* p 302.
- (13) *Ibid.* p. 302.
- (14) *Early Madhyamika in India and China*, p 57 (Italics mine).
- (15) *Ibid.*
- (16) *Ibid.*
- (17) See Bertrand Russell, *A History of Western Philosophy*, Third Impression (London: George Allen & Unwin Ltd., 1948), p. 219.
- (18) Uddham - adhe - anta - Sanni Lekasmim Viharati, tiriya ananta - sanni, *Digha Nikaya* (P. T. S.) p. 23.
- (19) See Jayatilleke' *Early Buddhist Theory of Knowledge*, pp. 301 - 304.
- (20) *Ibid.* p. 346
- (21) *Ibid.* p. 475.
- (22) *Mulamadhyamikakanaka* 18, 8.
- (23) *Ibid.* 27, 17, 18; 8, 7.
- (24) This cannot be understood as a complementary use of the logic of two alternatives.
- (25) Robinson, "Some Logical Aspects of Nagarjuna's System" pp. 295 - 296.
- (26) Robinson, *Early Madhyamika in India and China*, p p. 57.
- (27) See Jayavilleke, *Early Buddhist...* pp 348
- (28) Louis de Vallee - Poussin, *The Way to Nirvana*, (Cambridge: Cambridge University Press 1917), p. III

இக்கட்டுரையில் பாவிக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகள்

- (1) எ = எழுவாய்ப்பதம்
- (2) ப = பயனிலைப்பதம்
- (3) "ப" = எடுப்பு மாறி
- (4) (EX) = இருப்புக் குறி
- (5) X = பதமாறி
- (6) fx = இருப்பெடுப்பின் எழுவாய்ப்பதம்
- (7) gx = இருப்பெடுப்பின் பயனிலைப்பதம்
- (8) தொ = தொடர்பு
- (9) உ = உண்மை
- (10) ab = வகுப்புக் கூட்டு
- (11) — = மறுப்பு.
- (12) → = மறுப்பு;
- (13) பொ = பொய்
- (14) ∩ = இணைப்புக் (கூட்டுக்) குறியீடு
- (15) V = மெல்லிய உறழ்வுக் குறியீடு
- (16) அறிஸ்தோட்டினின் எடுப்புகள்: ஏ
ஈ
ஐ
ஒ
- (17) Δ = பாகக் குறி

கண்டி இராச்சியம்:

1658க்கும் 1710க்கும் இடையில் அதன் வெளிநாட்டுத்
தொடர்புகளையும் வர்த்தகத்தையும் பற்றிய
சில அம்சங்கள்

மூலம்: சி. அரசரத்தினம்

மொழிபெயர்ப்பு: பி. ஏ. ஹுசைன்மியா

சுதேச இராச்சியமாகிய கண்டியின் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளை ஆராய்ந்த வரலாற்றாசிரியர்கள் கண்டியை ஆரம்பநிலையாக வைத்து ஆராயவில்லை; இதற்குப் பெருமளவு காரணம் என்னவெனில் தற்கால இலங்கையின் வரலாறு பற்றிய எங்களை ஆராய்ச்சிகள் ஐரோப்பிய மையப் பண்புடையவையாய் இருப்பதே. கண்டியை ஆரம்பநிலையாக வைத்து நோக்குமிடத்து, அவ்விராச்சியத்தின் வரலாற்றின் பெரும் பாகத்திலே வெளிநாடுகளுடன் அது கொண்டிருந்த தொடர்புகளை இரண்டு காரணிகள் நிர்ணயித்தன எனக் காணலாம்; ஒன்று வர்த்தகம்; மற்றது, வெளியுலகுடன் தொடர்புகொள்ள வசதிகளை ஏற்படுத்துவதற்குக் கண்டி இராச்சியம் கொண்டிருந்த விருப்பு; பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலே இலங்கையின் அரசியலில் ஏற்பட்ட அதிர்ஷ்ட மாற்றங்களின் காரணமாகக் கண்டி இலங்கையின் ஒரேயொரு சுதேச அரசின் தலைநகராக எழுச்சிபெற்றது. முதலில் போர்த்துகீசருடைய ஆதிக்கமும், பின்னர் ஒல்லாந்தருடைய ஆதிக்கமும் வெற்றிகரமாக இலங்கையிலே ஊடுருவியதன் விளைவாகவே சிங்களவரின் ஆதிக்கபீடமாகக் கண்டி எழுச்சிபெற்றது. 17ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் கண்டியின் ஆதிக்கமும் கௌரவமும் பெருகியபோது, மரபுவழியாக வெளியுலகுடன் இலங்கையைத் தொடர்புகொள்ள உதவிய காரணிகள் இயல்பாகவே கண்டி சம்பந்தமாகவும் செயற்படத் தொடங்கின. ஆகவே, தனது சுதந்திரத்தை நன்கு பாதுகாப்பதற்காகச் சிங்கள வல்லரசானது உள்நாட்டுக்குள் அடங்கிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தாலும், அதே நேரத்தில் வெளியுலகுடன் தொடர்பு கொள்ளத் தன் வாயில்களைத் திறந்து வைத்து, தன் தொடர்புகள் துண்டிக்கப்படா வண்ணம் பாதுகாக்க முயற்சிக்கவேண்டி இருந்தது. இத்தொடர்புகள் துண்டிக்கப் பட்டுக் கண்டியர் தங்கள் மலைத் தொடரிகளுக்குள் அடைபட்டிருக்க வேண்டிய நிலை வந்தால் அவர்கள் தங்கள் செழிப்பையும், வீரியத்தையும், ஏன் தங்கள் சுதந்திரத் தையே இழந்து விடவேண்டியும் வரலாம். கண்டிய மலைப் பிரதேசத்தைப் பொறுத்த மட்டில், அதன் புவியியலமைப்பு, ஒரு சக்திவாய்ந்த இராச்சியத்தைத் தொடர்ந்து பராமரிக்கக்கூடிய நிலையிலில்லை; கண்டியச் சிம்மாசனத்தில் ஒருவரின் ஒருவராக

அமர்ந்த மன்னர்கள், இவ்வுண்மையை உணர்ந்துகொண்டு தம்முடைய பூட்கைகளையும் அதன் வழியே உருவாக்கிக்கொண்டார்கள்.

இவ் வெளிநாட்டுறவுகளில், மற்ற நாடுகளைச் சேர்ந்த வரித்தகர்களுடன் கொண்ட கட்டில்லா வியாபாரப் பிணைப்புகளும், வேறு அரசுகளுடன் கொள்ளப்படும் கட்டில்லா அரசியல் தொடர்பு நடவடிக்கைகளும் அடங்கும்: இவ்வாறுதான், கண்டி மன்னன் போர்த்துக்கேயரை இந்நாட்டிலிருந்து விரட்டுவதற்காக டச்சுக்காரருடன் பேச்சுவாரித்தைகளை நடாத்தி உடன்படிக்கைகளையும் மேற்கொள்வதற்கு முடிந்தது. டச்சுக்காரரோ, தமக்கெதிராகவும், போர்த்துக்கேயருக்கெதிராகவும் அரசன் நினைத்த வாறு மேற்கொள்ளக்கூடிய வெளிநாட்டு உறவுகளைப் பற்றித் தம் பக்கத்தில் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். ஆகவே ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் அரசன் கொள்ளுந் தொடர்புகளைப் பொறுத்தமட்டிலாவது, கண்டி மன்னனின் சுதந்திர உரிமையைக் கட்டுப்படுத்தி, அவன் கையைக் கட்டிப்போடுவதற்கு முயன்றார்கள். இதன்படி 1638ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கையின் மூலம் வேறு எந்த ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுடனாவது அரசன் வரித்தக அல்லது அரசியல் தொடர்புகளைப் பூண்டாகாது என்ற விதியை எழுத்தி விட்டார்கள்.¹ கதையின் ஆரம்பம் மட்டுமே இதுவாகும். போர்த்துக்கேசரை ஐரோப்பியக் கடல் வல்லரசு என்ற ஸ்தானத்திலிருந்து 1658ஆம் ஆண்டு, ஒல்லாந்தர் இறக்கியபோது, ஆசியவரித்தகர்களுடன் கண்டி மன்னர்கள் கட்டில்ல வரித்தக உரிமை படைத்தவராயிருந்ததோடு, தீவின், துறைமுகங்கள் சிலவற்றையும் தம்முடைய கட்டுப்பாட்டின்கீழ் வைத்திருந்தார்கள். மேற்குக் கரையில் கற்பிட்டியும், புத்தளமும் கிழக்குக் கரையில் திருகோணமலை, கொட்டியாரம், மட்டக்களப்பு ஆகிய துறைமுகங்களும் கண்டியருக்கு உரித்தாயின.²

வெளிநாட்டு வரித்தகத்தில் கண்டியர்கள் எவ்வளவு தூரம் தங்கியிருந்தார்கள் என்று நிர்ணயிப்பது கடினமாகும். கிடைக்கக்கூடிய சான்றுகளிலிருந்து, பிரதானமாக ஐரோப்பிய மூலாதாரங்களிலிருந்து, பெரும்பாலும் மும்முரமான வரித்தகம் மேற் கூறப்பட்ட துறைமுகங்களில் நடந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. கண்டி இராச்சியத்தின் தனித்தனிப் பிரதேசங்களின் பண்டசாலையாக ஒவ்வொரு துறைமுகமும் அமைந்திருந்தது. ஏழு கோரள்களின் ஏற்றுமதிப் பண்டசாலைகளான புத்தளமும், கற்பிட்டியும், மிக மிகச் செழிப்பானதும் சனநெருக்கமும் கொண்ட மாகாணங்களாக அமைந்திருந்தன. இந்தியாவின் தெற்குப்புறக் கடற்றுறைமுகங்களுக்கு குறிப்பிடத்தக்க அளவில் புத்தளத்திலிருந்து சிறு மரக்கலங்கள் நேரே செலுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. கப்பல்கள் வந்து நங்கூரம் பாய்ச்சி நிற்கும் துறைமுகம் என்ற அளவில், கொட்டியாரம் கண்டி ராஜ்யத்தின் ஒரு சிறந்த துறைமுகமாக விளங்கி வந்தது.³ அதிலிருந்து சில மைல்கள் உட்புறமாகக் கிடந்த கிள்ளவெட்டி, வாங்குதல், விறறல் நடந்த பெரும் அங்காடியாகக் காணப்பட்டது. அவ் அங்காடியைச் சுற்றியிருந்த பிரதேசங்களினதும், அத்துடன் மேலும் உட்புறமாக அமைந்திருந்த கண்டி, மாத்தளை ஆகிய பெரும் பிரதேசங்களினதும் தேவையை இது பூர்த்தி செய்தது. துறைமுகத்திலிருந்து சாமான்கள் கொண்டுசெல்வதற்கும், கொண்டுவருவதற்கும், எருதுமாட்டு வண்டிக்காரரால் கொட்டியாரத்துக்கும், மாத்தளைக்குமிடையில் மகாவலி கங்கையை அணுகிச் சென்றிருக்கக்கூடிய தரை மார்க்கம் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தது.⁴ டச்சுக்காரர் 1668ல் கற்பிட்டியைக் கைப்பற்றிய பின்னரேயே இங்கிருந்த அரசு சுங்கவரி நிலையம் கைவிடப்பட்டது. அச்சமயத்தில், அரசனின் சார்பில் சுங்கவரி நிர்வாகத்துக்கு இந்நிலை

யத்தில் மயிலர் பெருமாள் என்பவர் பொறுப்பாக இருந்தார் என்பதை டச்சகாரர் கள் கண்டார்கள்.⁵ கண்டி ராஜ்யத்தின் தென்மேற்குப் பகுதிகளில், போர்த்துக்கேய ரினதும், பின்னர் டச்சகாரரினதும் கடற்கரையைச் சூழவுள்ள பிரதேசங்களில் கடு மையான காவலினால், கடலையனுகும் மார்க்கம் எதுவும் இருக்கவில்லை. இங்குள்ள எல்லைப்புறப் பட்டினங்களான ருவான்வெல்லை, சீதாவக்கை, கட்டுவான ஆகியவற் றில் இருந்த கரையோர அதிகாரிகளுடன் பொருட்களைப் பண்டமாற்றுச் செய்து கொள்ளக்கூடிய ஓர் உள்நாட்டு வர்த்தகம் வளர்ந்திருந்தது.

இந்த முறையான வர்த்தகத்தின் சிறப்பான அம்சம் என்னவெனில், சாதா ரணப் பொதுமக்கள் நுகர்வு செய்யும் பொருட்கள் வாங்கப்பட்டதும், விற்கப்பட்டது மாகும். பிரதான இறக்குமதிப் பொருள் உடைகளாகவும், ஏற்றுமதிப் பண்டம் பாக் காகவும் இருந்தது. கிராமங்களிலிருந்து தனிப்பட்ட உற்பத்தியாளர்களிடமிருந்து, தரகர்களும், சாமான்களைச் சுமந்து சென்று விற்போர்களும் பாக்கைச் சேகரித்து, ஓரி டத்தில் குவித்துவைத்துப் பின்பு பெருந்தொகையாக விற்பனை நிலையத்துக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். இங்கிருந்து வெளிநாட்டு வர்த்தகர்களிடம் இவை கையளிக்கப்பட்டன; விற்பனை மூலம் திரட்டப்பட்ட பணத்தைக்கொண்டு இந்தியாவிலிருந்து வர்த்தகர்க ளால் கொண்டுவரப்பட்ட துணிகளில் முதலிடப்பட்டு, பின்பு உள்நாட்டுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டபொழுது, ஏற்கெனவே பாக்கு விற்பனைப் பணம் படைத்தவர்கள் இப் போது அப்பணத்துக்கு துணிமணிகளைக் கொள்வனவு செய்தனர். கைமாறிய பணத் தொகையை மட்டிடுவது கடினமான காரியமாகும். இதில் ஒரு விடயம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாம்; அதாவது தரகர்களும் வியாபாரிகளும் இவ்விரு பொருட்களின் கொள்வனவு, விற்பனை ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டிருந்தமையால், பண்டமாற்று முறையே இவர்கள் கொடுக்கல், வாங்கல்களில் இடம் பெற்றது வழக்கமாயிருந்திருக் கலாம். தென்னிந்திய கரையோரங்களிலிருந்து இலங்கை வருவதற்கு மூன்று அல்லது நாலு நாட்கள் கொண்ட சிறு காலக்கெடு இருந்தாலும் வெளிநாட்டு வர்த்தகர்களைப் பொறுத்தமட்டில் இது இரு வழியில் இலாபத்தைக் கொண்டுவந்தது: எனவே பயணக் கெடுகூடப் பெரிதல்ல.

வேறு பண்டங்களிலும் வர்த்தகம் நடந்தது: இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் காணப்பட்ட கேள்வி, நிரம்பல் தன்மைகளைப் பொறுத்து நெல்கூடச் சில தடவைகளில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டும், இறக்குமதி செய்யப்பட்டும் இருந்தது. இதில் கிழக்குக் கரைத் துறைமுகங்கள் பங்கு பெற்றன; யானைகளும், யானைத் தந்தங்களும் அவ்வப் போது கொண்டு செல்லப்பட்டன. மேற்குக் கரைத் துறைகளுக்கு உப்பும், கருவாடும் கொணரப்பட்டன; கண்டிய மர வேலைப்பாடுகளும், பாய்களும் வெளிநாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட பொருட் பட்டியலில் அடங்கியிருந்தன. அரசனும், பிரதானிக ளும் ஏதாவது ஆடம்பரப் பொருட்களை விரும்பினரெனில், அவ்வப்போது இந்த வியாபாரிகள் மூலமே அவை தருவிக்கப்பட்டன; அவற்றுக்குச் சன்மானமாக அரச ஏற்றுமதிப் பொருட்கள் அளிக்கப்பட்டன.

ஆங்காங்கு கிடைக்கக்கூடிய சில சான்றுகள் மூலமும் எதிர்த்தரப்பாரான டச் சக்காரர் விட்டுச் சென்ற சில மதிப்பீடுகள் மூலமும், நடந்தேறிய வர்த்தகத்தின் அளவை மட்டிட முடிகிறது. 17ம் நூற்றாண்டின் பெரும் பகுதியில் கற்பிட்டியிலேயே பெருந்த வியாபாரம் நடந்தது என்பதற்கு ஐயமில்லை. ஐரோப்பியரின் கட்டுப்பாட்

டுக்குள்ளடங்கிய துறைமுகங்களைவிட பெருமளவு வியாபாரம் இப்பிரதேசத்தில் நடந்தேறியமையாலே, 1659ம் ஆண்டில் இவ்விடத்தைக் கைப்பற்றி அரசன் செய்யும் எண்ணம் டச்சுக்காரருக்கு உதித்தது.⁶ மதுரை, தஞ்சாவூர் ஆகிய துறைகளிலிருந்தே பெரும்பாலும் மரக்கலங்கள் அங்கு சென்றன. 18ம் நூற்றாண்டில் டச்சுக்காரரின் கீழும், இத் துறைமுகத்தில் பெருமளவில் போக்குவரத்து இடம் பெற்றமை, எச்சக்கியாலும் அசைக்கமுடியாத ஓர் உறுதியான ஸ்தானத்தை இது பெற்றதைக் குறித்து நிற்கிறது. கொட்டியாரத்தில், அரசரால் நியமிக்கப்பெற்ற சுங்கவரி அறவிடுவோனான பெருமான் என்பவனின் மதிப்பீட்டிலிருந்து 30,500 அமணம் பாக்கு அறவிடப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது.⁷ பருவப் பெயர்ச்சிக் காலங்களின் போது 100 சம்பன்சுள் எனப்பட்ட வள்ளங்கள் இங்கு வந்தன,⁸ வருடாந்த துணிமணி விற்பனையின் மதிப்பு 80,000 பகோடாக்களாகும்⁹ (480,000 டச்சு கில்டர்சன்)¹⁰. 1666 இல் எழுதப்பட்ட ஓர் ஒல்லாந்த அறிக்கையின்படி, மட்டக்களப்பில், ஒரு முறை 30 தொடக்கம் 40 சம்பன்சுள் வரை காணப்பட்டன.¹¹ கிழக்குக் கரைத்துறைகளில், குறிப்பாகக் கொட்டியாரத்தில், டச்சுக்காரரின் அதிகாரம் அங்கு இடம் மாறுவதற்கு முன்பு நொக்ஸ் அறியத்தருவதுபோல இங்கிலாந்து தேசக் கப்பல்கள் அங்கு காணப்பட்டமை ஆச்சரியப்படுவதற்குரியதல்ல.¹²

இதில் பங்குகொண்டோருள் பெரும்பான்மையோர் இந்தியக் கரையிலிருந்து முஸ்லிம் வியாபாரிகளும், ஹிந்து வியாபாரிகளுமாவர். திட்டவட்டமான சான்றுகள் கிடைக்காதபட்சத்தில் கண்டியர்களுக்கும், இவர்களுக்குமிடையில் இருந்த தொடர்புகளின் உண்மையியல்புகளை அறிவதற்கும், கண்டியர்கள் எந்த அளவு வர்த்தகத்தில் இவர்களுடன் ஈடுபட்டனர் என்பதற்கும், இதுபோன்ற இன்றோனின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதும் கடினமாகும். எனினும் காலப்போக்கில் இரு சாராரினதும் நலன்களைப் பாராட்டக்கூடிய ஒரு சமூகம் வளர்ச்சி பெற்றது என்ற உண்மையை அறுதியிட்டுக் கூற முடிகிறது. மேற்குக் கரையிலிருந்த புத்தளம், கற்பிட்டி ஆகிய பிரதேசங்களிலும் கிழக்கில் மட்டக்களப்பிலும் கணிசமான அளவு முஸ்லிம் வர்த்தகர்கள் குடியேறியிருந்தனர். பிந்திய காலங்களில் டச்சுக்காரர் அக் குடியேற்றங்களை வேரறுக்க முற்பட்டனரெனினும் அவர்கள் தம் முயற்சியில் தோல்வியே கண்டார்கள். அவர்களுள் சிலர் நாட்டிற்குள்ளுஞ்சென்று கிராமத்தாருக்கும், துறைமுகங்களுக்குமிடையில் தரகர்களாகவும், வர்த்தகத்தொடர்பு ஏற்படுத்துபவர்களாகவும் காணப்பட்டார்கள். (வங்காள, குரத் பிரதேசங்களின் சோனகர்களிலிருந்து வேறு பிரித்துக்காட்டுவதற்காக டச்சுக்காரர் இவர்களை Chiolia சோனகர்கள் என அழைத்தனர். மலபார், மதுரை, இலங்கைக் கரைகளில் காணப்பட்ட சோனகர்களும் இவ் அடையைக்கொண்டே அழைக்கப்பட்டனர்): கற்பிட்டிய, கொட்டியாரம் ஆகிய இடங்களில் அமைந்திருந்த செட்டிகளின் குடியேற்றமும் முக்கியமானதாகும். மேற்குறிப்பிடப்பட்ட பெருமான் என்பவனின் பெயரைக்கொண்டு இவனும் செட்டியார் வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவன் போற் காணப்படுகிறான்; நாட்டினுட்புறத்துக்குள் இச் செட்டியாரர்களும் செல்லத் தயங்கியதில்லை. கிராமங்களில் கடைகள் வைத்திருந்த செட்டியார்கள் பற்றி நொக்ஸ் குறிப்பிடுகிறார்.¹³ யாழ்ப்பாணம், மன்னார் வாசிகளான சில வியாபாரிகளும் மேற்குக் கரை, கிழக்குக்கரை ஆகிய துறைமுகங்களுக்குக் கலங்கள் செலுத்தியிருக்கிறார்கள்.

வேறும் மதுரைத் துறைமுகங்களிலிருந்து பரவர்களும், சோழமண்டல, கோல்கொண்டாக் கரைகளிலிருந்து முஸ்லிம், ஹிந்து வியாபாரிகளும் இவ்வர்த்தகத்தில் இடம்

பெற்றவர்களாவர் கண்டியில் அரசசேவை புரிபவர்களாக முஸ்லிம்களும், தமிழர்களும் காணப்பட்டார்கள். அரசனின் கணக்கில், அரசனுக்குரிய கபடாக நிலங்களிலிருந்து பொருட்களை அரசு உத்தியோகத்தார்கள் துறைகளுக்குக் கொண்டுசென்று நேரடியாக வர்த்தகர்களுக்கு விற்ப்பதால், அரசாங்கம் இவ்வர்த்தகத்தில் நேரடியாகவே பங்குபற்றியது என்று கூறமுடிகிறது. வரிகள் மூலமாகவும், அரசனுக்குரிய பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட பாக்கு இவ்வர்த்தகத்தில் இடம்பெற்றது. சபரகமுவாவிலிருந்து பெறப்பட்ட விளையுயர்ந்த கற்கள் அரசனின் தனியுரிமையாக விளங்கியது. யானை வர்த்தகமும் அவ்வாறே. டச்சுக்காரர் பின்பு வெற்றிகரமாக இவற்றில் தனியுரிமை வகிக்கும் வரையில் இந்நிலை நீடித்ததெனலாம். துணிமணி வர்த்தகத்தில் அரசாங்கம் கொண்ட பங்கின் அளவு சரிவரத்தெரியவில்லை. ஆனால் கடற்றுறைமுகங்களுக்கு அண்மையிலிருந்த மகாணங்களின் பிரதானிகள், குறிப்பாக திசாவைகள் தமது சொந்த நலன்கருதி இவ்வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதற்காதாரம் உண்டு. புத்தளப் பிரதானிகளின் பெயர்கள் இவ்விடயத்தில் பெரிதும் அடிபடுகின்றன. கண்டியரின் வெளிநாட்டுப் பூட்கையில் மிகவும் செல்வாக்குச் செலுத்திய காரணிகளில் இது மிகவும் பிரதானமாகும்.

தனக்கெனச் சொந்தமாகக் கடற்படை வைத்திருக்காத அரசனொருவனுக்கு, வர்த்தகத் தொடர்புகளை வெளிநாட்டுறவுகளுக்குதவும் ஒரே வழியாகும். வியாபாரிகளினுதவியுடன் ராஜாங்கத் தூதுவர்களையும், கடிதங்களையும் துறைமுகங்களிலிருந்து வெளியேயனுப்ப முடிந்தது. அரசு நிர்வாகத்துடன் நல்லெண்ணத்தை வைத்திருப்பதற்காக, வர்த்தகர்கள் இவ்விடயத்தில் அரசனுக்குக் கடப்பாடுடையவர்களானார்கள். சென்னையிலிருந்த ஆங்கிலேயர்களுக்குச் செட்டிகளாலும், முஸ்லிம்களாலும் செலுத்தப்பட்ட வள்ளம் மூலமாக 1666-ல் ராஜஸிங்ஹனின் கடிதம் எடுத்துச்செல்லப்பட்டபோது, டச்சுக்காரர் அதனை வழிமறித்தனர்.¹⁴ அட்மிரல், தலா ஹாயேயின் கப்பற்படைகளின் திருகோணமலை வருகை, சோழமண்டலக் கரையிலிருந்த பிரான்சிய கபுசின் குருமார்களால் வர்த்தகர்கள் மூலமாகவே கண்டியர்களுக்கு முன்னறிவிக்கப்பட்டது.¹⁵ 1675-ல், பெருமாள் ஆரச்சி என்பவனின் கப்பலிலேயே தனது அரசவையிலிருந்த பிரெஞ்சுத் தூதுவனொருவனைத் தென்னிந்தியாவுக்கு அனுப்பிவைத்தான்; இக்கப்பலும் டச்சுக்காரரால் இடைமறிக்கப்பட்டது.¹⁶ சில தடவைகளில் அரசனின் சார்பில், முஸ்லிம்கள் டச்சுக்காரர்களிடந் தூதுவர்களாக அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள்.¹⁷ எனவே கிடைக்கும் எல்லாச் சான்றுகளிலிருந்தும் கடலோடிகளல்லாத சிங்களவர் விருந்தினர்களை மனமுவந்து வரவேற்றிருக்கிறார்கள் என்பதைக் காணமுடிகிறது. ஹிந்து, முஸ்லிம்களாகிய வெளிநாட்டு வர்த்தகச் சமூகங்களுக்கெதிராக அரசியற்பலகைமை காட்டாது, பரஸ்பர நலன்களைக் கொடுக்கும் வர்த்தகம். சொந்த நலன்தரும் தொடர்புகள் ஆதியவைகளால், இருதரப்பினரிடையிலும் நல்லெண்ணம் அபிவிருத்தியுற்று உறவு பலமடைந்தது. கண்டி ராஜ்யம் இவற்றால் அதன் வருவாயின் பெரும்பாகத்தைப் பெற்றது எனவும், அவ்வருமானத்தில் பெருமளவு தங்கியிருந்தது என்றும் கூறுவதற்கு முடியாத வகையில் அதன் வர்த்தகமும், போக்குவரத்தும் முக்கியத்துவம் பெறவில்லை யென்பது சந்தேகத்துக்கிடமின்றித் தெரிகிறது. ஆனால் கண்டிச் சமூகத்தின் செழிப்புக்குறுதுணை புரிந்த காரணி இப் போக்குவரத்தாகும்; அது மட்டுமல்ல வெளியுலகுக்கு அதன் வாயில்களைத் திறந்துவிட்டதன்மூலம், பொருளாதாரப் பலத்தைத் தொடர்ந்து வைத்திருப்பதற்கும் உதவிபுரிந்துள்ளது; எது எப்படியானாலும், ஒருவருக்கொருவர் தொடர்புகள் கொண்டவதற்குக் கிட்டும் உண்மையான

சுதந்திரம் மட்டும் போதாது; நாம் விரும்பும் எவருடனும் உறவுகள் கொள்வதற்குத் தேவைப்படும் சுதந்திரமும் அதேபோல முக்கியத்துவமுடையதாகும்.

டச்சுக்காரரின் வர்த்தகக் கொள்கையைப் பொறுத்தமட்டில், இந்த விவகாரம் முரண்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இலங்கையினின்றும் போர்த்துக்கேயரை வெளியேற்றிய பின்னர் இரு சுயாதீன நாடுகளுக்கிடையில் முன்பு கொள்ளப்பட்ட உறவு முறைபோல, கண்டி ராஜ்யத்துடன் தொடர்புகள் மேற்கொள்வது டச்சுக்காரரின் நோக்கமாக இருக்கவில்லை. ஐரோப்பியர்களிடையே போட்டி வலுத்துக்கொண்டிருந்த ஓர் இக்கட்டான நேரத்தில் கண்டியரைத் தம் நில எல்லைக்குள் அடைத்து வைத்திருப்பதுடன், வெளியுலகத்துடன் தொடர்பு மேற்கொள்ள முடியாதவாறு, கடல் மார்க்கங்களை அடைத்துவைக்கும் கொள்கையைப் பின்னர் டச்சுக்காரர் சிறிது சிறிதாக வளர்த்தனர். அவர்களின் உண்மையான நோக்கம் எதுவெனில், கண்டியரின் வெளிநாட்டு வர்த்தகமும், ஊடாட்டங்களும் தம் மூலமாகவே நடைபெறவேண்டுமென்பதாகும். இதன் மூலம் கண்டியரின் இறைமை தொடர்ந்து நிலவினாலும் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளில் சுதந்திரப் போக்கிணையனுபவிக்கும் உரிமையற்றவர்களாக டச்சுக்காரருக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஸ்தானத்தையே அடையவேண்டியவந்தது. பொருளாதாரக் கருத்திலே, கண்டியரின் வர்த்தகத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் பூட்கையாக இது விளங்குகிறது. கண்டியில் உற்பத்தியாகும் எல்லாப் பொருட்களும் டச்சுக்காரருக்கே விற்கப்பட்டு அவர்களால் ஏற்றுமதி செய்யப்படும். கண்டியர் விரும்பும் பொருட்களையாவும் டச்சுக்காரர் மூலமாகவே இறக்குமதி செய்யப்படும். வர்த்தக லாபங்களை டச்சுக்காரரே பெற்றுக் கொள்வதற்கு வழி பிறப்பதுடன், கண்டியர் நிர்வாகம் டச்சுக்காரருக்குக் கீழ்ப்பட்டு அவர்களிலேயே தங்கியிருக்கும் நிலை ஏற்படமுடியும்; காலஞ் செல்லச் செல்ல டச்சுக்காரரின் இக் கொள்கையானது வளர்ந்துசென்ற பொழுது அவர்களின் கொள்கை நிறைவேற்றத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு கண்டி சிம்மா சனத்திலமர்ந்த மன்னர் அனைவரும் தம் முழு முயற்சியையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். பல கோணங்களில் கண்டியரால் நிகழ்த்தப்பட்ட இப் போராட்டம் இலங்கை வரலாற்றிலேயே மிகவும் சுவாரஸ்யம் பொருந்திய ஓர் அம்சமாகும். கண்டியரின் பகிர்வாங்கிவிருந்து ஆராய்ந்தால், இதுவரை மறைபொருளாக இருக்கும் கண்டியரின் கொள்கைகள் பலவற்றைத் தெட்டத் தெளிவாக உணரவும் வழி பிறக்கும்.

1659 ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதத்தில் கற்பிட்டியை டச்சுக்காரர் தாக்கிக்கைப்பற்றிய தருணத்திலே இப்போராட்டம் முதன் முதலாகக் குமுறி வெடிக்கிறது. எதிர்பார்த்தது போலவே, ராஜசிங்கன் சீற்றமுற்று, மூர்க்கத்தனமாக டச்சுக்காரரைத் தாக்க, ஏழு கோரனை வழியாக கற்பிட்டியில் ஒன்று திரளுவதற்காக தனது மூன்று திசைகள் தலைமையில் பெரும் படையை அனுப்பினான்; கற்பிட்டியைக் கைப்பற்றியிருந்த சிறிதளவு படைவீரர் தொடர்புகளற்றுந்து பூண்டோடு அழிய நேர்ந்திருக்கலாம். நீர்கொழும்பிலிருந்து தரை மார்க்கமாக வாண்டர் மேடன் தலைமையில் படைப்பிரிவொன்று உடனடியாக அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. டச்சு இராணுவத்துடன் நேரடியாக மோத விரும்பாமல் ஏழு கோரனை வழியாக கண்டியப் படைகள் பின்வாங்கின; எனினும் அதற்கு முன்னரேயே கற்பிட்டியைச் சூழவுள்ள நிலங்கள் நாசப்படுத்தப்பட்டன.¹⁷ இவ்வாறு ஒரு மதிப்புமிக்க கடற்றறைமுகத்தைக் கண்டியர் இழந்தனர்; இது ஆரம்பம்மட்டுமேயாகும்; இப்பொழுது முதல் இனி வரப்போகும் திகழ்ச்சிகள் தெளிவாகத் தெரியப்படக்கூடியன.

1664 ல் நிகழ்ந்த கண்டியக் கலகத்தைத் தொடர்ந்து, அதையே நற்றருண்மெனக்கொண்டு, ஏனைய கடற்றுறைமுகங்களில் தமது ஆதிக்கத்தை டச்சுக்காரர் ஏற்படுத்திக்கொண்டனர்; கடற்படை இல்லாத குறையை ராஜசிங்கன் பின்பு நகுணர்ந்து கொண்டான். கலகக் காரருக்கு எதிராக வழியற்றுத் திகைத்த அரசன், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய கிழக்குக்கரைக் கலகக்காரர்களை வெளியிடத்தின்னிறு உதவிகள் பெறுவதைத் தடுக்கவும், தப்பிச் செல்லாதிருக்கவும் டச்சுக்காரரின் உதவியை நாடியிருப்பதினின்றும் இது தெரியவருகிறது.¹⁸ கண்டி மன்னரின் இந்தத் தற்காலிகப் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி, 1665 ல் திருகோணமலையையும், 1669 ல்¹⁹ மட்டக்களப்பையும் 1668 ல் கொட்டியாரத்தையுங் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். இப்பொழுது முதல் கண்டியர் அழுக்கத்தை உணர்ந்தனர். இலங்கைத் துறைமுகங்களுக்குள்ளே செல்லும் சுப்பல்களையாவும், டச்சு அனுமதிப்பத்திரம் வைத்திருக்கவேண்டும் என்ற விதி 1670 முதல் அமுலுக்கு வந்தது. இந்தியாவிலிருந்த டச்சுசாலைகளிலிருந்து இவ்வனுமதிப் பத்திரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்;

இம் முறையினால், தனிப்பட்டவர்களின் சுப்பல்களில் கொண்டுவரப்படும், அல்லது கொண்டு செல்லப்படும் பொருட்கள் எவையென்பதையும், அவை எந்த எந்த துறைமுகங்களுக்குச் செலுத்தப்படலாம் என்பதையும் இறுதியாக வர்த்தகத்தில் இடம்பெற்ற பொருட்களின் விளை நிர்ணயத்தையுஞ் செய்ய முடிந்தது; தமது பொருளாதாரத்துக்கும், பலத்துக்கும் ஏற்பட்டுள்ள இப் பேராபத்தான நிலைமையை அகற்றுமுகமாக கண்டியரின் வெளிநாட்டுப் பூட்டை அமைகிறது: டச்சுக்காரரால் கைப்பற்றப்பட்ட மேற்குப்புற எல்லைப் பிரதேசங்களையும், முன்னேரின் நிலங்களையும் திரும்பிப் பெறுவதற்காகப் போராட்டங்கள் நடந்தது போலவே, கண்டியின் வாயில் களைத் திறந்து வைக்கவேண்டும் என்ற நோக்கமும் அடுத்துவரும் ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த போராட்டங்களைத் தூண்டிய ஊக்கியாக விளங்கியது.

சமுத்திர பலத்தின் துணையில்லாமல் இந்நோக்கத்தில் வெற்றி கிட்டமாட்டாது என்பதனையும் ராஜசிங்கன் உணர்ந்தேயிருந்தான்: ஆகையால், கிழக்கிலே டச்சுக்காரரின் போட்டியாளர்களான ஆங்கிலேயர், பிரெஞ்சுக்காரர் ஆகிய இரு ஐரோப்பிய போட்டியாளர்களின் துணையைப் பெறுவதற்காக அவன் முயற்சிகள் மேற்கொண்டான்; ஆங்கிலேயருடன் நடாத்தப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகள் பலனளிக்கவில்லை; காரணம் என்னவெனில், இந்தியச் சமுத்திரத்தில் பகைமையுடன் நடந்துகொள்ளும் நிலையில் அவர்கள் இல்லை. இந்தியச் சமுத்திரத்தில் ஒரு வர்த்தக நிலையம் அவசியந்தேவைப்பட்ட சூழ்நிலையில், தமது நோக்கங்களுக்காகக் கிழக்குக் கரையில் ஒரு துறைமுகம் கிட்டப்போகிறது என்பதை அறிந்த பிரான்சியரைப் பொறுத்தமட்டில் நடந்த பேச்சுவார்த்தைகள் பெரும் வெற்றியையளித்தன. அரசன் தூதுவர்களைச் செவ்வனே வரவேற்றான்: தனது ஒத்தாசையை அவர்களுக்களித்து, கொட்டியாரக் குடாவில், கோட்டையமைத்துக் குடியேறும் உரிமையையும் அவர்களுக்கு நல்கினான்.²⁰

சமீப காலங்களில் நிலைபெற்றுவிட்ட டச்சுத் தனியுரிமையைத் தகர்த்தெறிவதற்கும், அவனுடைய துறைமுகங்களில் கட்டில்லா வியாபாரம் நடைபெறுவதற்கும், இராஜசிங்கன் எவ்வளவு தூரம் தயாராக இருந்தான் என்பதை இது காட்டும்: பிரெஞ்சுப் பிரயத்தனம் தோல்வி கண்டது. கிழக்கில் பிரான்சியக்காரர் இக்கட்டத்தில் பலங் குன்றியிருந்ததே இதற்குப் பிரதான காரணமாகும்.²¹

இனி எஞ்சியிருந்த ஒரே வழி, தரைமார்க்கம் மூலம் டச்சு எல்லைப்பிறங்குகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதுடன், கரை நாட்டுக்கும் மலைநாட்டுக்கும் இடையில் இருக்கக் கூடிய அத்தனை தொடர்புகளையும் அறுத்தெறிவதாகும். 1671 ம் ஆண்டு, எவ்வாறு கடல் மூலம் டச்சுக்காரர் வழியடைப்புச் செய்தாரிகளோ அதே விதத்தில் கண்டியர் புறத்தில் வழியடைப்பு மேற்கொள்வதற்கு ஒப்பாகும் செயலாம் இது. இதன் விளைவுகள் டச்சுக்காரருக்கே அதிக கஷ்ட நஷ்டங்களைத் தரவல்லது. தாழ் நிலப் பகுதிகளுக்குத் தேவைப்பட்ட உணவுப் பண்டங்களுட் குறிப்பிடத்தக்க அளவு கண்டியர் பிரதேசங்களிலிருந்தே, விசேடமாக சப்ரகமுவா, ஏழு கோரளைப் பகுதிகளிலிருந்தே கொண்டு செல்லப்பட்டன. தவிரவும், தனது குடிமக்கள் கரைப் பிரதேசங்களுக்குப் பாக்குக் கொண்டு செல்வதை அரசன் தடுத்தால், நாட்டிலிருந்து ஏற்று மதியாகும் மொத்தப் பாக்கின் அளவு பாரதூரமாக வீழ்ச்சியடையும். இலங்கையிலிருந்து ஏற்றுமதியாகும் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பாக்கின் தொகை கண்டியப் பிரதேசங்களிலிருந்தே கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன என டச்சுக்காரர் மதிப்பீடு செய்துள்ளனர்.²² இவை முன்பு கண்டிக்கு உரிமையான துறைகள் வழியாகவே ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. டச்சுக்காரர் இறக்குமதி செய்து, விற்பனை செய்ய விரும்பும் துணிமணிகளையும் கண்டியர் வேண்டாதொதுக்கிவிடின், விற்பனையாகும் துணிமணியாவும் குறையும் இரு சாராரும் இதனால் பாதிக்கப்படக் கூடியவர்களேயாவர். கண்டியர் பக்கத்தில் பெருந்தியாகங்களை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. உரிய நேரத்தில் பாக்கு விற்பனை நிகழாதுவிடின், மரங்களிலேயே அவை அழுதிப்போம். கண்டியருக்கு பாக்கு விற்பனை மூலம் கிட்டக்கூடிய காச வருமானமும் அற்றுப்போம். இதனால் தமக்கு வேண்டிய பொருட்களை வாங்கிப்பெற முடியாத நிலையும் உருவாகும். சமகாலத்தவரான நொக்ஸ் இவ்வம்சத்தை அவதானித்து எழுதியுள்ளது வருமாறு:-

“இப் பிரதேசங்களில் பணப் புழக்கம் மிகுந்தில்லை. ஆனால் இப் பாக்குக் கொட்டைகள் மூலமாகவே பணம் பெற்று, தமது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வார்கள்.”²³

நாட்டின் நீண்டகால பொருளாதார நலன்களும், செழிப்பும் சம்பந்தப்பட்டவகையில் கண்டி இராஜ்யம் மேலும் பெருந்தியாகங்களை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. வாயிலடைப்பு என்பது இப்போது கண்டியரின் தேசியப் பூட்கையின் ஒரு கருவியாக அமைந்தது.

கண்டியருக்கும் டச்சுக்காரருக்கும் இடையில் வெளிப்படையான தீவிர யுத்தம் 1760 ல் தொடங்கியது. மேற்கைவிடக் கிழக்குப் பிரதேசத்தில் டச்சுக்காரரின் பலம் தாழ்ந்திருந்த காரணத்தினாலும், கண்டியருக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டங்களை இத்திகிலேயே பாரதூரமாக இருந்ததினாலும், டச்சுக்காரரை ஆங்கிருந்து அகற்றுவதற்காகப் பிரம்மப் பிரயத்தனஞ் செய்யப்பட்டது. 1760 ம் ஆண்டில் கண்டியரின் நிரந்தரப் படையினரும் அவசரகாலப் படையினரும், கொட்டியாரம், மட்டக்களப்பு, பானமை ஆகிய பிரதேசங்களைத் தாக்கினார்கள்.

மக்களின் கலகங்கள் என்பன கண்டி மன்னனின் செல்வாக்கின் பெயராலும், பெருமையின் பெயராலும் தூண்டப்பட்டன. கொட்டியாரத்திலேயே விசேட கணஞ் செலுத்தப்பட்டது. ஏற்கெனவே நாம் கண்டது போல, கொட்டியாரம் கண்டி

யின் பிரதான திறவு வாயிலாகும்; கண்டிய நிர்வாகத்தின் கீழ் விதானையாகவிருந்த இலங்கை வன்னி என்பான் கலகத்தை நடாத்தினான். இதனுடைய தாக்கம் எப்படிப்பட்டதென்றால், டச்சுப்படையினர் தற்காலிகமாகவாவது, இம் முன்று இடங்களிலுமிருந்து தம் படைகளை அகற்றி முக்கிய இராணுவ தளங்களைக் கைவிடவேண்டி நேரிட்டது.²⁴ வெளிப்படையாகவே எதிர்ப்புச் சக்திகள் தலைகாட்டச் செய்யப்பட்ட பொழுது, டச்சுக்காரர் தம்முடைய வன்மையான கடற்பலத்தால் கிழக்குக் கரையில் நிகழ்ந்த அனைத்து வர்த்தகத்தையும் ஒடுக்கியதுடன், கடுமையான தடையைச் சுமத்தினார்கள்.²⁵ திருகோணமலையில் பிரான்சியக்காரர் 1672 ம் ஆண்டில் வந்திறங்கிய சமயத்தில் கவனம் திரும்பியதைப் பயன்படுத்திக் கண்டியர் மேலும் மேலும் எதிர்ப்புக் காட்டும் முயற்சிகளில் இறங்கினார்கள். மட்டக்களப்பிலுள்ள, சின்னக் கலத்தை புளியந்தீவு ஆகிய இடங்களில் இருந்த டச்சுக் கோட்டைகளை முற்றுகையிடப்பட்டு, டச்சுக்காரர் பின்வாங்கவேண்டி நேரிட்டது.²⁶ தென்கிழக்குப் பகுதிகளின் உப்பளங்களிலிருந்து டச்சுக்காரரை அகற்றி ராஜ்யத்துக்கு வேண்டிய உப்பைத் தடையின்றிப் பெற்றுக்கொள்ளும் முயற்சிகளிலும் கண்டியர் இறங்கினார்.²⁷ இவற்றைப்போலவே, 1675 ம் ஆண்டில் கிழக்கு, மேற்கு ஆகிய பிரதேசங்களின் எல்லா முனைகளிலிருந்தும் மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல்கள் தீவிரமானதாகவும், முரிக்கத்தனமாகவும் அமைந்திருந்தன - போர் நடவடிக்கைகளைத் தாமே மேற்கொள்வதற்காகக் கண்டிய திசாவை மார்கள் கரையோரப் பிரதேசங்களுக்கனுப்பப்பட்டார்கள்.²⁸ டச்சுக்காரர் தம்மை வலைக்குள் அடைத்து வைத்திருக்க விடமுடியாதவாறு, தம்முடைய முழுச் சக்தியுடனும் கண்டியர் செயற்படுவதை இத் தொடர் போராட்டங்களிலிருந்து அறியக் கிடக்கின்றது.

கிழக்குக்கரைப் பிரதேசங்களில் டச்சுக்காரரின் உரிமைகளைத் தடைசெய்வதில் வெற்றிகள் கிடைத்த பொழுதும், இப் பிரதேசத்திலிருந்த கேந்திர நிலங்களிலிருந்து, அவர்களை முற்றாக அகற்றிவிட முடியாமலிருந்தது. டச்சுக்காரருக்குத் துரதிர்ஷ்டங்கள் காத்திருந்தாலும், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, கொட்டியாரம் ஆகிய இடங்களிலிருந்த கோட்டைகளிலிருந்து, அவர்களின் அதிகாரம் கலைக்கப்பட முடியவில்லை. இந்த ஸ்தானங்களில் வைத்திருக்கப்பட்ட ஒற்றைப் பாய்மரக் கப்பல்களின் உதவியுடன், கடலில் பாதுகாப்பு டச்சுக்காரருக்கிருந்தது. உண்மையாகவே கிறிய அளவு நிலப்பிரதேசங்களுக்கே டச்சுக்காரர் உரிமை பாராட்ட முடிந்த பொழுதிலும் வர்த்தகத்தைத் தமது பிடியிலே வைத்துக்கொண்டனர். கிழக்குத் துறைமுகங்களைத் திறந்துவைக்க வேண்டுமென்று கண்டியரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட சில எத்தனங்கள் இவ்வாறு பலனளிக்கத் தவறிவிட்டன.

கண்டிப் பிரதேசங்களின் வர்த்தகத்தில் இதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகள், அதன் காரணமாக உள்நாட்டின் செழிப்பிலும் ஏற்பட்ட விளைவுகள் உடனடியானவையும், பாரதூரமானவையுமாகும். பத்து வருடங்களாக டச்சுக்காரர் மேலாதிக்கத்தின் கீழிருந்த திருகோணமலையின் வர்த்தகத்தையும், அதற்கு முன் இடம்பெற்ற வர்த்தகத்தையும் ஒப்பிடுவோமானால், கிடைக்கக் கூடிய புள்ளிவிபரங்களிலிருந்து எவ்வளவு தூரம் இவ் வர்த்தக வீழ்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை மட்டிடலாம். கமுதை தேய்ந்து கட்டெறும்பான கதைதான். கட்டில்லா வர்த்தகம் நடந்து கொண்டிருந்த காலத்தில், கொட்டியார்ரத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட துணிமணி வியாபாரத்தின் பெறுமதி 80,000 பகோடாக்கள் (480,000 டச்சுக் கில்டர்கள்) ஒரு மிகைப்படுத்தப்பட்ட

மதிப்பீடு என்று கொண்ட பொழுதிலும், இதனை 1681-2 அல்லது 1682-3 ஆகிய ஆண்டுகளில் நடந்தேறிய வர்த்தகத்துடன் ஒப்பிடும்போது இதன் தாற்பரியம் புலப்படுகின்றது. 1681-2 ஆண்டுகளில் கிழக்குக்கரை முழுவதிலும் இடம்பெற்ற வர்த்தகத்தின் மதிப்பு, மிகக் குறைவான 5342 கில்டர்கள் மட்டுமே. 1682-3 ஆண்டில் இதன் தொகை 3486 கில்டர்களாகும்.²⁹ சந்தேகத்துக்கிடமின்றி, இப் பிரதேசத்தின் செழிப்பைக் கீழ்நிலையடையச் செய்திருக்கின்றது; கண்டி அரசுக்குக்கிடைய சுங்கவரி வருமானத்தில் பெரும் இழப்பு கிட்டியது; கண்டிக்கும், கொட்டியாரத்துக்கும் இடைவழியில் அமைந்த மின்னேரியாவுக்கு அரசு சுங்கவரி நிலையம் இடமாறியது.³⁰

இதற்கிடையில் மேற்குக்கரை வர்த்தகத்தில் மேலும் இறுக்கமான வர்த்தகக் கட்டுப்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. கண்டியத் துறைமுகமான புத்தளத்துக்குச் செல்லும் வள்ளங்கள் எதுவும் கற்பிட்டியில் கரைதட்டாமல் செல்லமுடியாது. இங்கு அனுமதிச் சீட்டும், வள்ளங்களில் இடம்பெற்ற பொருட்களும் பரிசோதிக்கப்படும். இது புத்தளத்திலிருந்து மீளும் கப்பல்கள் விடயத்திலும் பொருந்தும்.³¹ மேற்குக்கரையில் கள்ளக்கடத்தல் செய்வதுங் கடினம். இங்கு டச்சுக்காரரின் பிரதான தளங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அடிக்கடி கடலில் கண்காணிப்பும் இருந்து வந்தது; எதிர் பார்க்க முடியுது போலவே கட்டில்லா வர்த்தகத்திலிருந்து, தனியுரிமைப் பிடிப்புடன் நிகழும் வர்த்தகத்துக்கான மாற்றம் அத்தகு தருணங்களில் கூடவே சில விளைவுகளை யுங் கொண்டு வரும். பாக்கின் விழைவீழ்ச்சி தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்ததுடன், ஏற்றுமதி அளவும் வீழ்ச்சியுற்றது. விற்பனையான துணி மணி அளவும் கீழ் மட்டத்தையடைந்தது. ஏனெனில் இப்பொழுது முன்புபோல, கண்டியச் சந்தையுடன் தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்புக்கள் டச்சுக்காரருக்கு அருகிப் போயின; இவ்வாறாக மரங்களிலேயே அழுகிப்போகும் பெருந்தொகை பாக்கு பற்றி நொக்ஸ் குறிப்பிடும்போது, 1671 ம் ஆண்டில் கண்டிக்கென நியமிக்கப்பட்ட டச்சுத் தூதுவர், அம் மக்கள் உப்பு, உடை ஆகியவற்றின் தட்டுப்பாடுகள் பற்றி முறையிடுவதாகக் கூறுகிறார்.³² மேற்கிலும், கிழக்கிலும் இவ்வாறு சுருங்கிய வியாபாரத்தால் நேரிட்ட மொத்த விளைவுகள் பற்றியும் ஓரளவு ஊகித்தறியலாம். வர்த்தக நடவடிக்கைகளிலும், இந்திய வள்ளங்களின் போக்குவரத்துக்களிலும் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியால் நாட்டில் பணப் புழக்கம் குறைவுற்றது. அரசுக்கு இத்தகு வர்த்தக நடவடிக்கைகள் கொண்டிருந்த வருமான வீழ்ச்சியை விடவும், சமூகத்தின் பொருளாதார அந்தஸ்தைக் கூட நிச்சயமாக இந்நிலை பாதிக்கும்.

கண்டிய நிர்வாகத்தில் இவ்வனைத்துச் செயற்பாடுகளும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சில வெற்றிகள் கொண்டிருந்ததால், அது டச்சுக்காரரிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தியது. 1675 ல் தமது பூட்டையை அவர்கள் திருத்தியமைக்கவேண்டி வந்தது. அவர்கள் கண்டியரின் எதிர்ப்பை நீக்கி, மீண்டும் நட்பைச் சம்பாதிக்க முயன்றார்கள். கடந்த துறைமுகங்களைக் கண்டியர் திருப்பிக் கைப்பற்ற முடியாது போனாலும், தம்மால் நாசப்படுத்த முடியும் என்பதைத் திட்டவாட்டமாக நிரூபித்துக் காட்டினர்; தனியுரிமையின் நலன்களை, நாட்டில் அமைதியற்ற நிலையில் கண்டியரின் ஒத்துழைப்புக் கிட்டாத பொழுது அனுபவிக்க முடியாதிருந்தது. கடந்த சில வருடங்களாக, கண்டியர் பால் மேற்கொள்ளப்பட்ட கடும் பிரயத்தனங்களால், அவர்களின் நாடி நரம்புகளும் ஊர்ந்துபோயிருந்தன. கண்டி மன்னனுக்கோ வயதாகிக் கொண்டிருந்தது. டச்சுக்

காரருக்கு எதிரான யுத்தத்தில் அவன் முன்பு செலவிட்ட ஆற்றலைப்போல் இப் பொழுது இயங்க முடியவில்லை; இரண்டு தரப்பாரும் சமாதானத்திற்காக ஆவற் பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்; இருந்தும், இருசாராரும் ஓர் இணக்கத்துக்கு வரமுடியாத அளவு பிரச்சினைகள் இருந்தன.

1665-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் டச்சுக்காரர் கைப்பற்றிக்கொண்ட பிரதேசங்களையும், கண்டிக்குச் சொந்தமான பரம்பரைத் துறைமுகங்களையும், டச்சுக்காரர் தமக்குத் திருப்பித்தரவேண்டும் என்பதே கண்டியரின் ஆகக் குறைந்த ஒரு கோரிக்கையாக இருந்தது. உள்நாட்டில் தாம் கைப்பற்றிய பகுதிகளைக் கைவிட டச்சுக்காரர் தயாராக இருந்தனர். என்றாலும், கட்டில்லா வியாபாரத்தை மேற்கொள்ளும் விதத்தில் துறைமுகங்களைத் திருப்பிக் கையளிப்பதைத் திட்டவாட்டமாக மறுதலித்து வந்தனர்; தம்முடைய துறைமுகங்களில் கட்டில்லா வர்த்தகத்தை மேற்கொள்ள டச்சுக்காரர் அனுமதியளிக்கும் வரையிலே எதுவித பேச்சுவார்த்தைகளை நடாத்தவோ, அன்றிச் சலுகைகளை ஏற்கவோ கண்டியரும் மறுத்தே வந்தனர். கட்டில்லா வர்த்தக உரிமையைத்தவிர, வேறு பல சலுகைகளைத் தந்து சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை தொடங்க டச்சுக்காரர் முயன்றனர். தொடக்கத்திலேயே அத்தகைய எத்தனங்கள் அனைத்தும் வீணாயின.

இரண்டாம் விமலதர்மசூரியன் கண்டி மன்னரை 1687-ம் ஆண்டு அரியாசனத்தில் அமர்ந்ததும் இப் பிரச்சினை மீண்டுந் தலைகாட்டியது. 1638-ம் ஆண்டு உடன்படிக்கை இப்பொழுதெல்லாம் ஒரு பழங்கதையாகிவிட்டபடியால், ஒரு புது ஒப்பந்தத்தை உருவாக்கப் பேச்சுவார்த்தைகள் துவக்கப்பட்டன. கண்டியர்களின் சந்நிதானத்தில் சமர்ப்பிப்பதற்காக இலங்கையிலே டச்சு ஆட்சி நிறுவனமான அரசியற் கழகம் (Political council) ஒரு தற்காலிக ஒப்பந்தத்தை யாத்தது. யாக்கப்பட்ட இந்தப் புது ஒப்பந்தத்தின் ஐந்தாவது சரத்து, கண்டியரசன், அல்லது அவன் பிரதானிகள் எவரும் வேறு ஐரோப்பிய நாட்டாருடனோ, அன்றி கீழ் நாட்டாருடனோ வர்த்தகத் தொடர்புகள் ஏற்படுத்துவதையும் அத்துடன் அவர்களின் கப்பல்கள் கரையோரப்பகுதிகளுக்கு வருவதையுந் தடை செய்தது. கண்டி ராஜ்யத்தில் காணப்படும் பொருட்களையும் கம்பனிக்கு மாத்திரமே விற்கமுடியும் என்று கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர்; தஞ்சாவூர் ராஜ்யத்துக்கு மட்டும், சில குறிப்பிட்ட பொருட்களுடன் சிறுவள்ளங்களில் செல்லுவதற்கு அனுமதி இருந்தது.³³ கண்டி மன்னன் சமூகத்தில் சமர்ப்பிப்பதற்காக இந்தத் தற்காலிக மாதிரி ஒப்பந்தத்தை எடுத்துச் சென்ற டச்சுத் தூதுவருக்கும், கண்டியப் பிரதானிகளுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளைப்பற்றி அறியத்தருங் குறுப்புக்களை ஆராய்ந்தால் கண்டியரின் மனப்பாங்கை தெள்ளத்தெளிவாக விளங்க முடிகிறது. கண்டியரசர் இம்மாதிரி ஒப்பந்தத்தை வாசித்துப் பார்த்தபின்னர், ஐந்தாம் சரத்துக்குக் கடுமையாக ஆட்சேபனை தெரிவிக்கின்றார் என டச்சுத் தூதுவருக்கு இப் பிரதானிகள் எடுத்துக்கூறினர். அது மாத்திரமல்ல. போர்த்துக்கேயர், கண்டியின் மோசமான எதிரிகளாக இருந்த பொழுதிலுங்கூட இவ்வளவு திட்டவாட்டமாக தீவின் துறைமுகங்களை முடிவைக்கவில்லை என்பதையுங் கண்டி மன்னன் எடுத்தக்காட்டியிருந்தான். இவ்விடயத்தில் டச்சுக்காரர் மிகவும் அநீதியாகவும், கண்டி மக்களின் நலனுக்கு ஊறு விளைப்பதாகவும் நடந்துகொள்கின்றனர் என மன்னர் அபிப்பிராயப்பட்டார்.³⁴ 1664-ம் ஆண்டுக்கு முன்னிருந்த நிலைமைபோல், கற்பிட்டி, கொட்டியாரம், மட்டக்களப்பு ஆகிய துறைமுகங்களை

டச்சுக்காரர் திறந்துவிடுவார்களானால் உடன்படிக்கைக் கைச்சாத்திடப்பட எதுவிதத் தடையும் இருக்க முடியாது எனக் கண்டிப் பிரதானிகள் உறுதி கூறினர்.³⁵

இந்தத் தாழ்மையான வேண்டுகோள்களுக்கிணங்கத் தலையாய அம்சத்தைத் துள்ளிவிட்டு கண்டியர்களை குழப்பி மயக்குந் தந்திர வழிகளைக் கையாள டச்சுக்காரர் முன்வந்தனர். கண்டியருக்கும், தனிப்பட்ட வர்த்தகர்களுக்கும் இடையில் பிரிவினையை வளர்ப்பதே இப்புது உத்தியின் நோக்கமாக இருந்தது. குறிப்பாகத் தனிப்பட்ட வர்த்தகர்கள் பிரிவில், தென் இந்தியக் கரையைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் வர்த்தகர்கள், நம்பிக்கைத் துரோகிகளாகவும், நம்பிக்கைக்கு அருகதையற்றவர்களெனவுங் காட்டப் பட்டனர். கண்டிய அவையினரை முஸ்லிம்கள் தங்கள் சொந்த நலன் கருதியே பயன் படுத்திக்கொள்ள விழைகின்றனர் எனவும் எடுத்துச்சொல்லப்பட்டது. கண்டிய ராஜசபையினரின் நம்பிக்கையைப் பெற்ற உறுதிவாய்ந்த நண்பர்களே டச்சுக்காரர் எனவும் கட்டில்லா வர்த்தகத்தை வற்புறுத்துவதன் மூலம் அவர்களின் இலாபத்தை அகற்றுவதுடன், விசுவாசங்காட்டும் ஒரு உண்மை நண்பனின் இடத்தில் நம்பிக்கைத் துரோகிகளை குடிக்கொள்ளச் செய்யும் ஒரு முயற்சி எனவும் வர்ணிக்கப்பட்டது. இந்தியாவிலிருந்து, இலங்கைக்குப் படையெடுப்பு நிகழவிருக்கிறது என்ற அச்சத்தைக் கண்டியர்கள் மத்தியில் கிளப்புமளவுக்கு டச்சுக்காரர் வாதங்களை அடுக்கிக்கொண்டு போயினர். அவுரங்கசீப்பின் தலைமையில் தென்னிந்தியாவில் ஊடுருவும் மொகலாயர் ராமேஸ்வரம் அடங்கிய இந்தியா முழுமையினையும் வெற்றிகொள்ளப்போகின்றனர் எனவும், இலங்கையையும் தமக்குக் கீழ் கொண்டுவந்துவிடப்போகின்றனர் எனவும் வதந்திகள் அடிபட்டன. அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கைத் தீவைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டு முஸ்லிம்கள் தம் சமயிகளான மொகலாயர் பக்கமே நிச்சயமாகச் சேர்ந்துவிடுவர் என்றெல்லாம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. கண்டியரசன் ஏன் ஓர் உறுதியான உடன்படிக்கையை டச்சுக்காரருடன் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்பதற்கு இதுவே ஒரு பெருங்காரணம் எனக் கற்பிக்கப்பட்டது.³⁶ புறவயமாக இப்பிரச் சினையை ஆராயின், இலங்கைக்குப் படையெடுக்க வேண்டுமானால் இராணுவ பலத்தை விட கப்பற்படைப்பலமே தேவை எனக்காணும் பொழுது, டச்சுக்காரரின் இவ்வாதம் மிகையாகவே தோன்றுகிறது. ஏனெனில், மொகலாயரின் ஒரு பெரும் பலவீனம் அவர்களிடஞ் சிறந்த கப்பற்படை இல்லாமல்போனதாகும்; அக்காலகட்டத்தில் படையெடுப்பைப்பற்றிய கிளி எவ்வளவு தூரம் இலங்கையர் மத்தியில் இருந்ததென் பது அறியப்படமுடியாமலிருக்கிறது; கண்டியரின் பூட்கையில் இது எதுவித மாற்றமும் ஏற்படுத்தாதபடியால், கண்டியரைப் பொறுத்தமட்டில் இப்பிரச்சினைக்கு எதுவித முக்கியத்துவமும் இல்லையெனலாம்.

டச்சுக்காரரின் அடுத்த வாதம் பொருளாதாரஞ் சம்பந்தமானதாகும்; திறந்த வியாபாரத்திற் தீவுக்கு வெளியே எடுத்துச் செல்லப்படும் பாக்கின் அளவு அதிகரிப்ப தால் தென்னிந்தியச் சந்தைகளில் வீழ்ச்சி ஏற்படுமெனவும், டச்சுக்காரர் மூலமாக எல்லா ஏற்றுமதிகளும் வழிமுறைப்படுத்தப்படுவதால் விலையைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க முடிகிறது எனவுங் காட்டினர்.³⁷ அத்தருணத்தில் டச்சுக்காரருக்குப் பூச்சாண்டி காட்டிய நிறைவோட்டிக்கு எதிராகத் தனியுரிமையை அவர்கள் வற்புறுத்தி யதன் தொடர்ச்சியே இதுவாகும்; இதில் உண்மையில்லாமல் இல்லை. ஆனால் கண்டி யரைப் பொறுத்தமட்டில் இது வர்த்தகர்களின் பிரச்சினை. எனவே இவ்வாதம் கண்டி யரிடம் எடுபடவில்லை; தரப்பட்ட நியாயங்களைவிட வேறு சில தூண்டிகளையும்

டச்சுக்காரர் கண்டியருக்குத் தந்தார்கள். பாக்குக் கொள்விலையை உயர்த்துவதென்றும் தீவின் ஏற்றுமதி, இறக்குமதிச் சுங்கத்தீர்வைகளில் கண்டியருக்கும் பங்களிப்பதற்கும் முன்வந்தார்கள். மேலும் வருடத்துக்கு ஒருமுறை கண்டிக் கொடியின்சீழ் அரசனின் ஒன்று அல்லது இரண்டு சுப்பல்கள் எதுவிதத் தடங்கலுமின்றித் தென்னிந்தியா செல்வதற்கும் அனுமதி வழங்குவதாகக் கூறினர். இக்கப்பலில் குறிப்பிட்ட சில பொருள்களை எடுத்துச்செல்லவும், மன்னனின் தேவைகளுக்கு வேண்டிய சில பண்டங்களை வாங்கி மீளவும் முடியும்.³⁸ இச் சலுகைகள் யாதும் பலனளிக்கவில்லை. கண்டியரைப்பொறுத்தமட்டில், அவை பிரச்சினையின் எல்லைகளை மட்டுந் தொடுபவையாகும்.

இதற்கிடையில் இவ்விடயத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்குக் கண்டியர் நடவடிக்கைகளில் இறங்கினார்கள். முஸ்லிம் வியாபாரிகளுக்குச் சொந்தமான மரக்கலங்களை கண்டி மன்னனின் பெயரால் பிரதானிகள் வாடகைக்கமர்த்தி, வரித்தகப் பொருட்களுடன் புத்தளத்துக்கு வெளியே அனுப்பினர்.³⁹ கண்டி மன்னனின் அதிகாரத்துக்கு டச்சுக்காரர் மரியாதை காட்டுவார்களாதலால், இம் மரக்கலங்களைத் தட்டிக்கேட்க மாட்டார்களெனவும், எவ்விதத் தடையும் விதிக்கமாட்டார்களெனவும் பெரும்பாலும் இவர்கள் நினைத்திருக்கலாம். வேறு வழியில்லாமல் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கை இது. புத்தளத்தைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் கண்காணிப்புச் செலுத்தி, எந்நேரமும் தயாராக இருக்கும் டச்சுக்காரரின் காவற்படை நாவாய்களையும், பொருள்களையும் பறிமுதல் செய்தது. பிரதானிகளுக்கும், தனிப்பட்ட முஸ்லிம் வரித்தகர்களுக்கும் இடையிலே நிலவிய நெருங்கிய உறவையே இம் முழுச் சம்பவமும் சுட்டிக்காட்டுகிற தெனலாம். தனியாருக்குச் சொந்தமான நாவாய்க் கலங்களை வாடகைக்கமர்த்தி பண்டங்களை ஏற்றிச் செல்வதும், தங்களுக்காக இந்தியாவிலிருந்து பொருள்களை வாங்கி வரும் பழக்கமும் கண்டிப் பிரதானிகளிடத்தில் இருந்ததென்பது தெரியவருகின்றது. துறைமுகங்களைத் திறந்துவிட பிரதானிகளுக்கிருந்த தனியாத பதட்டமும், அதற்காக அவையில் தம்முடைய செல்வாக்கை இத்துறையில் பலப்படுத்திக் கண்டியப் பிரதானிகள் முன்வருவதையும் நன்கு தெரிந்து கொள்ளக்கூடுமாயிருக்கிறது.

கண்டிய அரசன்மனையினர் இப்பிரச்சினை மீது பொறுமையிழந்துகொண்டு வந்தது வெளிப்படையாகும். டச்சுக்காரருடன் எல்லைத் தகராறுகள் மீண்டுந் தலைகாட்டத்தொடங்கின. சில சலுகைகள் கொடுக்கப்பட்டே ஆகவேண்டும். டச்சுக்காரரின் பூட்டையிலும் இப்பொழுது முதல் மாற்றம் நிகழுகின்றது. 1696-ம் ஆண்டில் பத்தேவியாவின் உயர் அரசாங்கம் தீர்மானித்தபடி, அரசனின் துறைமுகங்கள் அவைவருக்கும் திறந்துவிடப்படவேண்டும் என்பதோடு நிலலாமல் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, கற்பிட்டி ஆகிய கம்பனியின் தளங்கள் இடிக்கப்பட்டு, கைவிடப்படுவதுடன் அரசன் வசமாகவுமேவேண்டும்.⁴⁰ இத் தீர்மானத்தின் முதலாம் அங்கம் உடனடியாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. அதன் விளைவு பெரிதுந் திருப்தியுடையதாயிருந்தது. புத்தளத்திலுந் கற்பிட்டியிலும் வரித்தக, போக்குவரத்து நடவடிக்கைகளில் அதிகரிப்புத் தென்பட்டன. எனினும், இவ்விடயங்களை முற்றாகக் கண்டியர் வசமாக்கும் தீர்மானம், நடைமுறைக்கு வரவில்லை. ஒல்லாந்த நிர்வாகிகள் சபையிடமிருந்து பலத்த எதிர்ப்பைக் கொண்டுவந்தது.⁴¹ இப்பொழுதெல்லாம் ஆக்கிரமித்த இடங்கள் தரும் பொருளாதார நலன்களை மட்டுந் கவனத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளாமல், கம்பனியின் கிழக்குத்திசைக்கேந்திர நலன்கள் என்ற பரந்த கண்ணோட்டத்திலும் இப் பிரச்சினையை நோக்கினர். பூட்டை உருவாக்கத்திலும் இப் பிந்திய கண்ணோட்டம் ஒரு முக்கிய காரணியாக

விளங்கியது. கண்டியரசன் இக் கோட்டைகளைத் தன் வசமாக்கி, அன்னிய நாட்டா ரையும் வருவதற்கு அனுமதிப்பானாயின, டச்சுக்காரருக்குச் சிக்கலான பிரச்சினைகளே தலையெடுக்கும். டச்சுக்காரர் இத்துறைமுகங்களை தம்முடன் வைத்த காலத்திலேயே, ஐரோப்பிய வகைகளுடன் அவர்களின் உறவுமுறைக்குத் திட்டவட்டமான ஒரு அடிப்படையிருக்கவில்லை. ஆயின் டச்சுக்காரர் இத்துறைமுகங்களைத் தம்முடனேயே வைத்திருக்காதபோது எதிர்ப்படும் நிலை எவ்வாறிருக்கும்? எது என்னவானாலும் துறைமுகங்களுக்கு டச்சுக்காரர் சொந்தங்கொண்டாடும் வரையில் அன்னியரை அகற்றிவைக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை யிருந்தது.⁴² நிர்வாக மேலதிகாரிகளின் ஆணையின் விளைவாகப் பத்தேவிய உயர் அரசாங்கம் ஆரம்பக் கட்டளையை ரத்துச்செய்து கம்பனி யின் வசமே துறைமுகங்கள் இருக்கவேண்டும் என்று இலங்கைக்கு உத்தரவிட்டது.

ஆயினும், 1696-ல் இருந்து வர்த்தகம் கட்டுப்பாடுகள் இன்றியே நடந்தது; தமக்குத் தேவையான சகலவகைப் பண்டங்களுடனும் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் இருந்த அரசனின் துறைமுகங்களுக்கு வங்காளத்திலிருந்தும், சோழமண்டலக் கரையிலிருந்தும், மதுரையிலிருந்தும் பெருந்தொகை நாவாய்கள் வந்தவண்ணம் இருந்தன; அவர்கள் எடுத்துச்சென்ற பாக்கின் தொகையும் பெருமளவு அதிகரித்தது. சில்லரை வியாபாரி கள் மீண்டும் மும்முரமானார்கள். கண்டியில் கிராமம் கிராமமாகத் திரிந்து பாக்குக் கொட்டை சேகரித்தார்கள். இத்தனை காலமும் கண்டியருக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்த துணிவகைகள் இந்தியாவின் எல்லாப் பாகங்களிலிருந்தும் வந்து குவியத்தொடங்கின; தனியுரிமையைக் கொண்டுவருவதற்கு முன்பிருந்த வர்த்தக நடவடிக்கைகள் மீண்டுந் தொடக்கப்பட்டன போலிருந்தன⁴³ கண்டிய அவையினர் இந்நிலையை நன்கு பயன் படுத்திக்கொள்ள முடிவுசெய்தனர். தாழ்ப்புமிக்குச் செல்லும் எல்லாக் கணவாய்களையும் முடி, புத்தளம், கொட்டியாரம், மட்டக்களப்பு ஆகிய மூன்று நாட்டுத் துறைமுகங் களுக்குச் செல்லக்கூடிய பாதைகள் வழியாக மட்டும் பண்டங்களைக் கொண்டுவரவும் எடுத்துச் செல்லுமாறும் பார்த்துக்கொண்டனர். அரசனின் குடிகள் இத்துறைமுகங் களைத் தவிர, வேறு எதனுடனும் வியாபாரஞ் செய்வதின்மீறும் தடுக்கப்பட்டனர்⁴⁴ டச்சுக்காரருக்குச் சொந்தமான துறைமுகங்களின் வர்த்தகத்தை இது பாதித்தது; தம்முடைய இந்திய வர்த்தகத்தைச் செவ்வனே நடாத்துவதற்குத் தேவையான போதியளவு பாக்குத் தொகையைப் பெறக் கடினமாக இருந்தது. அரசனின் துறை முகங்களில் உள்ள தனியார் வர்த்தகர்களுக்கே இப்பொழுது பாக்கு விற்பனை செய்யப் பட்டது. அத்துடன் நாட்டில் மேலதிகமாகவுந் துணிவகைகள் காணப்பட, டச்சுக் காரரால் கொண்டுவரப்பட்ட துணிகள் அவர்களின் பண்டகசாலைகளில் விற்கப்பட முடியாமல் குவிந்துகிடந்தன.⁴⁵ கட்டில்லா வர்த்தகத்தின் வெற்றியும், அரசனின் துறை முகங்களில் வர்த்தகம் பெற்ற புத்தெழுச்சியும் இலங்கையில் டச்சுக்காரரின் வர்த்தகத் துக்குச் சாவுமணியடித்தன.

இலங்கையிலிருந்த டச்சு அரசாங்கம் மீண்டும் கட்டுப்பாடுகளைச் சுமத்த வேண்டும் என்று கோரிக்கைவிடத் தொடங்கியது; அரசனின் துறைமுகங்கள் முன்பு போலவே மூடப்படவேண்டும். அல்லது, ஆகக்குறைந்தது, அரசனின் துறைமுகங்களுக் குச் செல்வதற்கு இந்திய வர்த்தகர்களுக்கு அனுமதிச் சீட்டுகள் வழங்கப்படுவதைத் தடைசெய்யவேண்டும்; 1696 க்கு முன்பு நடந்தது போல, அரசனுடன் இருக்கக்கூடிய உறவுமுறை மீண்டும் சீரழிந்துவிடும் என்பதால், பத்தேவியாவின் உயர் அரசாங்கம் இவ் யோசனைக்கு இணங்கவில்லை; மீண்டும் இயக்குனர்களே தீவிரக் கொள்கையைக்

கடைப்பிடிக்கத் தம்மைச் சுதாகரித்துக் கொண்டார்கள்; இலங்கையதிகாரிகளின் கருத்தை அங்கேரித்துத் துறைமுகங்கள் மூடப்படவேண்டும் என்று ஆணைபிறப்பித்தனர்; இத்துறைமுகங்களுக்குச் செல்வதற்கு இந்திய வர்த்தகர்களுக்கு அனுமதிச் சீட்டுக்களும் வழங்கப்படமாட்டா; கம்பனியின் துறைகளான கொழும்பு, காலி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று வர்த்தகம் புரியலாம்.⁴⁶ சில ஆண்டுகளுக்கு எவ்வாறு கேந்திரஸ்தான முக்கியத்துவம் டச்சுக்காரரின் பூட்கைக்கு அடிப்படையாக இருந்ததோ இப்பொழுதும், அதே நோக்கங்களே புதிய தீர்மானத்துக்குக் காலாக இருந்தன. ஸ்பானிய வாரிசரிமைப்போர் 1702-ம் ஆண்டில் தொடங்கியதும், பிரான்சியரும், ஒல்லாந்தரும் இப்போது எதிரிகளாகிவிட்டார்கள். அந்நியநாட்டாரின் கப்பல்களுக்கு, இலங்கைத் துறைமுகங்களுக்கு வர இடமளித்தால் தரங்களே வம்பை விளைக்கு வாங்கிக்கொண்டது போலாகும் என இயக்குனர்கள் நினைத்தனர். ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுக்கும் மன்னனுக்கும் இடையில் ஆபத்தான தொடர்புகள் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகும். மீண்டும் இலங்கையைக் கைப்பற்ற பிரான்சு முயலும் எனவும் அப்பொழுதிருந்த சூழ்நிலையில் டச்சுக்காரர் மேலும் கவனமாக இருக்கமுடியாதெனவும் ஐரோப்பாவில் வதந்திகள் உலவின. பத்தேவியாவின் உயர் அரசாங்க அபிப்பிராயத்துக்கு மாறாக, இயக்குனர்களின் முடிவே இறுதியில் வென்றது. 1703-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் அரசனின் துறைமுகங்கள், எல்லா அன்னிய வர்த்தகர்களுக்கும் மூடப்படவேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. இவ்விவகாரத்தின் சூட்டைத் தணிப்பதற்காக இந்தியக் கரையில், அரசனுக்காகப் பொருள்களைக் கொண்டுவர ஒரு நாவாய் செல்லுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டது; கற்பிட்டி, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய துறைகளில் கட்டளையை நடைமுறையில் செயல்படுத்துவதற்காகக் காவல் துருப்புகள் இடம்பெற்றன.⁴⁷

கட்டளைகள் சிறந்த முறையில் அமுல்நடாத்தப்பட்டன. இந்தியக் கரையிலிருந்த டச்சு முகாம்களிலுள்ள அதிகாரிகளுக்கு, இலங்கைக்கு வர நோக்கம்கொண்ட கப்பல்கள் கொழும்பு, காலி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய துறைமுகங்களுக்கு மட்டுமே செல்ல அனுமதிச்சீட்டு வழங்குமாறு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. அக் கப்பல்கள் இலங்கையின் வேறு எந்தத் துறைமுகங்களுக்குச் செல்லக்கூடாது. கண்டியர்களும் தம் எதிர்ப்பைக்காட்டித் தொடங்கினார்கள். மனைநாட்டிலிருந்து செல்லும் பண்டங்களை அனைத்திற்கும் தடைவிதிக்கப்பட்டதுடன், கூடிய விலை பாக்குக்குத் தருவதற்கு டச்சுக்காரர் தூண்டியிருந்தபொழுதிலும், அப்பண்டங்களுக்கூட அவர்களுக்குச் சேர முடியாதவாறு தடுக்கப்பட்டன.⁴⁸ கண்டிய அரசவையினர் பெரிதும் ஆத்திரங்கொண்டிருந்தனர் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது; பத்தேவிய அரசாங்கம் அரசனைச் சிறிது திருப்திப்படுத்தும் மாற்றினைச் சிபாரிசு செய்தது; அவர்களின் யோசனைப்படி, கற்பிட்டிக்கும், புத்தளம், கொட்டியாரம், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய துறைமுகங்களுக்கும் தனியார் கப்பல்கள் செல்லலாம். ஆனால் புத்தளம், கற்பிட்டி ஆகிய துறைமுகங்களுக்குச் செல்லும் கப்பல்கள் முதலில் கொழும்பிலும் ஏனையவை யாழ்ப்பாணத்திலும் தம்முடைய கடவைச் சீட்டுக்களைச் சோதித்துக்கொள்ளவேண்டும். அத்துடன் அவற்றில் தடைசெய்யப்பட்ட பண்டங்கள் இருக்குமா என்பதை அறியக் கப்பலில் உள்ள பொருட்களும் பரிசோதனைக்குட்படும்; வழமையான சுங்கவரி போன்றவற்றை இறுத்தபின், உண்ணாட்டவர்களுடன் தடையின்றி கொடுக்கல் வாங்கல்களில் ஈடுபடலாம்.⁴⁹ இந்த முறைப்படி, அரசனின் துறைமுகங்கள் 'நாட்டு' வர்த்தகத்துக்காகச் செயல்புரியும்; ஆனால் ஐரோப்பியக் கப்பல்களின் வருகை தடைசெய்யப்பட்டு, கறுவா

போன்ற தடைவிதிக்கப்பட்ட பொருட்களின் ஏற்றுமதியும் கண்காணிக்கப்படமுடியும் அத்தோடு வேறொரு நன்மையும் ஏற்படும். அதாவது தனியார் வர்த்தகத்தின் அளவை முற்றாகச் சிதைக்காமல் அதே வேளையில் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளும் வைத்துக்கொள்ளலாம். இதற்கு முன்னெல்லாம், கண்டியரின் தேவைக்காக கண்டியச் சந்தையிலே தனியார் உடை தருவிப்பதை நிறுத்திவிட்டால், அவர்கள் தாமத டச்சுக்காரர் கையை இவ் விடயத்தில் எதிர்பார்க்கமாட்டார்கள் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாக நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தது. துணிமணி வர்த்தகத்தில் டச்சுக்காரரின் தனியுரிமை பலன் தராவிட்டால் இவ்வளவு கஷ்டங்களை வரவழைக்கத்தேவையில்லை; அத்தோடு தனியுரிமையைச் சுமத்துவதன் மூலம் கசப்பான விளைவுகளுந் தொடருகின்றன; பொருளாதார ரீதியிலே சமூகத்தைத் தனிப்படுத்தி, அதன் விளைவாக ஏழ்மை நிலைக்குத் தள்ளப்படக்கூடியதாகவும் முடியும். இத்தகைய காரணங்காணும் முறை தரிக்க ரீதியாக அமைந்தாலும்கூட, இயக்குனர்களைக் கவரவில்லை; பத்தேவியாவிலிருந்த அரசாங்கத்துக்குத் தம் கண்டனங்களைத் தெரிவித்து, முன்னர் இதே விடயத்தில் அவர்கள் வரைந்த கடிதத்தில் கண்ட உத்தரவுக்கிணங்க நடக்குமாறு ஆணை பிறப்பித்தார்கள்.⁵⁰ அதேபோல 1708-ம் ஆண்டில் பாக்கு, வியாபாரமும், துணிமணி வியாபாரமும் டச்சுக்காரரால் கையேற்கப்பட, அரசனின் துறைமுகங்கள் வியாபாரத்தை இழந்தது; கண்டிய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அமைய முடியாத வெளிப்புறக் காரணிகளால் மேலான ஒரு கடற்படைச் சக்தியிடமே அதன் பொருளாதாரம் தங்கியிருக்கவேண்டியதாயிற்று.

வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளைப் பொறுத்தமட்டில், கண்டியர் டச்சுக்காரரிலேயே தங்கியிருக்கவேண்டிய நிலையை மேலுஞ் சில சம்பவங்கள் வலியுறுத்தி நின்றன. பழைய மாதிரியைப் பின்பற்றிக் கண்டி தன் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டப் போராட முடியாதவாறு செய்துவிட்டன. முதலாவதாக, கண்டி மன்னனும், பிரதானிகளும் மிகவும் பிரதானமாகக் கருதிய தென்கிழக்காசியப் பெளத்தத்துடன் உறவுகளை மீண்டும் ஸ்தாபிக்கவேண்டி நேரிட்ட ஒரு சூழ்நிலையாகும்; முந்திய காலப்பகுதிகளில் இலங்கைக்குவந்த வர்த்தகர்கள் மூலம் இத் தொடர்பு ஏற்படக்கூடியதாயிருந்தது. இனி இவ்வாறு செய்ய முடியாது: வெளியுலகுடன் ஊடாட வேண்டுமானால் டச்சுக்காரர்தான் ஒரே வழி. இது சம்பந்தமான வேண்டுகோள்கள் பலன்தந்தன; 1697-ல் உபசம்பதக்கிரியையை கண்டியில் மீண்டும் நிலைநாட்டவந்த 33 பரிமிய பிக்குக்களுக்கு டச்சுக்காரர் தம் கப்பல்களுக்கு ஒன்றில் பிரயாணஞ் செய்வதற்கு வசதியளித்தார்கள்.⁵¹ மறுபடியும் 1704-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம், கண்டி மன்னன் சார்பில், பிரதானிகள் ஆன்பதி சைமன்ஸிடம் கடிதமூலம் வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள்: அரக்கன், பேகு, தென்னசரிம், சீயம் ஆகிய பிரதேசங்களில் இன்னும் பெளத்தம் பின்பற்றப்படுகிறது எனவும், அப் பகுதிகளில் குருமார்கள் இருக்கின்றனரா என்றும் அக் கடிதத்தில் கேட்கப்பட்டிருந்தது.⁵² அரக்கனிடமிருந்து இத் தகவலை டச்சுக்காரர் பெற முடிந்தது; கண்டி மன்னனுக்கும் அத்தகவலை எட்டவைத்தனர்.⁵³ கண்டி மன்னன் 1707-ம் ஆண்டில் இறந்தவுடன் இந்த ஆசம்பத் தொடர்புகள் தடைப்பட்டு, நிரந்தரப் பலன் கிட்டமுடியாது போயிற்று;

இக் காலப்பகுதியில் நடைபெற்ற வேறுசில சம்பவங்கள், சில துறைகளில் மேலும் பெரிய முக்கியத்துவமுடையனவாயிருக்கின்றன; இது கண்டிய ராச குடும்பத்துக்கும், மதுரையின் அரச குடும்பத்தினருக்கும் இடையில் நிகழ்விருந்த திருமணத்

தொடர்புகள் பற்றியதாகும். இலங்கை வரலாற்றின் ஆதிகாலந்தொட்டே இந்தியா வின் இப் பாகத்துக்கும், இலங்கைக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புகள் இருந்து வந்ததைக் காணலாம். நீரிணையைக் கடந்து சிங்கள மன்னர்களுக்காக, ராச குடும்ப மண மகளிரைக்கொண்டு வருவது ஒரு பொது வழக்காயிருந்தது. 18-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப வருடங்களில் அவ்வாறு கண்டியின் ராசகுமாரனுக்கு மணமகளை வரவழைக்க நேர்ந்தபோது ஏற்பட்ட தொந்தரவுகள் கண்டியரின் கையாலாகாத நிலையையும், தனிப் படுத்தப்பட்டுவிட்ட நிலையையும் நன்கு சுட்டிக்காட்டின; பிரதானிகளாக டச்சு ஆள்பதிக் 1705-ம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட ஒலையொன்றில் எவ்வாறு மதுரையரசனுடன் இராஜ சிங்கள தூதுவர்களைப் பரிமாறிக்கொண்டான் எனவும், அவனுடைய ஆட்சியின் பின் னர் அத்தகைய பரிமாறல்கள் எதுவும் நிகழவில்லையெனவும் முறையிடப்பட்டிருந்தது. அரசனின் கட்டளையின்பேரில் இந்தியக்கரைக்கு அனுப்பப்படும் இரு தூதுவர்களுக்கு, அவ்வேளையில் கடற்பிரயாண வசதி கோரப்பட்டிருந்தது.⁵⁴ ராசகுமாரனுக்கு தென் இந்தியாவில் ஒரு மணமகளைத் தேடுவது கண்டிய சிம்மாசனத்துக்கு வாரிசைப் பெறுவதுமே இத் தூதுக்குழுவின் நோக்கமாயிருந்தன. இம் முயற்சி வெற்றியளிக்க வில்லையாயினும் தமக்களிக்கப்பட்ட வசதிகளைப் பிரஸ்தாபித்து தூதுக்குழுவுக்குத் தகுந்த கௌரவங்காட்டியதற்குமாக, ஆள்பதிக் நன்றி தெரிவிக்கப்பட்டது.⁵⁵ 1707-ம் ஆண்டில் நேர்த்திரசிங்கன் அரியணையில் அமர்ந்ததும், தென்னிந்தியாவிலிருந்து ராச குடும்ப மணமகளைத் தேடும் படலம் மீண்டும் ஆரம்பித்தது. 1710-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம், நாயக்க ராசகுமாரியும் அவன் குடும்பப் பரிவாரங்களும் இலங்கைக்கு வந்து சேர்ந்தவுடன் இம்முயற்சி முற்றுப்பெற்றது. பயணத்தின் எல்லாக்கட்டங்களிலும் டச்சுக்காரர் தாமாக முன்வந்து சகல ஒத்தாசைகளையுஞ் செய்தனர்; கண்டிய எல்லை யில்வைத்து அரச குடும்பத்தினர் கையளிக்கப்படும்வரையில் டச்சுக்காரர் தம்சார்பாகச் சம்பூரண பாதுகாப்புத் தந்துதவினர்.⁵⁶ அரசன் இக் கைங்கிரியத்துக்காகப் பெரிதும் நன்றியுடையவனாய்ச் சில சலுகைகளையும் அதன் பின் டச்சுக்காரருக்கு நல்கினான்.⁵⁷

விவரிக்கப்பட்ட மேற்படி சம்பவங்களிலிருந்து, வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளில் கண்டியர் டச்சுக்காரரிலேயே தங்கியிருக்கவேண்டிய நிலையானது பின்பு கண்டியரின் பூட்டகையையும் பாதித்தது. இனிமேல் டச்சுக்காரருடன் நேரடி மோதலோ அன்றி வெளிப்படையான எதிர்ப்போ காட்டப்படமாட்டாது; தகுதியான வேளைகளில் மறைமுகமான அழுத்தத்தைச் செலுத்தியே பெறவேண்டியவற்றை பெற்றுக்கொள்வ தற்குக் கண்டியர் முன்வந்தனர். முன்பு ஒருபோதும் இல்லாதவாறு, கண்டிய ராஜ்யத் தைப் பொறுத்தமட்டில் டச்சுக்காரரின் பூட்டகை உறுதியும், இறுதியும் பெற்றது. 1707 ம் ஆண்டில் இருந்த நிலை நெடுங்காலம் நீடிக்கவிருந்தது. தாய்நாட்டரசாங்க/ திடமிருந்து ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டதென்பதால், பத்தேவியாவிலிருந்த அதிகா. காரிகளோ, கொழும்பு அதிகாரிகளோ அவ்வாணையைத் திருத்துவதற்கு அல்லது வேறெவ்விதத்திலும் மாற்றுவதற்கு முடியாது.⁵⁸ அத்தோடு இலங்கையில் டச்சுக் காரர் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கை இவ்விடயத்தில் கண்டியரின் அ முக்கித்துக்கும் விட் டுக் கொடுக்காது;

பூட்டகை அமைப்பதில் அரசனுக்கிருந்த தனியதிகாரம் மங்கிச் சென்றதும் பிற்தொரு காரணமாகும். ராஜசிங்கனுக்குப் பிறகு அரசாங்கம், முடியரசனிடத்தில் முன்புபோல் ஐக்கியமடையவில்லை. அவனது வாரிசான இரண்டாம் விமலதர்மகுரியன் அரச குத்திர விவகாரங்களிலும், இராஜதந்திர விடயங்களிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக்

கொள்ளும் ஆர்வமோ, ஆற்றலோ இல்லாதிருந்தான். அவனுக்கு அடுத்ததாக அரசு கட்டிலேறிய வீர நரேந்திரகங்கை சுகலிங்கனாம்படியால், தன்னாட்சியின் பெரும்பாகத்தில் ஒரு வலிய வெளிநாட்டுக் கொள்கையைக் கொண்டு நடத்த முடியவில்லை. பிரதானிகளே ஒரு வலிமைவாய்ந்த குழுவினராக எழுச்சி பெற்றிருக்கின்; பிந்திய காலப் பகுதியில் டச்சுக்காரருக்கு எதிர்ப்பைக் காட்டியவர்கள் அவர்களே. ஆயினும் எல்லாப் பிரதானிகளும் ஒன்று போல வர்த்தகஞ் செய்வதில் கரிசனையுடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்பது அல்ல. அவ்வாறு கரிசனையுடையவர்கள் தமது செல்வாக்கை அவையிலே பயன்படுத்தி, உத்தியோக பூர்வமான கொள்கையை ஒரு குறித்த வழியில் நடாத்திச் சென்றார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. தொடர்ச்சியாக இவ்வாறு செய்யப்பட்டவில்லை. பின்பு சுதந்திரத்தை அறவே நிலைநாட்டுவதற்கும் பல பிரச்சினைகள் தடையாக நின்றன. இதில் விசேடம் என்னவென்றால் டச்சுக்காரரே கண்டியரின் நிர்வாகத்தின் இப் பலவினத்தை உணர்ந்துகொண்டு தமது நன்மைக்கு இதனை முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். 17 ம் நூற்றாண்டில் கண்டியரின் வலிமைக்கும், எதிர்ப்புக்கும் டச்சுக்காரர் பயந்த பயத்தில் அரைவாசிகூட 18 ம் நூற்றாண்டில் அவர்களிடத்தில் இல்லாமல் போய்விட்டது.

கண்டிய ராஜ்யத்தின் இறைமையானது படிப்படியாக 1658 முதல் 1710 வரையுள்ள காலத்தில் வீழ்ச்சியடைந்து செல்லுவதைக் காணலாம். 1658 ம் ஆண்டில் டச்சுக்காரரின் அதிகாரத்தை அது சமத்துவ நிலையிலேயே எதிர் நோக்கியது. இனிவருங் காலங்களில் அரசின் வலிமை மேலும் குறைந்து செல்லுவதற்கான சாத்தியக் கூறுகளே தென்பட்டன. ஒரு புறத்தில், 1638 ம் உடன்படிக்கையில் கண்டிய போல, வேறு எந்த ஐரோப்பிய வல்லரசுடனும் தொடர்பு மேற்கொள்ளப்படமாட்டாது என அரசின் கொடுத்த உத்தரவாதத்தில் இது பொதிந்து கிடந்ததெனலாம். மறுபுறத்தில், அதைவிட முக்கியமாக, டச்சுக்காரரின் பூட்கையின் தான் தோன்றித் தனத்தைக் குறிப்பிடலாம். அரசியல் ரீதியிலும், வர்த்தக ரீதியிலும் கண்டிய ராஜ்யத்தை டச்சுக்காரரில் தங்கியிருக்கச் செய்வதே அவர்களின் பூட்கையின் தரப்பரியமாகும். கண்டிய ஒரு போதும் அதன் சுயாதீன இயல்புடன் திகழக் கூடாது; ராஜ்யங்களின்கீழ் கண்டிய ராஜ்யம் இதனை மிகவும் மூர்க்கமாக எதிர்த்து நின்றது. ஆனால் அவனின் சாதனை உள்நாட்டுப் பிரதேசச் சுதந்திரத்தை அரசுக்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதிலேயே வெற்றிகண்டது. வெளிநாட்டுத் தொடர்பு, கட்டில்லா வர்த்தக உரிமை என்பவற்றில் அது தோல்வியிலேயே முடிந்தது. டச்சுக்காரரிலிருந்து தனித்து, அரசின் உண்மையான நலன்களுக்குச் சார்பாக ஒரு வெளிநாட்டுக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்க எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் வருந்தத்தக்க ஒரு தோல்விக் கதையாகும். அனைத்தும் முனையிலேயே கிள்ளியெறியப்பட்டன. சில விளைவுகளை உண்டுபண்ணக் கூடிய வகையில் 1672 ல் எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகூடப் படுதோல்வியடைந்தது.

டச்சு அரசாங்கத்தின் நலனுக்குக் குந்தகம் விளைக்காத அளவிலேயே கண்டிய இராஜ்யம் அதன் அனுமதியின் பேரில் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளை மேற்கொள்ளலாம் என்பதை இது தெளிவுறக் காட்டி நின்றது. வெளியுலகத்துக்கு அரசனின் செய்திகளை முன் வைப்பவராயும், அதனால் கட்டுப்படுத்துபவராயும் உண்மையில் ஆள்பதி விளங்கினார். 1707 ம் ஆண்டோடு, கண்டிய ராஜ்யத்தில் விளையும் பொருட்கள் அனைத்தும் டச்சுக்காரருக்கே விற்கப்பட்டு, அவர்களிடமிருந்தே தேவையான பொருட்களை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியும் வந்தது. அரசியற் சுதந்திரத்தை இழந்த வழியிலேயே பொருளாதார ரீதியிலும் தங்கியிருக்க நேரிட்டது. உண்மையாகக் கண்டியின் பொருளாதாரத் தனிமை இவ்வாறு தொடங்குகிறது.

அடிக் குறிப்பு

1. Treaty between Adam Westerwold and Rajasinghe, 1938, *Memoir of Joan Maatsuyker*, translated by E. Reimers, Appendix A, pp 43 - 46 (Colombo 1927).
2. S. Arasaratnam, *Dutch Power in Ceylon 1658 - 1687*, p. 2 (Amsterdam 1958).
3. *Memoirs of Ryckloff Van Goens 26 December 1663*, translated by W. Reimers, p. 16 (Colombo 1932)
4. Diary of a tour of Ryckloff Van Goens jnr. Round the island, 1671, Dutch Records (Government Archives, Gangedavila) 2713 fo 444.
5. Governor General and Council of Indies to Governor and Council of Ceylon, 16 July 1671. Koloniale Archief, The Hague (இதன்பின் Kol. Arch. எனப்படும்), 798 fo 486.
6. Van Goens, Governor of Ceylon, to Governor General and Council 6 July 1648. Kol. Arch. 1117 fo 278.
7. அமணம் (அல்லது அமுணம்) எனப்படுவது 20,000 - 24,000 பாக்குத் துண்டுகளைக்கொண்ட அளவையாகும்.
8. சம்பன் எனப்படுவது பாய்மரம் சுட்டிக் கையால் வலித்துக்கொண்டு செல்லுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட சிறு கப்பலாகும்.
9. பகோடா என்பது இக்காலப்பகுதியில் தென்னிந்தியாவில் புழக்கத்திலிருந்த ஒரு பொற்காசு. இதன் பெறுமதி ரூ. 2 அல்லது ரூ. 1 கிட்டர்.
10. Governor General and Council to Directors, 5 February 1671, Kol. Arch. 1169, fo 360 - 1.
11. Van Goens to Governor General and Council, 12 November 1666, Kol. Arch. 1147, fo 169.
12. Robert Knox, *An Historical Relation of the Island of Ceylon*, pp. 117 - 119 (London 1681); English Agent at Madras to Directors of the English East India Company, 11 January 1660. D. W. Ferguson, *Captain Robert Knox: Contributions towards a biography*, p. 7 (Colombo 1896 - 1897).
13. Knox, *An Historical Relation of the Island Ceylon*, Interleaved copy, p. 6 (London 1681) Christie Library 43 E, British Museum.
14. Van Goens to Directors, 17 January 1667, Kol. Arch. 1147 fo 25.
15. S. P. Sen, *The French in India: First Establishment and Struggle*, p. 88 (Calcutta 1947).
16. Governor General and Council to Directors. 7 February 1676, Kol. Arch. 1196 fo 283.
17. Van Goens to Directors, 30 November 1670, Kol. Arch. 1164 fo 55.
- 17a. Van Goens and Van der Meyden to Directors, 23 July 1659, Kol. Arch. 1119 fo 879.
18. Van Goens to Directors, 2 March 1665, Kol. Arch. 1136 fo 530.
19. Aarsaratnam, மு. கு. pp. 42 - 44.
20. *Memoir de Francois Martin*, Ed. A. Martineau, I, pp. 328, 349 (Paris 1931).
21. முழு விபரங்களுக்கு, S. P. Sen, மு. கு., Chapters VI - X; Arasaratnam, மு. கு., pp. 61 - 66.
22. Van Goens to Directors, 26 November 1674, Kol. Arch. 1188 fo 40.
23. Knox, மு. கு., p. 22.
24. Van Goens to Directors, 30 November 1670, Kol. Arch. 1164 fo 54.
25. Van Goens jnr. to Governor General and Council, 25 October 1672, Kol. Arch. 1178 fo 421.

26. Van Goens jnr, to Directors, 6 February 1673, Kol. Arch. 1182 fos 32 - 34.
27. மேற்படி.
28. Van Goens jnr to Governor General and Council, 11 October 1674, Kol. Arch. 1197 fo 47.
29. Pyl to Directors, 22 January 1683, Kol. Arch. 1262 fo 83; Pyl to Governor General and Council, 24 November 1683, Kol. Arch. 1272 fo 126.
30. Governor General and Council to Directors, 5 February 1672, Kol. Arch. 1169 fo 337.
31. Van Goens to Directors, 30 November 1670, Kol. Arch. 1164 fo 70.
32. Report of Bystervelt's Embassy to Kandy, *Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society*, XI, p. 374.
33. Minutes of the Political Council, 12 June 1688, Dutch Records (Gangodavila) 30 fo 108.
34. Beknopte Historie, *JCBRAS*, XI, p. 99.
35. Minutes of the Political Council, July 1688, Dutch Records (Gangodavila) 30 fo 121.
36. மேற்படி; Minutes of the Political Council, 17 February 1690, Dutch Records (Gangodavila) 31 fos 52 - 53.
37. மேற்படி.
38. Minutes of the Political Council, July 1688, Dutch Records (Gangodavila) 30 fo 121.
39. Minutes of the Political Council 17 February 1690, Dutch Records (Gangodavila) 31 for 50, 52).
40. Governor General and Council to Directors, 30 November 1697, Kol. Arch. 1475 fos 196, 205
41. Directors to Governor General and Council, 23 June 1700, Kol. Arch. 462.
42. Directors to Governor General and Council, 19 September 1698, 30 October 1699, 23 June 1700 Kol. Arch. 462.
43. Governor General and Council to Directors, 30 November 1697, Kol. Arch. 1475, fos 196 - 7.
44. Governor General and Council to Governor and Council of Ceylon, 4 November 1701, Kol Arch. 839, fo 1125.
45. மேற்படி fo 1126.
46. Directors to Governor General and Council, 18 September 1702, Kol. Arch. 462.
47. Resolutions of Governor General and Council 1703, Kol Arch. 618, pp. 302 - 3.
48. Governor General and Council to Directors, 30 November 1704, Kol. Arch. 1573 fo 170

49. Resolutions of Governor General and Council, 20 October 1704, Kol. Arch. 619, pp 491-3.
50. Directors to Governor General and Council, 21 June 1707, Kol. Arch. 462..
51. Governor General and Council to Directors, 30 November 1697, Kol. Arch 1475, fos 210-2.
52. Court Chiefs to Governor Simons, February 1704, Dutch Records (Gangodavila) 3259.
53. Governor General and Council to Directors 30 November 1706; Kol. Arch 1608 fo 269.
54. Court Chiefs to Governor Simons, 1705, Dutch Records (Gangodavila) 3259.
55. Court Chiefs to Governor Simons, 1706, Dutch Records (Gangodavila) 3259.
56. Governor and Council of Ceylon to Governor General and Council, 14 February 1710, Kol. Arch, 1678 fos 117 - 120.
57. Governor and Council of Ceylon to Governor General and Council, 15 November 1710, Kol Arch. 1678 fos 302 - 5.
58. Minutes of the Political Council, 20 January 1712, Dutch Records (Gangodavila), 46.

கயிலாய வன்னியனார் சிதம்பர தருமசாதனப்

பட்டையம் (1722)

செல்லத்துரை குணசிங்கம்

வின்னி நாட்டுச் சிற்றரசன் ஒருவன் சிதம்பரத்துக்குத் தானமளித்த செய்தி பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற செப்பேடு ஒன்று யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கின்றதென்ப தனை அறிந்தபோது சாசனங்களை ஆராய்வதிற்கொண்ட ஆர்வம் காரணமாக, அக் குறிப்பிட்ட செப்பேட்டினைப் பெறுவதற்கு முயற்சித்தேன்; இந்தச் செப்பேடு கன்னியங் காட்டில் வசிக்கும் ஒதுவார் சிவக்கொழுந்து என்பவரிடம் இருக்கின்றதென்பதனை அறிந்து அவரிடம் சென்று குறிப்பிட்ட செப்பேடுபற்றி விசாரித்தபோது அச்செப் பேடுபற்றிய விபரமான விளக்கங்களை அவர் அளித்ததோடு, யாழ்ப்பாண மன்னன் ஒருவனான பரராசசேகரன் சிதம்பரத்துக்குத் தானமளித்த செய்திபற்றிக் குறிப்பிடும் இன்னொரு செப்பேட்டையும் எனக்குக் காட்டி உதவினார். சிவக்கொழுந்து என்பவர் பழைய வரலாற்றை ஆராயும் ஆர்வம் உடையவராகவும், பழைய எழுத்துக்களை வாசிக்கும் ஆற்றல் ஓரளவு உடையவராகவும் இருந்த காரணத்தினால், அவர் தம்மிடமிருந்த செப்பேடுகளை மிகவும் கவனமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தார்; சிவக் கொழுந்து அவர்கள் என்னிடம் காட்டிய இரு செப்பேடுகளின் வரலாறுபற்றி அவரிடம் பல மணிநேரம் உரையாடிக்கொண்டிருந்தபோது இந்த இரு செப்பேடுகளில் ஒன்று ஏற்கனவே பத்திரிகை ஒன்றில் பிரசுரிக்கப்பட்டது எனக் கூறினார்; ஒதுவார் சிவக்கொழுந்து கூறியதனை அக்கறையோடு அவதானித்து அவர் கூறிய பத்திரிகை எது என்பதையும் இரண்டு செப்பேடுகளிலும் பிரசுரிக்கப்பட்ட செப்பேடு எது என்பதையும் அறிய அவாவினேன். இச் சந்தர்ப்பத்தில், அப்போது வெள்ளவத்தையில் வசித்த நெ. வை. செல்லையா என்பவர், ஒதுவார் சிவக்கொழுந்து என்பவரின் தந்தையாராகிய சிவஞானம் என்பவருக்கு 9-9-1932 எனத் தேதியிட்டு எழுதிய கடிதம் ஒன்றை எனக்குக் காட்டினார். அக்கடிதத்தின் ஆரம்பத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது:

“மகா கனம் பொருந்திய ஒதுவாமூர்த்தி சிவஞானம் அவர்களுக்கு எழுதிக்கொண்டது,

ஐயா,

ஈழகேசரி ஆவணி மீ 20 திகதிப் பத்திரிகையில் ‘பரராசசேகரன்’ என்ற விஷயம் ஒருவரால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது; அதில் ஒரு சாசனம் வெளியிடப் பட்டு அது தங்களிடம் இருப்பதாக அதன் பிரதியும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது;”¹அ

மேலே குறிப்பிட்ட கடிதச் செய்தியிலிருந்து செப்பேடு பிரசுரிக்கப்பட்ட பத்திரிகையின் விபரத்தினையும் பிரசுரிக்கப்பட்ட பட்டையம் எது என்பதையும்

சூறிய முடிந்தாலும் இவ் விபரங்களை உறுதிப்படுத்த விரும்பிக் குறிப்பிட்ட கால ஈழகேசரிப் பத்திரிகையைப் பார்வையிட்டேன்; அவ்வாறு பார்த்தபோது பத்திரிகை யில் வெளிவந்த சாசனப் பிரதி, பரராசசேகர மகாராசா அளித்த தானம்பற்றிக் குறிப்பிடும் செப்பேட்டினுடையது என்பதனைக் கண்டுகொண்டேன்¹ஆ. ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் இப்பட்டையம் பிரசுரிக்கப்பட்ட வரலாற்றைப் பின்னர் ஒதுவாரிடம் விசாரித்தபோது அவர், அப்போது கள்ளியங்காடு சைவ வித்தியாசாலை உதவி ஆசிரியராக இருந்தவரும் மீசாணையைச் சேர்ந்தவருமான வீ. நடராசா என்பவர் ஒதுவாரிடமிருந்த இரு செப்பேடுகளையும் பார்வையிடுவதற்காக வாங்கிச் சென்றார் என்றும் அதில் ஒரு செப்பேடுபற்றி ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் எழுதினார் எனவும் கூறினார். கயிலாய வன்னியனார் தானமளித்த செய்திபற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற செப்பேடுபற்றியும் இதுவரை யாராலும் எழுதப்பட்டுள்ளதா என ஒதுவாரிடம் விசாரித்தபோது அவர், தான் அறிந்த வரையில் அதுபற்றி யாரும் இதுவரை எழுதியிருக்கவில்லை எனக் கூறினார். நாம் இங்கு குறிப்பிடும் இரு செப்பேடுகளையும் பார்க்கும்போது இவ்விரண்டினுள்ளும், பரராசசேகர மகாராசாவின் தானம்பற்றிக்குறிப்பிடுகின்ற செப்பேடு மிகவும் தெளிவானதாகப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அடுத்த செப்பேட்டின் ஆரம்பப்பகுதி நெருக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ள காரணத்தினால் அப்பகுதி ஓரளவு தெளிவில்லாமல் காணப்படுகின்றது; இவற்றைக்கொண்டு கவனிக்கும்போது, இப்பட்டையங்களைப் பார்வையிட்டோர், தெளிவாக அமைந்துள்ள பரராசசேகரனின் தானம்பற்றிய செப்பேட்டினையே முதலில் விரும்பிப் பிரசுரித்திருக்கவேண்டும் எனத் தெரிகின்றது; கயிலாய வன்னியனார் தருமசாசனப் பட்டையம் இதுவரை யாராலும் பிரசுரிக்கப்படவில்லையாதலால் இக்கட்டுரையே அதுபற்றிய முதல் பிரசுரமாகும்;

செப்பேட்டின் வரலாறு

இப்பட்டையங்களின் ஆரம்ப வரலாறுபற்றி ஒதுவார் சிவக்கொழுந்து அவர்களிடம் கேட்டபோது அவர், அவற்றின் ஆரம்ப வரலாறு பற்றித் தனக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை எனக் கூறினார்; அவர் இவற்றின் வரலாறுபற்றிக் குறிப்பிடுகையில், தனது தந்தையாரின் (சிவஞானம்) பேரனான வைரவநாதரின் மகன் சிவசங்கரதம்பிரான் காலத்தில் ஒரு வழக்குச் சம்பந்தமாக இப்பட்டையங்கள் இந்தியாவுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டவை யெனவும் அவை பின்னர் எவ்வாறு இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டவை எனத் தனக்குத் தெரியாது எனவும் கூறினார். பின்னர் அராவியிலுள்ள காணி ஒன்றின் வழக்குச் சம்பந்தமாகச் சிவஞானத்தின் சகோதரன் சரவணமுத்து, 1907 இல் மீண்டும் இவற்றை இந்தியாவுக்கு எடுத்துச் சென்றார் என்றும் பின்னர் சிறிது காலஞ்செல்லத் தன் தந்தை சிவஞானத்தின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க இப்பட்டையங்கள் 1929 ஆம் ஆண்டு மீண்டும் இலங்கைக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டன எனவும் கூறினார்; இதுபற்றித் தொடர்ந்து அவர் கூறியபோது, தான் தனது தந்தையாரிடமிருந்து பெற்ற செய்தியின்படி, அப்போது மொத்தமாக நான்கு பட்டையங்கள் இருந்தனவென்றும் அவற்றில் இரு பட்டையங்கள் காணாமற்போய் விட்டன வென்றும் காணாமற்போன பட்டையங்கள், இப்போதுள்ள பட்டையங்களை விடப் பெரிதாக இருந்தன என்றும் மிகவும் கவலை அளிக்கக்கூடிய விதத்தில் கூறினார்; இவ்வாறு கூறிக்கொண்டிருந்த சமயம், 1845 ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட உறுதியொன்றின் அவர் எனக்குக் காட்டினார். அந்த உறுதியில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:—

“1845 ஆம் ஆண்டு வைகாசி மீ 16 நி திகதி அளவெட்டி மடப்பள்ளி ஆறுமுகம் கார்த்திகேசருக்கு சிதம்பரம் அம்பலவாண சுவாமி காரியம் பரராச சேகர மகாராசாவின் கட்டளைப்படி கோயில் தறுமம் மட தறுமம் பராபரிப்பு சுப்பிரமணிய தம்ரபிான் என ததிதுவ உறுதி முடித்துக் கொடுத்தவகை சிதம்பரத் தில் கோயில் தறுமம் மட தறுமமரன இதுவரையும் பராபரித்துவந்து இப்போ நான் வயது பின்னிட்டிருக்கிறபடியால் இயாட்பாணத்திலும் மறு ஊர்களிலும் அந்தந்தப் பகுதிக்குட்பட்டிருக்கிற கட்டளைக்குண்டான வருமானமும் சிதம்பரத்தி லிருக்கப்பட்ட வரவு சிலவு எப்பேர்ப்பட்டதுகளும் நான் நடத்திவந்த பிரகாரமாக இது நாள் பிரகாரமாக இது நாள் துவங்கி யாதொரு தவறில்லாமல் இவர் தானேநடப்பித்துவரவும் குறித்த சிதம்பரம் அம்பல சுவாமி பேர்ப்பட்ட காணி உறுதிகளும் முன்னுழையில் பரராசசேகர மகா இராசாவினுடையவும் மற்றும் இராசாக்களினது பட்டயங்களும் இவர் வசமாய்க் கொடுத்து எவ்றுந் தவறில்லா மல் இவர்தானே நடப்பித்து வரவும் இவருடைய பராபரிப்பின்.....”

மேற்கூறப்பட்ட உறுதிப்பத்திரத்தின் தகவலுக்கிணங்க, இக்குறிப்பிட்ட கால மளவில் இச் செப்பேடுகள் ஆறுமுகம் கார்த்திகேசு என்பவரிடம் இருந்திருக்க வேண் டும் என்பதனையும், இவற்றைவிட வேறும்பல செப்பேடுகள் அவரிடம் இருந்தன என்ப தனையும் கூறமுடிகின்றது. இவற்றைவிட இச் செப்பேடுகளின் ஆரம்ப வரலாறு பற்றி அறிய முடியவில்லை.

செப்பேட்டு வர்ணனை

கயிலாய வன்னியனார் சிதம்பரத்துக்கு அளித்த தானம்பற்றிய செப்பேடு 1 ருத்தல் 10 அவுன்சு நிறையுள்ளது. இச் செப்பேட்டின் இடதுபக்கம் 24 : 5 சென்டி மீற்றர் நீளமுடையது; வலது பக்கமும் அதே அளவினதாகும்; இதன் மேல்பாகம் 20 : 2 சென்டி மீற்றர் நீளமும் அடிப்பக்கம் 19.8 சென்டி மீற்றரும் உள்ளது; இதன் கன அளவு மூன்று மில்லி மீற்றராகும். இந்தச் செப்பேட்டின் மேற்பாகத்தில் முடிபோன்று சிறிய பாகம் காணப்படுகின்றது; அது ஏறத்தாழ 5 சென்டி மீற்றர் நீள மும் 4.5 சென்டி மீற்றர் அகலமுமுடையது. இச் செப்பேட்டின் முடியின் மேற்பகுதி உடைந்து காணப்படுகின்றது. பொதுவாகச் செப்பேடுகளை ஒன்று சேர்த்துக் கட்டு வதற்காகச் செப்பேட்டின் மேற்பகுதியில் துளையிடுவது வழக்கம்; அவ்வாறு துளையிடுந்த பகுதியே இச்செப்பேட்டில் உடைந்து காணப்படுகின்றது. இங்குள்ள முடிப் பாகத்தில் “கயிலை வன்னியனார் மடதற்ம சாதனப் பட்டையம் உ சிதம்பரம்” என எழுதப்பட்டிருக்கின்றது; இச் செப்பேட்டின் மேற்பாகத்தின் இருபக்கங்களிலும் இரு சின்னங்களை காணப்படுகின்றன; வலது பக்கத்திலுள்ள சின்னம் வைரவ சூலம் ஒன்றை ஒத்திருக்கின்றது; இத்தகையதான சூலம் ஒன்று, பரராசசேகர மகாராசாவின் திருப் பணிபற்றிக் கூறுகின்ற சாசனத்தின் மேற்பாகத்தில் பெரிய அளவில் அமைந்திருக்கின்றதனைக் காணலாம்; இச் செப்பேட்டின் இடதுபக்கத்திலுள்ள சின்னமானது, மேலும் கீழும் சிறு வட்டங்களைக் கொண்டு அவ்விரு வட்டங்களும் இடையே இரு கோடுகளினால் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன; அந்தச் சின்னம் எதனைக் குறிக்கின்றது என்பது சரியாக விளங்கவில்லை. சில வேளைகளில் அது சந்திரன், சூரியன் என்ற இரண் டையும் குறிப்பதாக இருக்கலாம்;

முற்காலத்தில், தற்காலம் போன்று செப்பேடுகளை மட்டப்பத்திடு வெட்டுவதற்கான இயந்திரங்கள் இல்லாதிருந்த காரணத்தினால் கையினாலேயே செப்பேடுகள் வெட்டப்பட்டுச் சமன்படுத்தப்பட்டன. அவ்வாறு செப்பேடுகளை அடித்துச் சமன்படுத்திய பின்னரே அவற்றில் எழுத்துக்களைப் பொறித்தனர். இங்கு நாம் ஆராயும் செப்பேடும் மேற்கூறியது போன்றே சமன்படுத்தப்பட்டு எழுதப்பட்டது. கையினால் சமன்படுத்தப்பட்ட செப்பேடு என்பதனால் இச் செப்பேட்டின் இரு பக்கங்களிலும் இடையிடையே சில மேடுபள்ளங்கள் இருப்ப தனைக் காணமுடிகின்றது. மேலே கூறியவாறு இந்தச் செப்பேடு சரியான முறையில் சமமாக்கப்படாதிருந்த காரணத்தினால் ஏற்பட்டிருந்த மேடு பள்ளங்கள், இச் செப்பேட்டின் மைப்பிரதியை எடுத்துக்கொள்வதற்குத் தடையாய் இருந்தன. குறிப்பாக இச் செப்பேட்டின் மேற் பாகத்தில் உள்ள எழுத்துக்கள் ஆழமாகச் செதுக்கப்படாதும் நெருக்கமாகவும் இருந்த காரணத்தினால் மைப் பிரதியின் மேற் பாகம் தெளிவாக விளங்கவில்லை. மேற்பாகத்திலுமுள்ள எழுத்துக்கள் நெருக்கமாக இருந்தாலும் செப்பேட்டின் பிற்பகுதியிலும் மறுபக்கத்திலுள்ள எழுத்துக்கள் பெரிய எழுத்துக்களாகத் தெளிவாய் அமைந்துள்ளன. இதற்குக் காரணமாகக் கூறக் கூடியது- எழுதவேண்டியிருந்த விஷயத்தைச் செப்பேட்டின் ஒரு பக்கத்திலேயே முதலில் எழுத விரும்பியிருக்கவேண்டும். சில வரிகள் எழுதப்பட்டபின்னர், முழு விஷயத்தையும் ஒரு பக்கத்தில் எழுத முடியாது எனக் கண்டு பின்னர் இருபக்கத்திலும் எழுதுவதற் குத் தீர்மானித்திருக்கவேண்டும். இதன் காரணமாகப் பின்னர் எழுதப்பட்டவை பெரிய எழுத்துக்களினால் போதிய இடம்விட்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. இதன் காரணமாக மைப்பிரதியின் பிற்பகுதி முற்பகுதியைவிடத் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றது.

செப்பேட்டின் எழுத்து

இச் செப்பேட்டின் இரு பக்கங்களிலும் மொத்தமாக ஐம்பத்தைந்து வரிகள் எழுதப்பட்டுள்ளன; இதன் முதல் பக்கத்தில் நாற்பது வரிகளும் பின் பக்கத்தில் பதினைந்து வரிகளும் உள்ளன. இரண்டாவது பக்கத்தில் ஏறத்தாழ அரைவாசிப் பகுதிவரையே எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன; மிகுதிப் பகுதி வெறுமையாக வுள்ளது. இச் செப்பேட்டில் தமிழ் எழுத்துக்களும் கிரந்த எழுத்துக்களும் கலந்து காணப்படுகின்றன. இருந்தும் தமிழ் எழுத்துக்களுடன் ஒப்பிடுகையில் கிரந்த எழுத் துக்கள் மிகக் குறைவானவையாகக் காணப்படுகின்றன. இச் செப்பேடு ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ என்ற கிரந்த எழுத்தினாலான தொடருடன் ஆரம்பிக்கின்றது. முப்பத்தொன்பதா வது வரிவரை இடையிடையே மாத்திரம் கிரந்த எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன; முப்பத்தொன்பதாவது வரி தொடக்கம் நாற்பத்திழுன்றாவது வரிவரையுள்ள பகுதி பெரும்பாலும் முற்றாகக் கிரந்த எழுத்துக்களினாலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது.³ பின் னுள்ளபகுதி பெரும்பாலும் தமிழ் எழுத்துக்களாலானது. இச் செப்பேட்டிலுள்ள கிரந்த எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும் முறையினைக் கவனிக்கும்போது, இக் கிரந்த எழுத்துக்கள், பெரும்பாலும் கிரந்த எழுத்தில் அதிகம் பயிற்சியில்லாத ஒருவரால் எழுதப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சிலவற்றை நாம் இங்கு கவனிக்கலாம். 'வேங்கடபதி தேவ மஹாராயர் பிருதிவிராஜ்யம்' பண்ணியருளா நின்ற' என்ற தொடரில் பிருதிவிராஜ்யம் என்பது 'வுடலி வீராஜ்யம்' என எழுதப் பட்டுள்ளது. இன்னொரிடத்தில் 'பாஷைக்குத் தப்புவுராயர் கண்டன்' என்பது 'பாழைக்

குறி தப்புதவராயர் கண்டன்' என உள்ளது. இப்படியான கிரந்த எழுத்துக்களில் வழக்கள் ஏற்பட்டமைக்குக் காரணம் குறிப்பிட்ட செப்பேட்டைப் பொறித்தவருக்குக் கிரந்த எழுத்தில் அதிக பயிற்சி இல்லாதிருந்தமை எனலாம். அல்லது கிரந்த எழுத்துக்களைப் பொறித்தபோது அதிகவனம் எடுக்காதிருந்திருக்கலாம். இச் செப்பேட்டிலுள்ள எழுத்துக்களையும் கி. பி. பதினேந்தாம், பதினாறாம், பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளுக்குச் சேர்ந்த சாசனங்களின் எழுத்துக்களையும் கவனிக்குமிடத்து இக் குறிப்பிட்ட சாசனத்திலுள்ள எழுத்துக்கள் வளர்ச்சிபெற்ற எழுத்துக்களாகக் காணப்படுகின்றன; இச் சாசனத்தில் அதன் காலம் குறிப்பிடப்படாதிருந்தாலுங்கூட சாசனத்தின் எழுத்துக்களது துணைகொண்டு இதன் காலத்தைக் கணித்திருக்க முடிந்திருக்கும். இதனால் இக் செப்பேடு, இலங்கையில் சாசனத் தமிழ் எழுத்துக்கள் வளர்ச்சியடைந்த விதத்தினை அறிந்து கொள்வதற்குப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைப் பொறுத்து அதிகம் முக்கியத்துவமுடையதாகக் காணப்படும்.

செப்பேட்டின் மொழி

இச் செப்பேடு எழுதப்பட்டுள்ள மொழிநடையைக் கவனிக்கும்போது, இதன் நடை தராதர இலக்கியத் தமிழ்ச் சொற்களிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. இச்செப்பேடு பேச்சு வழக்கில் இடம்பெற்ற நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது; கண்டனாடு, கொண்டனாடு குடாதான், கூடின, பரிபாலனம் பண்ணி, பண்ணின புண்ணியம், போகிற. குடுத்தபடி போன்ற சொற்கள் பேச்சு வழக்கு நடைக்குரிய உதாரணங்களாகும்; மேலும் பிரதேச அடிப்படையில் இடையிடையே சொற்திரிபுகள் ஏற்பட்டு இலக்கணப் பிழைகள் உள்ளவையாக அவை விளங்குகின்றன; இதற்குப் பின்வரும் சொற்களை உதாரணங்களாகக் கொடுக்கலாம்:

சாசனத்திலுள்ள சொற்கள்

சரியான சொற்கள்

பூறுவ (வரி 3)

முறித்தித்தம்பிரான் (வரி 9, 29)

செய்னாதிராய முதலியார் (வரி 10, 54)

அற்தசாமவேளை (வரி 35)

தற்மசாதனம் (வரி 25)

தற்மத்துக்கு (வரி 33, 37)

பூர்வ

முறித்தித்தம்பிரான்

சேனாதிராய முதலியார்

அறித்தசாமவேளை

தர்மசாசனம்

தர்மத்துக்கு

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சொற்களில் முறித்தித்தம்பிரான், அற்தசாமம், போன்ற சொற்களைக் கவனிக்கையில் 'ற்' என்ற எழுத்து 'ர்த்' என்ற இரு சொற்களுக்குப்பதிலாக இக்காலமளவில் வழங்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதனைக் காணமுடிகிறது; இதுபோன்று சாசனம் என்ற சொல்லு சாதனம் என எழுதப்பட்டிருப்பதைக் கவனிக்கையில் இங்கு 'ச' என்ற எழுத்துக்குப் பதிலாக 'த' என்ற எழுத்துப் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. நாம் மேலே கவனித்த மொழிநடை, இலக்கண வழக்கள், இக்குறிப்பிட்ட காலத்துத் தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சாசனத்திலுள்ள நடையினையும், வழக்கினையும் ஒத்தனவாகக் காணப்படுகின்றன; எடுத்துக்காட்டாக சகாப்தம் 1672க்குச் சேர்ந்த மதுரை ஜில்லாவிலுள்ள சாசனம் (இது கி. பி. 1750க்குச் சரி

யானதாகும்) ஒன்றில் மேலே காட்டிய மொழிநடையைக் காணமுடிகின்றது.³ அநிக
மான விஜய நகரச் சாசனங்களின் மொழிநடை, நமது சாசனத்தின் மொழிநடையை
ஒத்திருக்கின்ற காரணத்தினால், விஜயநகரச் சாசன மொழி நடையின் செல்வாக்கு,
நமது செப்பேட்டில் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் எனத்தெரிகிறது. நமது இக்கருத்தினை
வலுப்படுத்தக்கூடிய விதத்திலே இச்செப்பேட்டின் தொடக்கம் பிரஸஸ்தி வடிவில்,
அதாவது, “சிறிமன் மகா மண்டலேசுவரன் ஹரிஹராய விபாடன் பாணஷுக்குத் தப்புவ
ராயர் கண்டன் மூவராயர் கண்டன் கண்டனாடு கொண்டு கொண்டனாடு குடாதான்
பூர்வ தக்ஷிண பச்சிமோத்தரசதுஸ் சமுத்திராதிபதி கஜ வேட்டை கண்டருளிய பதி
வேங்கட பதிதேவமகாராயர்’ எனப் பிரஸஸ்தித் தொடர் காணப்படுகின்றது; இதே
தொடரினைப் பரராசசேகரமகாராசாவின் திருப்பணி பற்றிக்கூறுகின்ற சாசனத்திலும்
மாற்றமின்றிக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இக்காலத்துக்குரிய அனேகமான
விஜய நகர காலச் சாசனங்களிலும் பிற்பட்ட தென்னிந்தியச் சாசனங்களிலும் இதே
போன்ற மெய்க்கீர்த்தியினைச் சாசனங்களின் ஆரம்பத் தொடர்களில் கண்டுகொள்ள
லாம். கி. பி. 1760ஆம் ஆண்டுக்குரிய சாசனமொன்றின் ஆரம்பத்தொடர் பின்
வருமாறு அமைந்திருப்பதனை நாம் மேலே குறிப்பிட்டுள்ளதற்கு உதாரணமாகக்
கொள்ளலாம்;

“சிறிமன் மகா மண்டலேசுவர் அரியராய தழவிபாடன்
பாணஷுக்கு தப்புவராயன் கண்டன் மூவராய கண்டன்
முத்தமிளாயிர கண்டன் கண்டனாடு கொண்டு
கொண்டனாடு குடாதான் பாண்டி மண்டல ஸ்தாபனசாரி
யன் சோழ மண்டல பிறதிஷ்டா பனசாரியன் தொண்டை
மண்டல சண்டப்பிழசுண்டன்..... எனக் கல்வெட்டுத்

தொடர்ந்து செல்கின்றது⁴;

மேலும் இந்தச் சாசனத்தில் இடம் பெறுகின்ற வேறுசில சொற்களும்
கருத்தில் கொள்ளத்தக்கவை. இக்கல்வெட்டில் காணப்படும் சகாயம், அகிதம்,
புத்திர பவுத்திர பாரம் பரியம் போன்ற சொற்கள் பெருமளவு தென்னிந்தியச்
சாசனங்களிலே காணப்படுகின்றன; பெரும்பாலும் விஜய நகர காலச் சாசனங்களி
லும் பிற்பட்ட சாசனங்களிலுமே அடிக்கடி இடம்பெறுகின்றன; இக் காலத்துக்குச்
சிறிது முற்பட்ட, அதாவது பதினேழாம் நூற்றாண்டுக்குரிய சம்பாந்துறைச் செப்பே
டொன்றில் ‘புத்திர பவுத்திர பாரம் பரியம்’ என்பதற்குப் பதிலாகப் ‘பிள்ளைமள்ளை
தலைமுறைக்கு’ என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது⁵.

இதுவரை நாம் கவனித்த இச்சாசனத்திலுள்ள மொழிநடை, இலக்கண
வழக்கள், மற்றும் சில சொற்கள் என்பவற்றைக் கவனிக்கும்போது இக்காலமளவில்
தென்னிந்தியக் கலாச்சாரச் செல்வாக்கு இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்தது எனக்கூற
முடிகின்றது:

செப்பேட்டின் காலம்

இச்சாசனம் பொறிக்கப்பட்ட காலம், இச் சாசனத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்
கின்றது; அதாவது, சகாப்தம் 1644ஆகும்; இது கி. பி. 1722க்குச் (1644+78)

சமமானதாகும்; இந்த சாசனத்திலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள வானசாஸ்திரத் தரவுகளை அதாவது சகாப்தம் 1644 இதன்மேல் செல்லாநின்ற சுபகிறுது வருடம் சித்திரை மாதம் இருபத்திரண்டாந் திகதியும் பூர்வ பக்ஷத்தில் பறவமும் சுவாதி நக்ஷத்திரமும் கூடின சுபதினத்திலே எண்பதிலுள்ள குறிப்புக்களைக்கொண்டு இந்தக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும் காலம் சரியானதா எனக் கவனித்தபோது அதன் காலம் சரியாக இருந்தது.⁶ அதே வேளையில் பரராசசேகர மகாராசாவின் திருப்பணி கூறும் சாசனத்திலுள்ள குறிப்புகள் கொண்டு பார்த்தபோது அச் சாசனத்திலுள்ள காலக் குறிப்பு பிழையாக இருந்ததனைக் காணமுடிந்தது. அச் சாசனத்தைப் பொறித்தவர் காலத்தைக் குறித்தபோது தவறுதலாகக் குறித்திருக்கவேண்டுமெனத் தெரிகின்றது; வானசாஸ்திரத் தரவுகளைக்கொண்டு எங்களுடைய செப்பேட்டிலுள் காலத்தைக் கணித்துப் பார்க்குமிடத்து, அது கிறிஸ்தாப்தம் 1722 ஏப்ரல் 19 வியாழக்கிழமை எனக்காணலாம்;

இச் சாசனம் பொறிக்கப்பட்டதன் நோக்கம், பனங் காமப் பதிது வன்னிபம் நிச்சயச் சேனாதிராய முதலியாரவர்களும் குலசேகர முதலியாரவர்களும் கரிக்கட்டு மூலைப்பத்துத் தென்ன மரவடிப்பத்து வன்னிபம் புவிநல்ல மாப்பாண வன்னியராவர்களும் புண்ணிப்பிள்ளை வன்னியராவர்களும் மேல்பத்து வன்னிபம் ரண குரரண தீர ராக வன்னியராய முதலியாரவர்களும் கந்தயின வன்னியராவர்களும் மேல்பத்து முள்ளியவளை வன்னிபம் இலங்கைராராயண முதலியாரவர்களும் மயிலாத்தை உடையாரவர்களும் பச்சிலைப்பள்ளி இறைசுவதேரர் இலங்கைராராயண முதலியாரவர்களும் நீலயின வன்னியராவர்களும் மூத்தர்வன்னியராவர்களும் மற்றோரும் மற்றும் ஊரிலுள்ள குடியானவர்களும் தங்களின் தலைவரான கயிலாயவன்னியரின் பேரில் பரராசசேகர மடத்திற்கு கமத்துக்கு⁷ மூன்று மரக்கால் நெல்லுத் தானம் அளித்த செய்தியைக் குறிப்பதற்காகவாகும்;

பரராசசேகரன் மடம்

மேலே குறிப்பிட்டவர்கள் தானம் கொடுத்த பரராசசேகர மன்னரின் மடம் பற்றிய குறிப்பு, இம்மன்னரின் திருப்பணி கூறும் அடுத்த செப்பேட்டிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. இந்தச் செப்பேடுகள் குறிப்பிடுகின்ற பரராசசேகர மடம்பற்றிய குறிப்பு இருபதாம் நூற்றாண்டுக்குரிய நூலொன்றிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; அதாவது சுழமண்டலச்சதகம் என்ற நூலில் சிதம்பரதசமடம் என்ற தலைப்பின் கீழ் பின்வரும் பாடல் அமைந்துள்ளது :-

மாமேலி யாழ்ப்பாண பரராசசேகர
மகாராச மனிதருமட
மறுவின் மாளுபரண முதலியார் தருமடமொர்
மதகரிக் கன்றின் மடம்
காமேஷி சிவபுரிக் கடுமடம் வரணிகுரு
கட்டுவித் திடு புதுமடங்
காமப் புண்ணிய நூச்சிதருமடஞ் சாயரட்
சைத்திருக் கட்டைமடம்
சாமேவலில் புகழ்ச் சங்காண வடமடந்

தாவில் செவ்வாய்க் கிழமைபேர்
சார் மடம் பழமட மொடையிரு மடங்களிவை
சகல சம்பத்துமுடைய
தாமேவுபவர்க்குபா தானமன்னமு மீவர்
சாந்த நாயகி சமேத
சந்த ரமௌலீசனே யைந்தொழில் விலாசனே
சந்தரபுர தலவாசனே.⁸

மேற்கூறப்பட்டதிலிருந்து நாம் அறிய முடிவது என்னவெனில், பிற்பட்ட காலம்வரை யாழ்ப்பாணத்து மன்னரின் மடம் தென்னிந்தியாவில் சிறப்புடன் விளங்கி யிருக்கின்றது என்பதாகும். இதிலிருந்து 18-ம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்கும் தென்னிந்தியாவுக்கு மிடையில் இருந்த தொடர்பினை அறிய முடி கின்றது. அதாவது 19 ஆம் நூற்றாண்டிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்கும் தென்னிந்தியாவுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட தொடர்புகளை அறிந்து கொள்வதற்கு நமக்கு வேறு ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றபோது, பதினேழாம் நூற்றாண் டிலும் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் தென்னிந்தியாவுக்கும் வட இலங்கைக்கு மிடையில் இருந்த தொடர்பினை ஓரளவுக்கு அறிந்து கொள்வதில் கயிலாய வன்னிய னரீ தருமசாசனமும் பரராசசேகரனது தருமசாசனமும் உதவுவதனைப் பொறுத்து இவை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன எனக் கூறலாம்;

கயிலாய வன்னியன்

இச்சாசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் அரசனின் பெயர் கயிலாய வன்னி யனாராகும். இச்சாசனம் குறிப்பிடுவதனைப் பொறுத்துக் கயிலாய வன்னியனார் என்ப வர் பெருமளவு அதிகாரமுடையவராக இருந்திருக்கின்றார் என அறிய முடிகின்றது. ஏனெனில் இங்கு, பனங்காமப்பத்து வன்னிபம் நிச்சயச் சேனாதிராய முதலியார், கரிக்கட்டு மூலைப்பத்து தென்னமரவடிப்பத்து வன்னிபம் புவிநல்லமாப்பாண வன்னிய னார், புண்ணிப்பிள்ளை வன்னியனார், மேல்பத்து வன்னிபம் ரண குரரணதீரராக வன்னிய ராய முதலியார், கந்தயினு வன்னியனார், மேல்பத்து முள்ளியவளை வன்னிபம் இலங் கைனாராயண முதலியார், மயிலாத்தையுடையார், பச்சிலைப்பள்ளி இறைசுவதோர் இலங்கைனாராயண முதலியார், நீலயினு வன்னியனார், மூத்தர் வன்னியனார் ஆகி யோர் கயிலைப்பிள்ளை வன்னியனாரைத் “தங்கள் கயிலைப்பிள்ளை வன்னியனார்” என விளித்துக்கொள்வதிலிருந்து பெரும்பாலும் மேலே கூறப்பட்ட அதிகாரிகள் எல்லோ ரும் கயிலாய வன்னியனாரின் கீழிருந்து கடமை புரிந்திருக்கிறார்கள் எனத் தெரிகின் றது.

கயிலாய வன்னியனார்பற்றி இச்சாசனம் தரும் குறிப்பைவிட, இச்சாசனத் துக்கு முற்பட்ட இன்னோர் கல்வெட்டிலும் கயிலாய வன்னியனார் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. இக்கல்வெட்டைப் பதிப்பித்த கலாநிதி கா; இந்திரபாலா அவர் கள், அக் கயிலவன்னியன் பற்றிப் பின்னருமாறு கூறியுள்ளார்;

“இக் கல்வெட்டிலே வரும் கயிலவன்னியனார் என்னும் பெயர் கவனிக்கத்தக்க ஒரு பெயராகும், பதினாறாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பழைய ராஜரட்டை, மாயரட்டை ஆகிய பிர தேசங்களிலும் கிழக்கிலங்கையிலும் வன்னிச் சிற்றரசுகள் பல தாபிக்கப்பட்டனவென்று இலக்கிய

ஆதாரங்களால் அறிகின்றோம். வன்னியரைக் குறிப்பிடுகின்ற சாசனங்கள் தென்னிந்தியாவில் முதலாம் ராஜராஜ சோழன் காலத்திலிருந்து கிடைத்தாலும் இலங்கையில் அப்படியான சாசனங்கள் மூன்று மட்டுமே இதுவரை கிடைத்துள்ளன. இவை மிகப் பிற்பட்ட காலத்தவையாகும். இவற்றுள் ஒன்று வெருகல் கல்வெட்டு. இதிலிருந்து கயிலைவன்னியனார் என்ற வன்னிச் சிற்றரசன் திருகோணமலை மாவட்டத்திலே பதினாறாம் நூற்றாண்டளவில் ஆட்சி புரிந்தான் என்று அறியமுடிகின்றது. 'கயில' என்பதை ஹியூடெவில் திருகோணமலை என்று கொண்டு 'கயில வன்னியனார்' என்பவர் திருகோணமலை வன்னியனார் ஆவர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். 'திருகோணமலைக்குத் தக்கணிகைலாசம், தென் கயிலை என்ற பெயர்கள் இலக்கியத்திலே காணப்பட்டாலும் இக் கல்வெட்டிலே கயில வன்னியனார் எனும்போது 'கயில' என்பது வன்னியனருடைய சொந்தப் பெயராக இருக்கலாம் என்றே தோன்றுகின்றது.'⁹

மேலே குறிப்பிட்ட கல்வெட்டிலுள்ள கயில வன்னியனரும், நாம் இப்போது ஆராய்கின்ற சாசனத்தில் வரும் கயிலாய வன்னியனரும் பெயரைப் பொறுத்து ஒற்றுமைப்பட்டாலும் அவர்கள் இருவரும் வெவ்வேறு காலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஏனெனில் மேலே கூறப்பட்ட சாசனம் பதினாறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். நாம் தற்போது ஆராய்கின்ற சாசனம் கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்ததாகும். இவற்றைவிட இலங்கையில் போர்த்துக்கீசராட்சியின் பிற்பகுதியளவிலும் ஒல்லாந்தராட்சியின் ஆரம்பத்திலும் பனங்காமம் என்ற வன்னிப் பிரிவில் கயிலாய வன்னியனார் என்ற மேலாதிக்கம் பெற்றிருந்த அதிகாரி பற்றிய குறிப்பு ஒல்லாந்தரது குறிப்பொன்றில் காணப்படுகின்றது. இக்குறிப்பினை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் சி: அரசரத்தினம் பின்வருமாறு எடுத்துக்கூறியுள்ளார்:

"1658 ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணத்தில் படையெடுத்தபோது கயில வன்னி என்ப வனே மிகக்கூடிய அதிகாரமுடையவனாக இருந்தான். வன்னி மாகாணங்களுள் செல்வ வளமுடைய தும் மிகப் பெரியதுமான பனங்காமம் என்ற மாகாணத்துக்கு இவன் பொறுப்பாக இருந்தான். சமகாலத்தைச் சேர்ந்த ஐரோப்பியர் சிலர் கயிலவன்னியனைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டபோது அவனை ஒரு இளவரசன் எனக் கூறியுள்ளனர். மத்திய அதிகாரத்தைப் பொறுத்து இவன் அதனுடன் கொண்ட தொடர்பும் அவன் மத்திய அதிகாரம்பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்தும் இவன் தான் ஒரு இளவரசன் என்ற நிலைக்கு எந்த விதத்திலும் குறைந்தவன் என நினைக்கவில்லை என்பதனைக் காட்டுகின்றன. இவன் போர்த்துக்கீசரின் கீழும் ஒல்லாந்தரின் கீழும் இருந்தபோது, இவனை யாழ்ப்பாணக்கோட்டைக்கு வரவழைக்கும் அவர்களது கட்டளைகளைப் புறக்கணித்தான். ஒல்லாந்தர், போர்த்துக்கீசரிலும் பார்க்கத் தங்களின் சட்டபூர்வமான அதிகாரங்களை நிலைநாட்டுவதில் ஒழுங்காகவும் அக்கறையுடையோராகவும் இருந்த காரணத்தினால், ஆரம்பத்திலிருந்தே இவர்கள் கயில வன்னியனின் அதிகாரத்தை அவன் தங்களில் தங்கியிருக்குமளவிற்குக் குறைக்கவேண்டுமென்ற நோக்கம் கொண்டிருந்தார்கள். குறிப்பாக ஒல்லாந்தர், வன்னியர் தங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடன்களை, நிலவரிக்களை ஒழுங்காகவும் தாமதமின்றியும் பெற்றுக்கொள்வதில் அக்கறையுடையோராக இருந்தனர். தங்களின் அதிகாரத்தை விரிவாக்குவதற்கு ஒல்லாந்தர் மேற்கொண்ட இந்த ஆரம்ப நடவடிக்கைகள், கயிலவன்னியனுடன் அவர்களை முரண்படச் செய்தன. மத்தியரசாங்கத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பில், கயிலவன்னியன் வன்னியர்களுக்குத் தலைமை தாங்கினான். ஏனைய வன்னியர்கள் ஒல்லாந்தரின் கட்டளைகளுக்கு அடிபணிந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்றாலும், கயிலவன்னியன் ஒருவனே அவ்வாறு சிறப்படிந்து செல்லாதுவிட்டான். அவ்வாறன்றி அவன் பலமாக வருமாறு வற்புறுத்தப்படும்போதெல்லாம் தான் செல்லாது தனக்குப் பதிலாகத் தனது மாமனை அனுப்புவான். கயில வன்னியனைக் கைப்பற்றுவதற்கு ஒல்லாந்தர் பெரிதும் விரும்பியிருக்கவேண்டும். ஆனால் அந்த நேரத்தில் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் படையனுப்ப முடியாது என உணர்ந்தார்கள். இதனால் ஒல்லாந்தர் சில காலத்துக்குக் கயிலவன்னியனைத் தங்களிலிருந்து நீக்கிவைப்பதற்கு இராச தந்திர, நட்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முயற்சித்தார்கள்."¹⁰

மேலே குறிப்பிட்டவாறு கயில வன்னியனின் நடவடிக்கைகளை அவதானிக்கும் போது அவன் மிகவும் அதிகாரம் வாங்கி ஒரு சிற்றரசன் என்ற நிலையிலிருந்து போத்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோருக்கு அடிபணியாது ஆட்சி செய்திருக்கிறான் என்பதனை அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஹைக்லொவ் வான் கூன்ஸ் (Rycklof van Goens) என்ற ஒல்லாந்தத் தேசாதிபதி எழுதிய அறிக்கையில், முதலில் அவர் குறிப்பிடும்போது வன்னியர்களின் அடங்காத தன்மைபற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது வன்னியர்கள் புகழ்மிக்க ஒல்லாந்தரின் கம்பனிக்கு அடங்க மறுத்துத் தங்களுக்குள் கலகம் செய்தது மாத்திரமன்றி ஒல்லாந்தருக்கும் கொடுக்கவேண்டிய கடன்கள், நில வருமானங்கள் ஆகியவற்றைக் கொடுக்கமறுத்த செயல்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு குறிப்பிடும்போது கயில வன்னியனே பெரும் செல்வம் படைத்தவனாக இருந்தான் என்றும் ஏனையோருக்கு ஒரு பாடமாக அமையுமாறு அவன் அடக்கப்படவேண்டும் எனவும் கூறியுள்ளார். அவர் தொடர்ந்து கூறுகையில், ஒல்லாந்தர் அவனைத் தங்களின்முன் தோன்றுமாறு கேட்டபோது அவன் தனக்கு வருத்தமெனக் கூறி ஒலை அனுப்பினான் என்றும் ஈற்றில் அவன் கடுமையான வருத்தத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தான் எனத் தெரியவந்தது என்றும் கூறியுள்ளார். ஏனெனில் அப்போதிருந்த நீர்கொழும்பு முதலியாரின் அறிக்கையின்படி அவன் குஷ்ட வியாதிநிலை (Leprosy) பீடிக்கப்பட்டிருந்தான் என அறிய முடிந்தது.¹¹

கயில வன்னியன் உயிரோடு இருந்தபோது அவன் போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோருக்கு எதிராக மேற்கொண்ட நடவடிக்கையிலிருந்து மாத்திரமன்றி அவன் இறந்த பின்னர் ஒல்லாந்தர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கையிலிருந்தும் கயில வன்னியன் பெற்றிருந்த அதிகாரத்தை அளவிடலாம். 1678 இல் கயில வன்னியனுக்கு ஏற்பட்ட மரணம், ஒரு அடங்காத்தனமான அதிகாரமுள்ள ஒரு மானியத் தலைவனை - வன்னிப்படைகளை ஒன்று சேர்த்துத் திரட்டிய ஒருவனை வன்னிநாடு இழக்கச் செய்தது¹². கயில வன்னியனின் இறப்பினைப் பயன்படுத்தி ஒல்லாந்தர் பின்னர் தங்களின் அதிகார வளர்ச்சிக்குச் சாதகமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்கள்.¹²

கயில வன்னியனின் ஆட்சியின் முடிவின் அறியமுடிந்தாலும் அவனது ஆட்சி எப்போது ஆரம்பித்தது என அறிந்துகொள்வது கஷ்டமாகும். 1661 ஆம் ஆண்டு அப்போதைய ஒல்லாந்து தேசாதிபதியினால் எழுதப்பட்ட அறிக்கையில் கயில வன்னியன் பனங்காமப் பகுதியில் அதிகாரமுடையவனாக இருந்தான் என்ற செய்தியை அறிய முடிந்துகொள்வதால் கயிலவன்னியன் ஆட்சி அதற்கு முற்படத் தொடங்கியிருக்கவேண்டும் எனக் கொள்ளலாம்.¹³ கயில வன்னியனின் ஆட்சித் தொடக்கத்தை ஓரளவுக்குத் தீர்மானித்துக் கொள்வதற்கு ஒல்லாந்தக் குறிப்பு ஒன்று ஓரளவுக்கு உதவியாக இருக்கின்றது. அதாவது 1661 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் இருபத்தாருந் திகதி ஹைக்லொவ் வான் கூன்ஸ் தேசாதிபதி தான் எழுதிய அறிக்கையில் கூறியிருப்பது:-

“வன்னியர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களைத் தங்களுக்குக் கீழ்படியச் செய்வதில் போர்த்துக்கீசர் பெரும் கஷ்டத்தை எதிர்நோக்கினார்கள். போர்த்துக்கீசர், வன்னியர்களை ஒருபோதும் தங்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டுவர முடியவில்லை. அதுவுமல்லாமல் போர்த்துக்கீசர் வன்னியர்களைத் தங்களின் முன் அழைப்பதற்குக் கட்டளைகளை அனுப்பினாலும் வன்னியர் அவற்றைப் பொருட்படுத்தவில்லை. இவ்வண்ணம் கயிலவன்னியன் பன்னிரண்டு அல்லது பதினான்கு வருடங்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரவில்லை.”¹⁴

மேற் கூறிய ஒல்லாந்தக் குறிப்பினைக் கொண்டு பேராசிரியர் அரசரத்தினம் குறிப்பிட்டதுபோலச் சரியாகப் பதினான்கு வருடங்களாகக் கயில வன்னியன் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செல்லவில்லை என எடுக்க முடியாவிட்டாலும் ஏறக்குறையப் பதினான்கு வருடங்களுக்கு அவன் போர்த்துக்கீசரின் கட்டளைகளைப் புறக்கணித்து யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செல்லவில்லை எனக் கூறலாம். போர்த்துக்கீசரின் ஆட்சி முடிவுற்றது 1658 இல் ஆகும். இதனைக்கொண்டு கவனிக்கையில் ஆகக் குறைந்தது 1644 அளவிலாதல் (1658 — 14) கயில வன்னியனின் ஆட்சி ஆரம்பித்திருக்கவேண்டும். ஆனால் அதனை அறிந்து கொள்வதற்குப் போதிய தகவல்கள் தற்போதைய நிலையில் கிடைக்கவில்லை. அவனின் ஆட்சியின் ஆரம்பம் என நாம் தற்போது அறியக் கூடிய காலப் பகுதி 1644 ஆம் ஆண்டளவிலாகும். போர்த்துக்கீசரின் ஆட்சியின்போதே வன்னிப் பிரிவுகளுள் பனங்காமம் என்ற பிரிவும் இருந்திருக்கின்றது. என்பதனை நாம் அறிவதால் 1644 ஆம் ஆண்டளவிலிருந்து கயில வன்னியனின் ஆட்சி பனங்காமம் என்ற பகுதியில் இருந்து வந்தது எனக் கொள்ளலாம்.

மேலே நாம் கவனித்த கயில வன்னியன் 1678 ஆம் ஆண்டில் இறந்த பின்னர் அதே பெயருள்ள அதிகாரம் வாய்ந்த இன்னோர் கயில வன்னியன் வன்னியருக்குத் தலைமை தாங்கி ஆட்சி புரிந்தான் என்பதனை அறியமுடியவில்லை. இதனைக் கவனிக்கும்போது நாம் இப்போது ஆராய்கின்ற சாசனம் குறிப்பிடுகின்ற அரசனான கயிலாய வன்னியனும் மேலே நாம் கவனித்ததுபோல் போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோருக்கு அடியணியாது ஆட்சிபுரிந்த கயில வன்னியனும் ஒருவனாக இருந்திருக்கவேண்டும் எனக் கொள்ள இடமுண்டு. ஆனால் இந்த இடத்தில் கவனிக்க வேண்டிய இன்னொன்று - நாம் முன்னர் கவனித்ததுபோன்று பதினான்கு நூற்றாண்டுக்குரியதாகக் கூறப்படும் வெருகல் சாசனத்தில் கயில வன்னியன் என ஒருவன் குறிப்பிடப்படுகின்றான். இதனால் கயில வன்னியன் என்ற பெயரையுடையவர்கள் வெவ்வேறு காலப் பகுதியில் இருந்திருக்கிறார்கள் எனத் தெரிகின்றது; இதனால் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் கயில வன்னியன் என்ற பெயருடைய ஒருவன் இருந்திருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இருந்தும் நாம் இங்கு கவனித்துக்கொள்ள முடிவது உண்மையில் கயில வன்னியன் என்ற பெயருள்ள வலிமையுள்ள ஒரு சிற்றரசன் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இருந்திருந்தால், ஏனைய அதிகாரிகளின் பெயர்கள் அறியப்படுவதுபோல அவனது பெயரும் அறியப்பட்டிருக்கலாம்; நாம் முன்னர் கூறியதுபோன்று செப்பேட்டிலுள்ள கயில வன்னியன் பலதரப்பட்ட அதிகாரிகளுக்குத் தலைவனாக இருந்தவன் என அறிய முடிவதால் இவன் அதிகாரம் வாய்ந்த ஒருவன் என்பதும் 1678 இல் மரணமான கயில வன்னியனும் இவனும் ஒருவனே என அடையாளங்கண்டு கொள்வதும் பொருத்தமானவையாகும்; 1678 இல் கயில வன்னியனுக்கு ஏற்பட்ட மரணத்தையும் இங்கே ஆராயப்படும் சாசனம் 1722 இல் எழுதப்பட்டமையையும் கவனிக்குமிடத்து, இச்சாசனம் குறிப்பிடுகின்ற தானம், கயில வன்னியன் உயிரோடு இல்லாத சமயத்தில், அவனின்கீழ் கடமை புரிந்த பலதரப்பட்ட அதிகாரிகளினால் தங்களின் தலைவனின் நினைவாகக் கொடுக்கப்பட்டதொன்றாக அறிய முடிகின்றது. அதாவது ஏற்கனவே தானம் அளிக்கப்பட்டு அதுபற்றிய குறிப்பு பிற்பட்ட காலத்தில் வரையப்பட்டிருக்கலாம்; செப்பேட்டிலுள்ள தகவல்கள் சிலவற்றை மேலும் கவனிக்குமிடத்து நமது மேற்படி கருத்து ஓரளவுக்கு உறுதிப்படுத்தப் படுவதனைக் காணலாம்; செப்பேட்டின் முடிபோன்று

அமைந்த பகுதியில் “கயிலாய வன்னியனார் மடதர்ம சாதனப்பட்டையம்” என எழுதப்பட்டுள்ளது. கயில வன்னியன் உயிரோடு இருந்த சமயத்தில் இத்தானம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் செப்பேட்டின் ஆரம்பத்தில் “கயிலாய வன்னியனாருடைய மடதர்ம சாசனப்பட்டையம்” என எழுதப்பட்டிருந்திருக்கலாம். இது பலமற்ற ஆதாரமாக இருந்தாலும் நமது மேற்படி கருத்தை உறுதிப்படுத்த ஓரளவு உதவு மெனலாம். மேலும் நாம் இங்கு கவனித்துக் கொள்ளமுடிவது செப்பேட்டில்தானம் கொடுத்த செய்தியைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் அங்கு கூறப்படுவது:-

“.....வன்னியனாரவர்களும் இவர்களைச் சேர்ந்த ஊரில் குடியானவர்களும் தங்கள் கயிலைப் பள்ளை வன்னியனாரவர்கள் மட தருமத்துக்குத் தருமசாதனப் பட்டையம் கொடுத்தபடி.....” என்பதாகும்.

மேற்படி சாசனச் செய்தியைக் கவனிக்கும்போது, இறந்த தலைவன் ஒருவனின் நினைவாக அவனின் கீழ் இருந்த அதிகாரிகள் தானமொன்றை அளித்திருக்க வேண்டும் என அறிந்துகொள்ளலாம். மேலும் நமது கருத்துக்குச் சாதகமாக இன்னோர் உறுதியான சான்றையும் காட்டமுடிகின்றது. அதாவது செப்பேட்டிலிருந்து கயிலாய வன்னியனார் மடதரும சாதனம் என நாம் அறிந்துகொள்ளுகிறோம். ஒல்லாந்த குறிப்பிலிருந்து கி. பி. 1678 இல் கயிலவன்னியன் இறந்த செய்தியை அறிய முடிகின்றது. மேலும் ஒல்லாந்த குறிப்பிலிருந்து ஏறத்தாழ 1644 ஆம் ஆண்டளவி லிருந்து கயில வன்னியன் பனங்காமப் பகுதிக்கு அதிகாரமுடையவனாக இருந்து வந்தான் என அறியமுடிவதனை முன்னர் கண்டோம்; இதே நேரத்தில் சாசனம் தருகின்ற குறிப்பின் பிரகாரம் பனங்காமப் பகுதியில் நிச்சயச் சேனாதிராய முதலியார் என்பவன் அதிகாரியாக இருந்தான் என அறியமுடிகின்றது. தானம் கொடுக்கப்பட்ட காலப் பகுதியில் பனங்காமத்தில் கயில வன்னியன் இருக்கவில்லை என்றும் அப்போது பனங்காமத்தில் நிச்சயச் சேனாதிராய முதலியார் பதவியிலிருந்தார் என்றும் அறிய முடிவதால் இத்தானம் நிச்சயச்சேனாதிராய முதலியாரின் பதவிக்காலத்திலேயே கொடுக்கப்பட்டது என அறியலாம். ஆகவே இந்தச் சான்றும், நாம் முன்னர் தெரிவித்த அதாவது இத்தானம் கயிலவன்னியன் இறந்த பின்னர் அவனது நினைவாகக் கொடுக்கப்பட்ட தானம் என்ற கருத்தினை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

மேலே நாம் ஆராய்ந்தவை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவையாக இருந்தால், ஒல்லாந்த குறிப்புகள் குறிப்பிடும் கயிலவன்னியனின் அதிகார நிலையை ஓரளவு உறுதிப்படுத்தக்கூடிய செய்திகளைத்தரும் இதுவரை கிடைத்த ஒரே ஒரு சாசனம் இந்தச் சாசனமாகும். அந்த விதத்தில் இச் சாசனம் ஒரு சிறப்பான முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றது.

மேலே நாம் ஆராய்ந்தது போன்று இச் சாசனம் குறிப்பிடுகின்ற தானம் கயிலாயவன்னியன் உயிரோடு இல்லாத சமயத்தில் அவன் நினைவாகக் கொடுக்கப்பட்டது என்பதனை அறிந்து கெரீள்ள முடிந்தாலும் இத்தானம் எந்த ஆண்டில் கொடுக்கப்பட்டது என்பதனை அறிந்துகொள்ளல் கஷ்டமான தொன்றாகும். இருந்தும் சாசனம் கூறுகின்ற மேற்படி தகவல்களிலிருந்தும் ஒல்லாந்தக் குறிப்புக்கள் சிலவற்றின் உதவியுடனும் எக்காலாளவில் இத் தானம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் ஓரளவு ஊகித்துக்கொள்ளலாம். இதனால் மேற்கொண்டு இச்சாசனம் தரும் தகவல்களை ஆராயலாம்;

வன்னி அதிகாரிகள்

மேற்கொண்டு இந்தச் சாசனம் தரும் தகவல்களை நாம் கவனிக்குமிடத்து, இக்காலத்தில் வன்னிப் பகுதியின் சில பிரிவுகள் பற்றியும் அவ்வப்பகுதிகளில் அதிகாரம் பெற்றிருந்த அதிகாரிகள் பற்றியும் இக்காலமளவிலிருந்த சில பதவிப் பெயர்கள் பற்றியும் நாம் அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவ்வாறு நாம் அறியும் அதிகாரிகளை ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளில் இடம்பெறும் இக்காலத்துக்குரிய அதே பெயர்களை யுடைய அதிகாரிகளுடன் அடையாளங்கண்டு அவர்களின் நடவடிக்கைகள் பற்றி ஓரளவு விளங்கிக்கொள்ளலாம். இச் சாசனத்தில் வரும் அதிகாரிகள், இடப்பிரிவுகள், பதவிப்பெயர்கள் பின்வருமாறு :-

அதிகாரிகள்	இடங்கள்	பதவிப் பெயர்கள்
(1) நிச்சயச் சேனாதிராய முதலியார்	பனங்காமம்	வன்னிபம், முதலியார்
(2) குலசேகர முதலியார்		முதலியார்
(3) புவிநல்ல மாப்பாண வன்னியனார்	கரிக்கட்டு மூலைப்பத்து, தென்ன மரவடிப்பத்து	வன்னிபம்
(4) புண்ணிப்பிள்ளை		
(5) ரண குரண திராக வன்னியனார்	மேல்பத்து	வன்னிபம், முதலியார்
(6) சுந்தியன வன்னியனார்		
(7) இலெங்கைனாராயண முதலியார்	மேல்பத்து முள்ளியவளை	வன்னிபம், முதலியார்
(8) மயிலசத்தை யுடையார்		உடையார்
(9) இலெங்கைனாராயண முதலியார்	பச்சிலைப்பள்ளி	முதலியார், இறைசுவதோர்
(10) நீலயின வன்னியனார்		
(11) மூத்தர் வன்னியனார்		
(12) கங்காணித் தாண்டவராயன்		

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள எல்லா அதிகாரிகளையும் அடையாளங்கண்டுகொள்வது கடினமாக இருந்தாலும் கிடைக்கின்ற ஒல்லாந்த குறிப்புகளின் உதவியுடன் பெரும் பாலான அதிகாரிகளை ஒருவாறு அடையாளங்கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. ஒல்லாந்தக் குறிப்பிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிவது, 1678 இல் கயிலவன்னியனுக்கு ஏற்பட்ட மரணத்தைத் தொடர்ந்து பனங்காமப் பகுதியில் ஆதிக்கம் பெற்றவர் தொனபிலிப் நல்ல மாப்பாணர் என்பவராவார்.¹⁶ கயிலவன்னியன், ஒல்லாந்தரிடமிருந்து தனக்கு அழைப்பு வந்தபோது ஒரு முறை தனது மாமனை அனுப்பினான் எனவும், அந்த மாமன்பற்றி ஒல்லாந்தக் குறிப்புக் கூறுகின்றபோது அவன் மருமகனுக்குப் பின்னர் பதவிக் காகக் காத்திருந்தான் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.¹⁷ இதனால் கயிலவன்னியனின் மரணத்தையடுத்துப் பனங்காமப் பகுதிக்கு அதிகாரம் பெற்ற தொனபிலிப் நல்லமாப்பாணர், கயிலவன்னியனின் மாமனாக இருந்திருக்கலாம் எனக்கொள்ள இடமுண்டு. இதே வேளையில் இக்காலமளவில் யானை வேட்டைக்குத் தலைவன் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்தவன் தொனபிலிப் நல்ல மாப்பாணரின் மகன் தொனகஸ்பர் நிச்சயச் சேனாதிராயன் என்பவனாவான்.¹⁸ தொன கஸ்பர் நிச்சயச் சேனாதிராயனின் மைத்துனன் தொனபிலிப் இலங்கை நாராயணனாவான்.¹⁹ கயிலவன்னியனின் மரணத்தைப் பயன் படுத்தித் தங்களுடைய ஆதிக்கத்தை விரிவுபடுத்திக் கருதி ஒல்லாந்தர் வன்னியர்களுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தில் வன்னியர் சார்பாகக் கைச்சாத்திட்டவர்கள், தொன கஸ்பர் சிதம்பரப்பிள்ளை, தொனபிலிப் நல்லமாப்

பாணர் (கயில வன்னியனின் வாரிசு), புண்ணியம்பிள்ளை உடையார், திருக்கைல உடையார் ஆகியோராவர்;²⁰ இங்கு குறிப்பிடப்படும் புண்ணியம் பிள்ளை உடையாரைச் சாசனம் குறிப்பிடும் புண்ணிப்பிள்ளை வன்னியனாருடன் அடையாளங் கண்டு கொள்ளலாம்.

தொன் பிலிப் நல்லமாப்பாணர்

நாம் மேலே கவனித்த ஒல்லாந்தக் குறிப்பிற்கிணங்கக் கயில வன்னியனின் இறப்பைத் தொடர்ந்து பணங்காமப் பகுதிக்கு அதிகாரம் பெற்றவர் தொன்பிலிப் நல்ல மாப்பாணராவர். ஆனால் இங்கு சாசனம் தருகின்ற தகவலைக் கவனிக்கும்போது பணங்காமம் என்ற பகுதிக்கு அதிகாரியாக இருந்தவன் நிச்சயச் சேனாதிராயன் என்பவனாவான். ஒல்லாந்தக் குறிப்பிலிருந்து நிச்சயச் சேனாதிராயன் நல்லமாப்பாணருக்கு மகன் என்பதனை அறிய முடிகின்றது. நாம் இங்கு கவனிக்கும் சாசனத்தில் நல்லமாப்பாணர் பற்றிய செய்தி கூறப்படாமையால் இந்தச் சாசனம் எழுதப்பட்ட போது நல்லமாப்பாணர் அதிகாரத்தில் இல்லாதிருக்கலாம் அல்லது இறந்திருக்கலாம்;²⁰ அதானம் அளிக்கப்பட்ட காலத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு, நல்ல மாப்பாணரின் ஆட்சிக் காலத்தின் இறுதி நமக்கு ஓரளவுக்கு உதவியாக இருக்கும்; இருந்தும் அவருடைய ஆட்சியின் முடிவு எப்போது ஏற்பட்டது என அறிவது கஷ்டமாகும்; இவரைப் பற்றி நாம் கடைசியாக அறிகின்ற காலம் 1697 ஆகும். அதாவது 1697 ஓகஸ்ட் மாதம் 15 ஆம் திகதி ஒல்லாந்தத் தேசாதிபதி எழுதிய அறிக்கையில் தொன்பிலிப் நல்லமாப்பாணர் குறிப்பிடப்படுகின்றார். அவ்வறிக்கை குறிப்பிடுவதாவது:-

“வன்னியர்களான தொன்பிலிப் நல்லமாப்பாணர், தொன் கஸ்பர் இலங்கைனாராயனர், தொன் தியோகோ புவிநல்லமாப்பாணர், அம்பலவாணர் ஆகியோர் மாலை 5 மணிக்குத் தேசாதிபதியின் முன்னிலையில் தோன்றுமாறு கேட்கப்பட்டார்கள். ஆனால், தேசாதிபதியின் கட்டளைக்கிணங்க அவர்கள் குறித்த நேரத்தில் தேசாதிபதிக்கு முன்செல்லவில்லை. அவர்கள் ஏன் இவ்வாறு நடந்து கொண்டார்கள் என விளங்கவில்லை. ஆனால் அவர்கள் கூறிய சாட்டு, ‘தங்களைச் சபைக்கு அழைத்து வருவதற்குத் தேசாதிபதியின் வாத்தியகாரர்கள் (Governor’s Tom - Tom beaters) அனுப்பப்படவில்லை’ என்பதாகும்.”²¹

மேலே கூறிய அறிக்கையிலிருந்தே நாம் கடைசியாகத் தொன்பிலிப் நல்ல மாப்பாணர் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. மேல் கவனிக்கப்பட்ட நான்கு வன்னியர்களினது பெயர்களிலும் முதலாவது பெயர் தொன் பிலிப் நல்லமாப்பாணரின் தக இறப்பதால் அவர் ஏனையோருக்குத் தலைமை தாங்கியிருக்கலாம் எனவும், இக்காலகட்டத்தில் ஒல்லாந்தத் தேசாதிபதியின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்ததால் இச் சந்தர்ப்பத்தில் நல்லமாப்பாணர் தனது பதவியை இழந்திருக்கலாம் எனவும் கூறிக்கொள்ளலாம்; இந்தக் கருத்துச் சரியாக இருந்தால் 1697 ஆம் ஆண்டளவில் அல்லது அதற்குப் பின்னரே நிச்சயச் சேனாதிராய முதலியார் பணங்காமத்தில் ஆதிக் கம் பெற்றிருக்கவேண்டும்; செப்பேட்டில் பணங்காமப்பகுதியில் அதிகாரியாக இருந்தவர் நிச்சயச் சேனாதிராயர் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்ற காரணத்தினால் இச் செப்பேடு குறிப்பிடும் தானம் கி: பி: 1697 க்குப் பின்னரே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

புவி நல்லமரப்பாணர்

மேலும் இந்தச் செப்பேட்டில் உள்ள குறிப்பின்படி தென்னமரவடிப்பத்து என்ற பகுதியில் புவிநல்லமரப்பாண வன்னியனார் என்பவர் அதிகாரியாக விளங்கினார்; இவர் ஒல்லாந்தக் குறிப்பில் தொன்தியோகோ புவிநல்ல மாப்பாணர் என அழைக்கப்படுகிறார்; இப்புவி நல்லமரப்பாணரும் நிச்சயச் சேனாதிராயரும் சேர்ந்து ஒல்லாந்தருக்குப் பல தொந்தரவுகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் எனத் தெரிகின்றது. 1707 க்கும் 1716 க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் இலங்கையிலிருந்த ஒல்லாந்தத் தேசாதிபதியான ஹென்றிக் பெக்கர் (Hendrick Becker) என்பவரது காலத்தில், இலங்கையில் ஒல்லாந்த அதிகாரத்தை விரிவாக்குவதற்கு இன்னோர் முயற்சியெடுக்கப்பட்டது. இந்த முயற்சிகளுக்குப் புவிநல்லமரப்பாணரும் நிச்சயச் சேனாதிராயனும் எதிர்ப்புக் காட்டினார்கள்; வன்னியர்களின் இந்த எதிர்ப்பை அடக்குவதற்காக இக் காலமளவில் ஹென்றிக் பெக்கர் வன்னியர்களுக்கெதிராக ஒரு படையை அனுப்பி வைத்தார்; இப்படையெடுப்பின்போது இந்த வன்னியர்கள் தென்னிந்தியக் கரையுடன் பாக்கு, துணிகளை, மற்றும் பொருட்களின்மீது கள்ளத்தனமாகக் கடத்தல் வியாபாரம் செய்தமையும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது; இவ்வாறு கள்ளக்கடத்தல் செய்தமையைக் காட்டிக் கொடுத்தவன் ஒரு வன்னிய அதிகாரியாவான் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது (இதுபற்றிப் பின்னர் கவனிக்கலாம்).²²

மேலே கவனித்ததுபோன்று ஒல்லாந்தத் தேசாதிபதி ஹென்றிக் பெக்கர் அனுப்பிவைத்த படையைக் கண்டு அஞ்சிய வன்னியர்கள் இருவரும் (புவிநல்லமரப்பாணர், நிச்சயச் சேனாதிராயர்) தங்களுக்கேற்பட்ட இக்கட்டான நிலையைச் சமாளிப்பதற்காகக் கண்டியரசனின் உதவியை நாடினார்கள்; அதாவது தாம் கண்டியரசனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனுக்குத் திறை செலுத்துபவர்களாக இருப்பர் எனக்கூறிக் கண்டியரசனின் அரண்மனைக்குத் தூது ஒன்றை அனுப்பினார்கள்; அப்போது கண்டிமன்னன் ஒல்லாந்தருடன் நட்பு நிலையில் இருந்த காரணத்தினால் வன்னியர்களின் தூதினை ஏற்க மறுத்து அவர்களுக்கெதிரான நடவடிக்கையை மேற்கொண்டான்; வன்னியர்களின் தூதுவர்களைச் சங்கிலியினால் கட்டி ஒல்லாந்தரிடம் அனுப்பினான்; இதன்பின்னர் குழப்பம் செய்த இரு வன்னியர்களும் நீக்கப்பட்டு அவர்களுக்குப்பதிலாக வேறு பேர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர்.²³ இப்போதைய ஒல்லாந்தத் தேசாதிபதி ஹென்றிக் பெக்கர், மேலே கூறப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை பற்றித் தனது 1716 ஆம் ஆண்டுக்குரிய அறிக்கையில் குறிப்பிடும்போது—“இந் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் மிக விரிவான முறையிலே 1715 மே மாதம் 20 எனத்தேதியிடப்பட்டுப் பத்தேவியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன” எனக் கூறியுள்ளார்.²⁴ இதனைக் கவனிக்கும்போது நாம் அறிந்துகொள்ள முடிவது என்னவெனில் புவிநல்ல மாப்பாணரும் நிச்சயச் சேனாதிராயரும் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டமை கி.பி. 1715 இல் ஆகும் என்பதே. இதுவரை நாம் ஆராய்ந்த அதிகாரிகளின் பதவிக் காலத்தை ஏறக்குறையப் பின் வருமாறு குறிப்பிடலாம்;

அதிகாரிகளின் பெயர்	பிரிவின் பெயர்	காலம்
கயிலவன்னியன்	பனங்காமப்பத்து	1644 ? - 1678
நல்லமரப்பாணர்	பனங்காமப்பத்து	1678 — 1697

நிச்சயச்சேனாதிராயர்
புவிநல்லமாப்பாணர்

பனங்காமப்பதிது
தென்னமரவடிப்பதிது

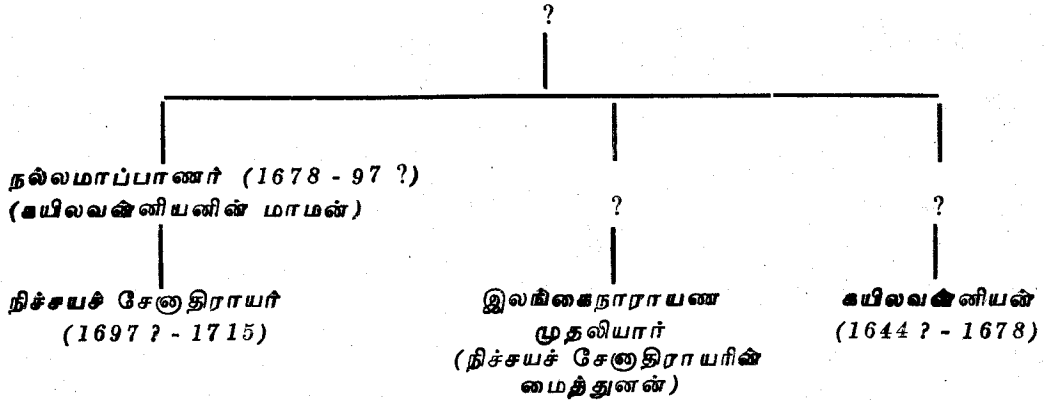
1697 — 1715
1697 — 1715

தானத்தின் காலம்

நாம் இப்போது கவனிக்கின்ற செப்பேட்டின் பிரகாரம் பனங்காமத்தில் ஆதிக்கமுள்ளவராக இருந்தவர் நிச்சயச் சேனாதிராயராவார். ஆகவே நாம் இங்கு கவனிக்கவேண்டியது, கி. பி. 1715 க்குப் பின்னுள்ள ஒரு காலப்பகுதியில் செப்பேடு குறிப்பிடும் தானம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் இத்தானத்தில் நிச்சயச் சேனாதிராயர் அடக்கப்படாமல் போயிருக்கவேண்டும். இதனால் இந்தத் தானம் கி. பி. 1697 க்கும் 1715 க்கும் இடைப்பட்ட ஒரு காலப்பகுதியில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் எனக் கொள்ளலாம். தற்போதைய நிலையில், நிச்சயமாக எந்த ஆண்டில் தானம் கொடுக்கப் பட்டது எனக் கூறுதல் கடினமாகும். இந்த இடத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய இன்னொன்று நாம் முன்னர் கவனித்தது போன்று சாசனத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள வான சாஸ்திரத் தரவுகளை வைத்துக் கவனிக்கையில் அத்தரவுகள் யாவும் சாசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 1722 (சகாப்தம் 1644) என்ற ஆண்டிற்குச் சரியாகப் பொருந்துவனவாய் உள்ளன, இதனால் நாம் மேற்கண்ட காலம்பற்றிய பிரச்சினை யைத் தீர்த்துவைப்பதற்குச் சாசனத்தை எழுதியோர் அதன் காலத்தைப் பிழையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள் எனக் கூறமுடியாது. ஆகவே நாம் இங்கு கூறக்கூடியது இச்சாசனம் குறிப்பிடும் தானம் புவிநல்லமாப்பாணரும் நிச்சயச் சேனாதிராயரும் பதவியிலிருந்த காலத்தில் (1697 - 1715) கொடுக்கப்பட்டதென்பதும் அவ்வாறு கொடுக்கப்பட்டதானம் 1722 இல் செப்பேட்டில் பிரதிபண்ணப்பட்டிருக்கவேண்டு மென்பதுமாகும்.

பனங்காமத்து வன்னிபம்

குறிப்பிட்ட சாசனம் தெரிவிக்கும் அதிகாரிகளை ஒல்லாந்தக் குறிப்புக்களின் உதவியுடன் அடையாளங் கண்டுகொள்ள முயற்சித்தபோது மேலும் ஒரு சில தக வல்களை அறியமுடிந்தது. அதாவது கயிலவன்னியனின் ஆட்சியின் தொடக்கமாக நாம் தற்காலிகமாகக்கொள்ளும் 1644 க்கும் நிச்சயச் சேனாதிராயர் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்ட காலமாகிய 1715 க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் பனங்காமத்தின் அதிகாரப்பதவி ஒரு குடும்பத்தவர்களிடையே இருந்திருக்கின்றது என்பதாகும். அவர் களின் உறவு முறையைக் கீழ்க் கண்டவாறு நோக்கலாம்:-

மேற் கூறியவாறு பனங்காமத்தின் அதிகாரப் பதவி ஒரு குடும்பத்திடமேயே கைமாறியமையால், ஏனைய வன்னிப் பகுதிகளிலும் இத்தகையதான குடும்ப ஆட்சி நடைபெற்றிருக்கலாம் எனக்கொள்ள இடமுண்டு. சில வேளைகளில் இக்காலத்து வன்னிப் பிரிவுகள் எல்லாவற்றிலும் பனங்காமம் என்ற பிரிவே பெரிதாகவும் செல்வ வளமுடையதாகவும் இருந்தமையால் பனங்காமப் பகுதியில் ஆதிக்கம் பெறுபவனே கூடிய அதிகாரம் வாய்ந்தவனாகக் கருதப்பட்டு அப்பகுதியில் மாத்திரம் குடும்பஆட்சி நடைபெற்றிருக்கலாம். எமது இவ்விளக்கம் எத்தகையதாக இருந்தாலும், பனங்காமப் பகுதியில் இத்தகைய ஒரு குடும்ப ஆட்சி முறை இருந்ததற்குச் சான்றுண்டு. இவ்வாறு ஒரு குடும்பத்தவரின் ஆட்சி இங்கு நிலவியிருக்கின்றமையால், இவ்வதிகாரமுடைய குடும்பத்தைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாகவே, எமது சாசனத்தில் அடிக்கடி இடம்பெறும் வன்னியர் என்ற சொல்லுப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட ஹென்றிக் பெக்கர் என்ற தேசாதிபதி 1716 ஆம் ஆண்டு தான் எழுதிய அறிக்கையில், இக்காலமளவில் இருந்த ஆறு மாகாணங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவையாவன - பனங்காமம், கரிக்கட்டுமூலை, மேல்பத்து, முள்ளியவளை, தென்னமரவடி, கருநாவல்பத்து என்பனவாகும். மேலும் அவர் குறிப்பிடுகையில், இந்த மாகாணங்கள், மாட்சிமிக்க கம்பனியின் உயர்வான அதிகாரத்தின் கீழ் நான்கு வன்னியர்களினாலும் மூன்று முதலியார்களினாலும் மேற்பார்வை செய்யப்பட்டன எனக்கூறி நான்கு வன்னியர்களின் பெயரையும் கொடுத்துள்ளார். (முதலியார்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடவில்லை) அவ்வாறு தேசாதிபதியினால் குறிப்பிடப்பட்ட வன்னியர்கள் - தொன் அந்தொனி குலசேகரர் (Don Anthony Collesgras), தொன் பிலிப் கந்தப்ப மயிலாத்தை (Don Philip Candappa Maylette), கந்தப்பர் (Candappa) என்போராவர்.²⁵ மேலே குறிப்பிட்டுள்ள தொன் அந்தனி குலசேகரர், தொன் பிலிப் கந்தப்ப மயிலாத்தை ஆகிய இருவரும் பனங்காமத்தில் இரு வெவ்வேறு பகுதிகளுக்குத் தனித்தனியே அதிகார முடையவர்களாக விளங்கினார்கள்.

குலசேகர வன்னியன்

மேற்கூறியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாம் இங்கே கவனிக்க முடிவது 1715 ஆம் ஆண்டளவில் நிச்சயச் சேனாதிராயர் பனங்காமத்தின் அதிகாரப் பதவியை இழந்தபோது அந்த இடத்துக்கு நியமிக்கப்பட்டவர் தொன் அந்தொனி குலசேகரராவார் எனலாம். ஏனெனில் தேசாதிபதியின் அறிக்கையில், குலசேகர வன்னியரே முதலில் குறிப்பிடப்படுகின்ற காரணத்தினால் பனங்காமத்தின் முக்கிய அதிகாரப் பதவி குலசேகரரிடம் இருந்திருக்கவேண்டும் எனலாம். எமது சாசனத்தில், நிச்சயச் சேனாதிராயரின் காலத்தில் பனங்காமப் பகுதியில் அவருடன் சேர்ந்து கடமையாற்றிய குலசேகர முதலியார் ஒருவர் குறிப்பிடப்படுகின்றார். இக் குலசேகர முதலியாரையும் 1715 க்குப் பின்னர் பனங்காமப்பகுதியில் அதிகாரம்பெற்ற குலசேகர வன்னியனையும் ஒருவன் என அடையாளங் கண்டுகொள்ளலாம். இவன் முதலில் முதலியார் பதவியை வகித்துப் பின் வன்னியராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறான் எனத் தெரிகின்றது. ஏனெனில் ஒல்லாந்தக் குறிப்பின் பிரகாரம் இவன் 1716 ஆம் ஆண்டிலேயே வன்னியனாக நியமிக்கப்பட்டான் என அறிய முடிகின்றது.

மேலே கவனித்தவாறு தொன் அந்தொனி குலசேகர முதலியார் பதவி உயர்வு பெற்றதற்கான காரணத்தைக் கண்டுகொள்ள இக்கால ஹென்றிக் பெக்கர் தேசாதிபதியின் அறிக்கை பெரிதும் உதவுகின்றது. அந்த அறிக்கையிலிருந்து நாம் அறிய முடிந்தது:- முன்னர் நாம் கவனித்த, அதாவது நிச்சயச் சேனாதிராயரும் புவிநல்ல மாப்பாணரும் சேர்ந்து தென்னிந்தியாவுடன் நடத்திய, கள்ளக்கடத்தல் வியாபாரத்தை ஒல்லாந்தருக்குக் காட்டிக்கொடுத்தவன் இந்தக் குலசேகரனாவான். இவ்வாறு தனது சொந்த வம்சத்தினரான வன்னியருக்கெதிராக அன்னியரான ஒல்லாந்தருக்கு விசுவாசமாகக் குலசேகரன் நடந்து கொண்டமையால் பதவி உயர்வு பெற்றுப் பணங் காரம்ப்பகுதிக்கு அதிகார முடையவனாக மாறினான். குலசேகரன் இவ்வாறு விசுவாசமாக நடந்து கொண்டதனைப் பாராட்டி ஹென்றிக் பெக்கர் தேசாதிபதி பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:

“நான் இப்பொழுது ஏனைய இடங்களைப் பற்றிக் கவனிக்கவேண்டும். அதற்கு முன்பு, புதிதாக வன்னியனாக நியமிக்கப்பட்டவன்பற்றி மிகவும் புகழ்ந்து குறிப்பிடவேண்டும். கடந்த வருடம், யாழ்ப்பாணக் கொமாண்டரின் வெறுப்பினைச் சம்பாதிக்கும் துர்ப்பாக்கியத்தைப் பெற்றிருந்தபோதிலும் கம்பனிக்கு விசுவாசமுள்ள, விடாமுயற்சியுடைய ஒரு பிரசையாகத் தொன் அந்தொனி குலசேகரன் விளங்குகின்றான். இவ்வாறு குறிப்பிடுவதற்கு முக்கிய காரணம், முன்னர் குறிப்பிட்ட (கள்ளக் கடத்தல் வியாபாரம் செய்தமை பற்றியது) கலக்கார வன்னியர்களின் விவகாரங்களை எனக்குக் காட்டிக்கொடுத்தமையாகும். இவ்வாறு காட்டிக்கொடுத்தமை, எழுத்து மூலம், செயலாளராக இருந்த டி. ஹான் (de Haan) என்பவருக்கும் கப்ரின் பேக்மன் (Captain Beeckman) என்பவருக்கும் முன்னிலையில் எனக்கு முன் கொடுக்கப்பட்டது. அத்துடன் அவன் தான் யாழ்ப்பாணத்தில் தடுப்புக்காவலில் இருந்தபோது தான் கொமாண்டரின் எவ்வாறு கொடுமையாக நடத்தப்பட்டான் என்பதனை மாத்திரமன்றி, புரட்சிக்கார வன்னியர்கள் கடத்தல் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் அவர்களைக் கைப்பற்றிக்கொள்வதற்கான சுலபமான வழிவகைகள் என்ன என்பதனையும் கூறினான். 20

மேலே கூறிய, ஹென்றிக் பெக்கரின் தொன் அந்தொனி குலசேகர (Colcsegra) வன்னி பற்றிய அறிக்கை ஆங்கிலத்தில் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது:-

“I will now proceed to treat of the other stations. But before doing so I must strongly commend to you the newly appointed Wannia, Don Anthony Colesegra, as a faithful and diligent subject of the Company, although last year he had the misfortune of incurring the displeasure of the Commandeur of Jaffnapatnam. This was chiefly on account of the disclosure he made to me with regard to the rebellious Wannias, a matter referred to already. These disclosures (in writing) were handed to me in the presence of Captain Beeckman and the Secretary de Haan, and he showed therein not only how harshly he had been treated by the Commandeur during his detention in Jaffnapatnam, but he also pointed out the comparatively easy means by which the rebels might be captured in their smuggling coves. To all appearance a great deal more advantage might have been derived from the information obtained by those who were entrusted with the execution of his work, if this man had not been constantly mistrusted and suspected, and if the expedition had been carried out in a more suitable manner.”

ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக, அதாவது வன்னியர்களாக, இருந்த போதிலும் அன்னியரான ஒல்லாதருக்கு ஆதரவாகத் தன்னினத்தவர்களான நிச்சயச் சேனாதிராயரையும் புவிநல்ல மாப்பாணரையும் குலசேகர முதலியார் ஏன் காட்டிக் கொடுத்தார் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இத்தகைய ஒரு வினாவுக்கு விடையிறுக்கத் தக்க வகையில் ஒல்லாந்தக் குறிப்புக்களில் தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. அதே நேரத்தில் குறிக்கப்பட்ட வினாவைப் பொறுத்து அதற்கான விடையை ஊகித்துக்கொள்ளச் சாசனம் ஓரளவுக்கு நமக்கு இடமளிக்கின்றது. சாசனக் குறிப்பின் பிரகாரம் பனங்காமப் பகுதியிலே நிச்சயச் சேனாதிராய முதலியாரவர்களும் ஆதிக்கம் உடையவராக விளங்கினார்; இவ்விருவரும் பனங்காமத்தில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தாலும் இவர்களில் நிச்சயச் சேனாதிராயரே கூடிய ஆதிக்கம் உடையவராக இருந்தார் என அறிய முடிகின்றது. காரணம் நிச்சயச்சேனாதிராயர், வன்னிபம், (இப்பதவிபற்றிப் பின்னர் ஓரளவு விரிவாக ஆராயப்படும்) முதலியார் ஆகிய இரு பதவினை வகித்தபோது குலசேகரர் தனியே முதலியாராக மாத்திரமேயிருந்தார். அதுவுமல்லாமல் கி.பி. 1696-க்கும் 1715-க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் இவ்விருவருடைய நடவடிக்கைகளையும் கவனிக்கும்போது இவர்களில் நிச்சயச்சேனாதிராயரே மிகவும் ஆதிக்கமுடையவராக இருந்திருக்கின்றார் எனத் தெரிகிறது; ஏனெனில் இக்குறிப்பிட்ட காலத்தில் அடிக்கடி ஒல்லாந்தருக்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டவர் இவராவார். இதே காலப்பகுதியில் குலசேகர முதலியார் பற்றி நாம் எதனையும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை; 1716-க்குப் பின்னரே ஒல்லாந்தர் அறிக்கையில் குலசேகரர் பற்றிய செய்திகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன; இவற்றையெல்லாம் நாம் கவனிக்கும்போது 1715 ஆம் ஆண்டுவரை பனங்காமம் என்ற பிரிவில் நிச்சயச்சேனாதிராயருக்குக் கீழேயே குலசேகர முதலியார் இயங்கி வந்திருக்கின்றார் என அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது; இத்தகையதாக இருவரும் சேர்ந்து ஆட்சிசெய்த காலத்தில் இவர்களு இருவருக்குமிடையே ஏதாவது பகைமை ஏற்பட்டிருக்கலாம், அல்லது ஒல்லாந்தருக்கெதிராக நிச்சயச் சேனாதிராயரும் புவிநல்ல மாப்பாணரும் நடந்துகொண்ட விதங்களில் குலசேகர முதலியார் வெறுப்புற்றிருக்கலாம். இருந்தும் இப்படியான காரணங்களுக்காகப் புரட்சிக்கார வன்னியர்களை பாரதூரமாகப் பாதிக்கப்படக்கூடிய வகையில் குலசேகரர் காட்டிக்கொடுத்திருக்கவேண்டியதாய் இருந்திருக்காது. இந்த இடத்தில் நாம் கொடுக்கக்கூடிய காரணம் என்னவெனில், நிச்சயச் சேனாதிராயரும் குலசேகரரும் சேர்ந்து பனங்காமத்தில் ஆட்சிசெய்யும்போது, நிச்சயச்சேனாதிராயரின் ஆட்சிக்குப் பின்பு தனக்கே பனங்காமத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்புக் கிடைக்குமெனக் குலசேகரர் எதிர்பார்த்திருக்கலாம்; இவ்வாறு எதிர்பார்த்து ஏறக்குறையப் பத்தொன்பது வருடங்களைக் (1696-1715) கழித்திருக்கலாம்; இத்தகையதாகப் பொறுத்திருந்த காலத்தில் பதவி உயர்வு வேட்கையினால் நிச்சயச்சேனாதிராயரைப் பதவியிலிருந்து நீக்குவதற்கும் அதே நேரத்தில் ஒல்லாந்தரின் நம்பிக்கையைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளவும் விரும்பி, நிச்சயச் சேனாதிராயரையும் புவிநல்லமாப்பாணரையும் ஒல்லாந்தருக்குக் காட்டிக்கொடுத்திருக்கலாம்; குலசேகரர் மேற்கூறிய இருவரையும் காட்டிக்கொடுப்பதற்கான காரணம் நாம் கடைசியாகக் கூறியதாக இருந்தால் குலசேகர முதலியார் தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதில் பூரண வெற்றியைப் பெற்றார் எனலாம்;

ரணகுரரணதீர ராகவன்னியராய முதலியார்

செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அதிகாரிகளுள், மேல்பத்து என்ற பிரிவில் அதிகாரம் பெற்றிருந்த ரணகுரரணதீரராக வன்னியராய முதலியார் ஒருவரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். சம காலத்தைச் சேர்ந்த ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளின் உதவியுடன், செப்பேடு குறிப்பிடும் ஏனைய அதிகாரிகள் பலரை அடையாளங்கண்டுகொண்ட போதிலும் ரணகுர ரணதீரராக வன்னியராய முதலியாரவர்களை அடையாளங்கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஓரளவு பிற்பகுதியில், அதாவது கி. பி. 1762 அளவில், இலங்கையின் ஒல்லாந்தத் தேசாதிபதியாக இருந்த யான் ஷ்ரொய்டர் (Jan Schreuder) என்பவர் 1762 ஆம் ஆண்டில் எழுதிய அறிக்கை யொன்றில் “இரணசூரிய இரணராஜ முதலியார்” (Irrenasoria Irrenaraja modliar) ஒருவர் பற்றிய குறிப்புத் தற்செயலாக இடம்பெற்றுள்ளது. அவர் குறிப்பிட்டுள்ள தாவது:— “தென்ன மரவடி என்ற பகுதி தொன் பிரான்சிஸ்கோ சேதுகாவல மாப் பாணரின் (Don Francisco Soeddoegawela mapane) கீழ் வந்தது, மேல்பத்து முள்ளியவளை ஆகிய பகுதிகளுக்கு தொன் பிரான்சிஸ்கோ அமரக்கோன் முதலியார் (Don Francisco Amaragon modliar) ஆதிக்கம் பெற்றார்; முன்னாள் வன்னியரான இரணசூரிய இரணராஜ முதலியார் அவர்களின் இறப்பின் காரணமாகவே தொன் பிரான்சிஸ்கோ அமரக்கோன் முதலியார் மேல்பத்து வன்னியராக 1760 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் நியமிக்கப்பட்டார்.”²⁷

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இருவரையும், அதாவது செப்பேடு குறிப்பிடுகின்ற ரணகுரரண தீரராக வன்னியராய முதலியாரவர்களையும் 1762 ஆம் ஆண்டுக்குரிய ஷ்ரொய்டர் தேசாதிபதியின் அறிக்கை குறிப்பிடுகின்ற இரணசூரிய இரணராஜ முதலியாரவர்களையும் ஒருவர் என அடையாளங்கண்டுகொள்ள முயற்சிப்பதற்கு இடமிருக்கின்றது; இவ்வாறு அடையாளங்காணும் நமது முயற்சிக்குப் பின்வரும் காரணங்கள் நமக்கு உதவுகின்றன:

(1) காலம்:

இரணசூரிய இரணராஜ முதலியாரவர்களின் இறப்பைத் தொடர்ந்தே அமரக்கோன் முதலியாரவர்கள் மேல்பத்தில் ஆதிக்கம் பெற்றிருப்பதால், இந்த இரணசூரிய இரணராஜ முதலியாரவர்கள், நமது செப்பேடு குறிப்பிடும் காலத்துக்கு (1722) மிக நெருங்கியவராக இருந்திருக்கவேண்டும் எனலாம். 1760 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் அமரக்கோன் முதலியார் பதவி பெற்றிருக்கின்ற காரணத்தினால், இரணசூரிய இரணராஜ முதலியார் இறந்தது 1760 இல் அல்லது அதற்குச் சிறிது முன்னர் எனக் கூறலாம்; இவ்வாறு கொண்டால், தானமளிக்கப்பட்ட காலத்தில் (ஆகக்கூடிய கடைசி யாண்டாக நாம் கொள்வது 1715) இவர் பதவியில் இருந்திருக்கலாம். ஆகவே கால அடிப்படையில் மேற்கூறிய இருவரையும் அடையாளங்கண்டுகொள்வது பெருமளவு பொருத்தமாகக் காணப்படுகின்றது.

(2) பதவி:

மேற்கூறிய அதிகாரிகள் இருவரும் வகித்த பதவிகளும் ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றன; அதாவது செப்பேட்டில் “மேல்பத்து வன்னியம் ரணகுரரண தீரராக

வன்னியராய முதலியாரவர்கள்'' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; இதனால் இந்த ரணகுரணதீரராக முதலியார் மேல்பத்து என்ற இடத்தில் வன்னியனார் பதவியைப் பெற்றிருந்தார் எனக் கூறலாம். ஒல்லாந்தக் குறிப்பிலும், அமரக்கோன் முதலியார் நியமிக்கப்பட்டதுபற்றிக் குறிப்பிடுகையில், முன்னாள் மேல்பத்து வன்னியனார் இரணசூரிய இரண ராஜ முதலியார் இறந்த காரணத்தினால், அதே பதவிக்கு அமரக்கோன் நியமிக்கப்பட்டார் எனக் கூறப்படுகின்றது. இதனால், இரணசூரிய இரண ராஜ முதலியார் வன்னியனார் பதவியை வகித்தார் என அறியலாம். ஆகவே இருவர் (ரணகுரணதீரராக முதலியார் = இரண சூரிய இரணராஜ முதலியார்) பெற்றிருந்த பதவிகளும் இருவரையும் ஒருவர் என அடையாளங்காண்பதற்கு உதவுகின்றன.

(3) அந்தஸ்து:

இங்கு நாம் கவனிக்கின்ற இரு அதிகாரிகளும் பெற்றிருந்த பதவிகள் மாத்திரமன்றி அவர்கள் கொண்டிருந்த அந்தஸ்தும் ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. இருவரும் முதலியார் எனவே அவர்களது பேரின் முடிவில் குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். இதுவும், அவர்கள் இருவரும் ஒருவர் என நாம் அடையாளங்கண்டு கொள்வதற்கு ஓரளவுக்கு உதவுகின்றது.

(4) ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த இடம்:

செப்பேட்டில் 'மேல் பத்து வன்னிபம் ரணகுரண தீரராக வன்னியர்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலால், ரணகுரண தீரராக வன்னியர், மேல்பத்து என்ற வன்னிப் பிரிவில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தவர் என அறியலாம். அதே நேரத்தில் ஒல்லாந்தக் குறிப்பிலிருந்து இரணசூரிய இரண ராஜ முதலியார் வன்னியனாராக இருந்தது மேல்பத்து என அறியலாம். ஆகவே இருவரும் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த இடம் மேல்பத்து என்ற பிரிவாதலால், இதுவும் அவர்கள் இருவரும் ஒருவர் என அடையாளங்கண்டுகொள்ள உதவுகின்றது.

(5) பெயர் ஒற்றுமை:

''ரணகுரணதீரராக'' என்ற பெயருக்கும் ''இரணசூரிய இரணராஜ'' என்ற பெயருக்குமிடையே பெருமளவு ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. இப்பெயர்களுக்கிடையே காணப்படும் கவனிக்கத்தக்க வேற்றுமை, 'ரணதீரராக' என்பது ஒல்லாந்தக் குறிப்பில் 'இரண ராஜ' எனக் கூறப்பட்டிருப்பதேயாகும். ஆனால் நாம் இதனை ஒரு பெரும் வேறுபாடாகக் கொள்ளமுடியாது. அன்னியரான ஒல்லாந்தர் வன்னியர்கள் பெற்றிருந்த பெயர்கள் எல்லாவற்றையும் சரியான முறையில் எழுதியிருப்பர் எனக் கூற முடியாது. வன்னியர்களின் உண்மையான பெயர்கள் பல ஒல்லாந்த குறிப்புக்களில் திரிபுபட்டுக் காணப்படுகின்றன.²⁸ சாதாரணமாகவே ரணகுரண தீரராக வன்னியர் என்ற பெயர் உச்சரிப்பதற்குக் கடினமாதலால், அன்னியரான ஒல்லாந்தர் அப்பெயரைச் சரியாக எழுதுவதில் தவறிழைத்திருந்தால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. ஆகவே, இவர்கள் இருவரும் பெற்றிருந்த பெயர்கள் ஒன்றுக்கொன்று பெருமளவு ஒற்றுமைப்படுவதாலால், இவர்கள் இருவரையும்

ஒருவரெனப் பெயர் ஒற்றுமையைப் பொறுத்தும் அடையாளங்காணமுடிகிறது. இதுவரை நாம் கவனித்தவாறு காலம், பதவி, அந்தஸ்து, பதவி பெற்ற இடம், பெயர் ஒற்றுமை ஆகியவற்றின் உதவியினால் செப்பேடு குறிப்பிடுகின்ற ரணசூர ரண தீரராக முதலியாரை, ஒல்லாந்தக் குறிப்பில் இடம்பெறும் இரணசூரிய இரண ராஜ முதலியாருடன் பெரிதும் அடையாளங்கண்டு கொள்ள முடிகிறது. செப்பேட்டிலுள்ள ஏனைய அதிகாரிகளில் பலர், சம கால ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளில் அடிக்கடி இடம் பெறுகின்றபோது, பிரச்சினைக்குரிய ரணசூர ரணதீரராக முதலியார் ஏன் இடம்பெறவில்லை என்ற கேள்வி கேட்கப்படவேண்டியதொன்று. திட்டவட்டமான பதில் ஒன்றை இக் கேள்விக்குக் கொடுக்க முடியாவிட்டாலும், இந்த இடத்தில் நாம் ஊகிக்க முடிவது:-- இந்த ரணசூரரண தீரராக முதலியார், ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளில் இடம்பெறுமளவிற்குச் செயற்படாமலிருந்திருக்கலாம். அதாவது ஏனைய அதிகாரிகள் செய்தது போன்று, ஒல்லாந்தருக்கு அடங்க மறுத்து ஒல்லாந்தருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய திறையைக் கொடுக்க மறுத்து, அவர்களுக்கெதிராகக் குழப்பம் செய்யாதிருந்திருக்கலாம். ஏனெனில், ஏனைய அதிகாரிகள் அடங்க மறுத்துக் குழப்பம். விளைவிக்கும்போதே அவர்களின் நடவடிக்கைகள் ஒல்லாந்தரின் குறிப்புகளில் இடம்பெறுகின்றன. இதனால், இவர் மேல்பத்து என்ற இடத்தில் ஒரு முக்கியத்துவமற்ற அமைதியான வன்னியராக இருந்து ஆட்சி செய்திருக்கலாம். எமது மேற்படி விளக்கத்தை உறுதிப்படுத்தக் கூடிய விதத்தில் இன்னொன்றையும் எடுத்துக்காட்டலாம். ஒல்லாந்தக் குறிப்பின் உதவியுடன் இவர் இறக்கும்வரை ஆட்சிசெய்திருக்கிறார் என அறியலாம். உண்மையில் ஏனைய வன்னிய அதிகாரிகள் நடந்துகொண்டதுபோல ரணசூரரண தீர முதலியாரும் குழப்பம் விளைவிக்கும் ஒருவராக இருந்திருந்தால், நல்லமாப்பாணர், புதிநல்ல மாப்பாணர், நிச்சயச் சேனாதிராயர் ஆகியோருக்கு ஏற்பட்ட கதி இவருக்கும் நடந்திருக்கலாம். அதாவது இவரின் ஆட்சிக்காலத்திலேயே பதவியிலிருந்து இறக்கப்பட்டிருக்கலாம். இவர் இறக்கும்வரை ஆட்சிசெய்த காரணத்தினால், ஒல்லாந்தரின் அவநம்பிக்கைக்கு ஆளாகாத விதத்தில் ஆட்சி புரிந்திருக்கவேண்டும் எனலாம்.

இலெங்கைராயண முதலியார்

நமது செப்பேட்டில் இவர் 'முள்ளியவளை வன்னிபம்' இலெங்கைராயண முதலியார் என அழைக்கப்படுகின்றார். இவரை ஒல்லாந்தக் குறிப்பில் காணப்படும் தோன் கஸ்பர் இலங்கைராயண முதலியாருடன் அடையாளங்கண்டு கொள்ள முடிகின்றது: பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குரிய ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளில் இவர் முள்ளியவளைக்கு அதிகாரியாக இருந்தார் என்பதனை அறிந்துகொள்ள முடியாவிட்டாலும், அக்குறிப்புகளிலிருந்து இவர் இக்காலமளவில் பிரசித்திபெற்றிருந்தார் என அறிந்துகொள்ளலாம். ஒல்லாந்தக் குறிப்புத்தரும் தகவல்களுக்கிணங்க, கயில வன்னியனின் பின் பணங்காமத்தின் அதிகாரப் பதவியைப் பெற்ற நல்லமாப்பாணரின் மகன் நிச்சயச்சேனாதிராயருக்கு இவர் மைதிதுனர் முறையானவராவார். சில வேளைகளில் நல்லமாப்பாணரின் மகனை மணந்திருக்கலாம். இத்தகைய ஒரு உறவுமுறை, முள்ளியவளையின் வன்னிபப் பதவியை இலெங்கைராயண முதலியார் பெற்றுக் கொள்வதற்கு உதவியிருக்கலாம். இக் காலமளவில் ஒல்லாந்தருக்கெதிரான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட வன்னியர்களுள் இந்த இலெங்கைராயண முதலியாரும்

குறிப்பிடத்தக்கவர். 1697 ஆம் ஆண்டளவில், மாலை ஐந்து மணிக்கு ஒரு கூட்டத் துக்குச் சமூகமளிக்குமாறு கேட்கப்பட்டபோது ஏனைய வன்னியர்களான நல்லமாப் பாணர், புவிநல்ல மாப்பாணர், அம்பலவாணர் ஆகியோருடன் சேர்ந்து இலெங்கை ராயணரும் செல்லவில்லை.²⁹ அத்துடன் ஒல்லாந்தருக்குத் திறையாகக் கொடுக்க வேண்டிய யானைகளையும் அவ்வப்போது கொடுப்பதில் இவர் ஆர்வம் காட்டவில்லை. இதற்குப் பதிலாக ஒல்லாந்தரை ஏமாற்றுவதில் ஆர்வம் காட்டியுள்ளார் எனத்தெரி கின்றது. இதற்கோர் நல்ல உதாரணத்தை 1697 ஆம் ஆண்டுக்குரிய ஒல்லாந்த அறிக்கையிலிருந்து நாம் பெற்றுக்கொள்ள முடிகின்றது:

1697 ஆம் ஆண்டில் ஹைக்லொவ் டி பிற்றர் (Rycklof de Bitter) என்ற ஒல் லாந்த திசாவை, நல்லமாப்பாணரையும் நாம் இப்போது கவனிக்கின்ற இலெங்கை ராயணரையும் அழைத்து அவர்களுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளுக்கும் பகைமைக் கும் காரணங்கள் என்ன என்பதனை அறிவதற்கு நீண்டநேரமாக அவர்களுடன் சம் பாஷித்துக்கொண்டிருந்தார். இருவரையும் சமாதானப்படுத்த விரும்பி ஒல்லாந்த திசாவை, அவர்களுக்கிடையேயிருந்த பகைமைக்கான காரணத்தை அறிய முயற்சித் தார். இவ்வாறு இவர்களிடையேயிருந்த பகைமைக்கான காரணத்தை அறிய முயற் சித்தபோது, 'இவர்களிடையே உண்மையான பகைமை எதுவும் இல்லை; கம்பனிக்குத் திறையாகச் செலுத்தவேண்டிய யானைகளைச் செலுத்தத் தவறியமைக்குச் சாட்டுச் சொல்லுவதற்காக இவர்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்ட போலிப் பகைமையே இது,' என திசாவை அறிந்துகொண்டார். திறையைச் செலுத்தாமையான காரணத்தை திசாவை கேட்டபோது அவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் குற்றம்சாட்டினர். இருவரும் முதலில் தாம் கொடுக்கவேண்டியவற்றைக் கொடுத்துவிட்டோம் எனக்கூறினர். ஆதா ரமாக நல்லமாப்பாணர், தான் ஒல்லாந்தரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட பற்றுச்சீட் டொன்றைக் காட்டினார். செய்வதறியாது திகைத்த நமது இலங்கைராயணர், 'தன்னுடைய பங்கையும் நல்லமாப்பாணரே செலுத்தியிருக்கவேண்டுமென்றும் ஆத லால் குறிப்பிட்ட பற்றுச்சீட்டுத் தன்னுடைய பங்கிற்கும் பெறுமதியானது' எனக் கூறினார். இருந்தும் மேற்கொண்டு இவர்கள் தங்களுடைய நாடகத்தைத் தொடர்ந்து நடக்க முடியாது குழப்பமடைந்து ஒருவரிடம் ஒருவர் பரிவாகக் கதைத்தனர். இவர் களுடைய இந்த நடவடிக்கை, ஒல்லாந்தன் ஏற்கனவே பெற்றிருந்த சந்தேகத்தை வலுப்படுத்தலாயிற்று. தங்களுடைய போலி நாடகம் அம்பலமாகிவிட்டதனை அறிந்து இருவரும் தம் தலைகளைத் தொங்கவிட்டபடியே மௌனமாயிருந்தனர்.³⁰

மேற்கூறியவற்றைத் தவிர இலெங்கைராயணன்பற்றிக் குறிப்பிடத்தக்க எதனையும் அறியமுடியவில்லை. ஆனால் மேற்கூறிய இலெங்கைராயணரின் நடவடிக்கையி லிருந்து நாம் சிலவற்றை அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அதாவது ஒல் லாந்தரின் நடவடிக்கைகளையும் வன்னியர்களின் நடவடிக்கைகளையும் கவனிக்கும் போது ஒல்லாந்தர், வன்னியர்களைப் பொறுத்தவரையில் எத்தகைய அதிகாரத்தை அவர்கள்மீது ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள் என அறியலாம். வன்னியர்களுக்கெதிராக ஒல்லாந்தர் கடுமையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டால், வன்னியர் கண்டியரச லுடன் சேர்ந்துகொள்வர் என்ற பயம் ஒல்லாந்தருக்கிருந்தது.³¹ இதனால் வன்னியர் கள் எவற்றைச் செய்தபோதிலும் ஒல்லாந்தர் சில விடயங்களில் கடுமையாக இருக்க வில்லை. இத்தகைய ஒல்லாந்தரின் செயலே மேற்கூறிய இலங்கைராயணரின்

நடவடிக்கைக்கு இடமளித்தது எனலாம்: இலங்கைராயணர், போலி நாடக மொனறை அரங்கேற்றித் தோல்விகண்டபோதிலும் அவனுக்கெதிராக ஒல்லாந்த தேசாதிபதி கடுமையான நடவடிக்கை எதுவும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. அதே நேரத்தில் இங்கே கவனிக்கக்கூடிய இன்னொன்று, ஒல்லாந்தர் வன்னியரைப் பொறுத்துச் சில விடயங்களில் கடுமையாக இல்லாதிருந்தபோதிலும், இலங்கைராயணர் ஆகியோரால், நேரடியாக ஒல்லாந்தருக்குத் திறை கொடுக்க, மறுக்கும் சக்தியில்லாமலிருந்ததனை அறியலாம். அன்றி அப்படியான தைரியம் இலங்கைராயணருக்கு இருந்திருக்குமானால், வேறு தந்திரங்களை மேற்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் இருந்திருக்காது. இதனால் கயிலவன்னியனோடு ஒப்பிடுமளவிற்கு இவர்கள் ஒல்லாந்தருக்கு எதிர்ப்பு நின்று செயல்புரிந்தனர் எனக்கூறமுடியாது.

கந்தயினு வன்னியனார்

நமது செப்பேட்டிலிருந்து கிடைக்கின்ற தகவலுக்கிணங்க இந்தக் கந்தயினார் என்பவர் மேல்பத்து என்ற இடத்தில் ரணகுரண தீரராக வன்னியராய முதலியாருடன் ஆதிக்கமுள்ளவராக விளங்கினார் என அறியலாம்: இக்கந்தயினார்பற்றி ஒல்லாந்த அறிக்கைகளில் மிகக் குறைவான தகவல்களே கிடைக்கின்றன. 1716 ஆம் ஆண்டுக்குச் சேர்ந்த அறிக்கையொன்றில் அப்போதிருந்த வன்னிப் பிரிவுகளும் அவற்றுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த வன்னியர்களும் முதலியார்களும் குறிப்பிடப்படும்போது தொன்கல்பரி கந்தயினார் என்பவர் குறிப்பிடப்படுகின்றார்.³² தானம் அளிக்கப்பட்ட காலமும் இந்தக் கந்தயினார் வாழ்ந்த காலமும் பெரிதும் ஒரே காலமாதலாலும் இக்காலமளவில் வேறு கந்தயினார் ஒருவர் இருந்தமைக்குத் தகவல்கள் இல்லாமையாலும் ஒல்லாந்த குறிப்பிலுள்ள கந்தயினரை சாசனம் குறிப்பிடும் கந்தயினு வன்னியனாருடன் அடையாளங்காண்பது பொருத்தமானதாகத் தோன்றுகிறது. மேற்கூறிய ஒல்லாந்த அறிக்கைதரும் குறிப்பைவிட 1678 க்குச் சேர்ந்த டாக் பதிவேடும் (Dag Register) கந்தயினார்பற்றி அறிய ஓரளவுக்கு உதவுகின்றது.³³ அந்தப் பதிவேட்டில், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கிடைத்த கடிதம் பற்றிய தகவல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதாவது அத் தகவல் வன்னியர்களுக்குத் தலைவகை இருந்த கந்தயினார் என்பவர் அடக்கப்பட்டமை பற்றியதாகும். நாம் முன்னர் கவனித்த 1716 ஆம் ஆண்டுக்குரிய அறிக்கை குறிப்பிடும் கந்தயினாரும், 1678 ஆம் ஆண்டுக்குரிய டாக் பதிவேடு குறிப்பிடும் கந்தயினாரும் ஒரேவர் எனக்கொள்ள இடமுண்டு. இதனை ஏற்றுக்கொண்டால் நமது செப்பேடு குறிப்பிடும் கந்தயினார் அதிக காலத்துக்குப் பதவியிலிருந்திருக்கிறார் எனக்கொள்ளலாம். கயிலவன்னியன் இறந்தபின் வன்னியர்களுக்குத் தலைமை வகிக்கும் முக்கியத்துவத்தையும் சிறிது காலத்துக்கு ஒல்லாந்தரை எதிர்க்கும் சிறப்பையும் இவர் பெற்றிருந்தார் என மேற்குறிப்பிட்ட பதிவேட்டின் மூலம் அறியலாம். கந்தயினார் பற்றி வேறு தகவல்கள் கிடைக்காமையால் மேற்கொண்டு அவர்பற்றி அதிகம் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

புண்ணிப்பிள்ளை வன்னியனார்

நமது சாசனக் குறிப்பிற்கிணங்க இப் புண்ணிப்பிள்ளை வன்னியனார் தென்னமரவடிப்பத்து என்ற பிரிவில் புவிநல்ல மாப்பாணருடன் கடமையாற்றியிருக்க வேண்டும் எனத் தெரிகின்றது. ஏற்கனவே இக்கட்டுரையின் ஓரிடத்தில், கயிலவன்னியனின்

இறப்பினைப் பயன்படுத்தி ஒல்லாந்தர் வன்னிய அதிகாரிகள் சிலருடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டவர்களாகத் தொண்டைவர் சிதம்பரப்பிள்ளை, தொண்டைவர் நல்லமாப்பாணர், புண்ணியம்பிள்ளை உடையார், திருக்கைவ உடையார் ஆகியோரைக் குறிப்பிட்டு, இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள புண்ணியம்பிள்ளை என்பவரை, நமது சாசனம் குறிப்பிடும் புண்ணிப்பிள்ளை வன்னியனருடன் அடையாளங்கண்டு கொள்ள முடிகிறது எனக் கவனித்திருந்தோம்; ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளில் புண்ணியம் பிள்ளைபற்றி மிகக் குறைவான தகவல்களே கிடைப்பதாலும் பெயர் ஒற்றுமை பெரு மளவில் காணப்படுவதாலும் மேற்கூறிய இருவரும் ஒருவரென அடையாளங்கண்டு கொள்வது நியாயமாகும். இதே நேரத்தில் நாம் இங்கு கவனிக்க முடிவது, நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட அதாவது 1678 ஆம் ஆண்டுக்குரிய பத்தேவிய டாக் பதிவேட்டில் புண்ணிப்பிள்ளை என்பவர் ஒருவர் குறிப்பிடப்படுகின்றார். இப் பதிவேடு புண்ணிப்பிள்ளை பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, கந்தயினரும் மற்றையோரும் ஒல்லாந்தரால் அடக்கப்பட்டது போன்று புண்ணிப்பிள்ளை என்பவரும் ஒல்லாந்தரால் அடக்கப்பட்டமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. குறிப்பிட்ட பதிவேட்டில் இப்புண்ணிப்பிள்ளை ஒரு ஆயோக்கியன் (Scoundrel) எனக் கூறப்படுகின்றான்: ஆகவே பதிவேட்டிலுள்ள மேற்படி தகவல்களைக் கவனிக்கும்போது, இப்புண்ணிப்பிள்ளை என்பவர் ஒல்லாந்தருக்கு விரோதமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு அவர்களது வெறுப்புக்கு ஆளாகி ஈற்றில் ஒல்லாந்தரால் அடக்கப்பட்டிருக்கிறார் எனத் தெரிகிறது. அதே வேளையில் ஏனைய ஒல்லாந்தக் குறிப்பில் இடம்பெறும் புண்ணியம்பிள்ளை என்பவரின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்கும்போது அவரும், ஒல்லாந்தருக்கு அடங்க மறுத்துத் தான் ஒல்லாந்தருடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தைப் புறக்கணித்தார் என்பதனைக் காணலாம்: இவை எல்லாவற்றையும் நோக்கும்போது, நமது சாசனம் குறிப்பிடும் புண்ணிப்பிள்ளை, டாக் பதிவேடு குறிப்பிடும் புண்ணிப்பிள்ளை, ஏனைய ஒல்லாந்தக் குறிப்பிலுள்ள புண்ணியம்பிள்ளை ஆகிய மூவரும் ஒருவரே என்ற எமது கருத்து வலுப்பெறுவதனைக் காணலாம்;

மேலே கூறப்பட்ட நமது விளக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்கது என்றால், நாம் இங்கு தொடர்ந்து கூறமுடிவது என்னவெனில், செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதுபோலப் புண்ணிப்பிள்ளை என்பதே அவருடைய உண்மையான பெயராகும்: டாக் பதிவேட்டிலும் புண்ணிப்பிள்ளை என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. புண்ணிப்பிள்ளை என்பது புண்ணியம்பிள்ளை என்பதன் திரிபாகும் என்றே கொள்ளவேண்டும்: அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கரம்பன் கல்வெட்டிலும் “புண்ணியமாக” என்பது “புண்ணிமாக” என்று எழுதப்பட்டுள்ளதும் கவனிக்கத்தக்கது.”

நீலயினு வன்னியனார், முத்தர்) வன்னியனார்

நமது சாசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் பல வன்னியர்களை அடையாளங்கண்டுகொண்ட போதிலும் ஒரு சிலரை அடையாளங்காண முடியவில்லை; அவர்கள் முத்தர் வன்னியனார், நீலயினு வன்னியனார் ஆகிய இருவர்களுமாவர்; இவர்களைப்பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கு ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளில் எதுவித தகவல்களும் கிடைக்கவில்லை: சாசனத்தில் இவர்களைப்பற்றிய குறிப்பினைக் கவனிக்கையில் இவர்கள் இக்காலப் பகுதியில் அதிகாரமற்ற வன்னியர்களாக இருந்திருக்கவேண்டும் போலத் தோன்றுகின்

றது. ஏனெனில் மற்றைய எல்லா அதிகாரிகளும் குறிப்பிடப்பட்ட பின்னரே இவர்கள் இருவரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார்கள். இவர்களுக்குப் பின்னர் செப்பேட்டில் குறிக்கப்பட்டிருப்பது "இவர்களும் இவர்களைச் சேர்ந்த ஊரில் குடியானவர்களும்" என்பதாகும். இவர்கள் இறுதியாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது மாத் திரமன்றி, இவர்கள் இருவரும் எந்த வன்னிப் பகுதிக்கு அதிகாரமுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள் எனவும் குறிப்பிடப்படவில்லை; உண்மையாக இவர்கள் வன்னியின் எந்த ஒரு பிரிவுக்காவது அதிகாரமுள்ளவர்களாக விளங்கியிருந்தால் ஏனைய அதிகாரிகளின் வன்னிப் பிரிவுகள் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதுபோல இவர்கள் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த வன்னிப் பிரிவுகளும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கலாம். அல்லாவிடில் இவர்கள் ஏதாவது நிர்வாகப் பதவினைப் பெற்றிருந்தால் இலங்கைராயணர் பெற்றிருந்த இறைகவதோர் பதவி குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததுபோல, இவர்களது பதவிகளும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கலாம். இதனால் நாம் இங்கு கூறக்கூடியது, செப்பேட்டில் இவர்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் தன்மையைக் கொண்டு, ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளில் இவர்கள் பற்றிய செய்திகளைப் பெறமுடியாமலிருப்பதாலும், செப்பேடு குறிப்பிடும் ஏனைய அதிகாரிகள் பெற்றிருந்ததுபோல இவர்கள் அதிகாரம் அற்றவராய் இருந்திருக்கலாம் என்பதாகும்; அதிகாரம் அற்றிருந்தும் செப்பேட்டில் இவர்கள் குறிப்பிடப்பட்டமைக்கு, இவர்கள் சில வேளைகளில் சமூகத்தில் ஏதோவிதத்தில் முக்கியத்துவமுடையவர்களாய் விளங்கியிருக்கலாம் என்பதனைக் காரணமாகக் கூறலாம்.

வன்னியரின் மத நடவடிக்கைகள்

இச் சாசனத்தில் காணப்படும் செய்திகள் சிலவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இக்காலத்து வன்னியர்களின் சமய நடவடிக்கைகள் பற்றிய சில தகவல்களை நாம் அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது: முன்னர், இச் சாசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் அதிகாரிகள் பெரும்பாலோரை ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளில் உள்ள அதே பெயர்கொண்ட அதிகாரிகளுடன் ஒருவாறு அடையாளங் கண்டுகொண்டோம்; அவ்வாறு அடையாளங் கண்டபோது, ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளில், அவ்வதிகாரிகள் பெற்றிருந்த கிறிஸ்தவ சமயப் பெயர்களைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது; அவர்கள் பெற்றிருந்த கிறிஸ்தவ சமயப் பெயர்கள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கன :-

அதிகாரிகளின் பெயர்கள்

சமயப் பெயர்கள்

புவிநல்ல மாப்பாணர்
நிச்சயச் சேனாதிராயர்
குலசேகர முதலியார்
மைலாத்தையுடையார்
கந்தையினர்
ரணகுரண தீரராக முதலியார்
இலெங்கைராயண முதலியார்

தொன் தியாகோ
தொன் கஸ்பர்
தொன் அந்தனி
தொன் பிலிப்
தொன் கஸ்பர்
தொன் பிரான்சிஸ்கோ
தொன் கஸ்பர்

மேலே காட்டப்பட்டவாறு இவ்வன்னிய அதிகாரிகள் பெற்றிருந்த சமயப் பெயர்களைக் கவனிக்கையில் அவை கிறிஸ்தவ சமயத்திலும் போர்த்துகீசரின் மதப் பிரிவான கத்தோலிக்கப் பிரிவைச் சேர்ந்த பெயர்களாகக் காணப்படுகின்றன; அதா

வது மேற்கூறிய சமயப் பெயர்களை எல்லாம் தொன் என்ற பெயருடன் ஆரம்பித்திருந்த காரணத்தினாலும் தொன் என்ற சொல் கத்தோலிக்க மதத்துக்குரிய சொல் ஆதலாலும் மேற் கூறப்பட்ட வன்னிய அதிகாரிகள் கத்தோலிக்க மதப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதனை இங்கு நாம் கூறிக்கொள்ள முடிகின்றது.³⁵ இச்சாசனச் செய்திகளைக் கொண்டு போர்த்துக்கீசர் வன்னிப் பிரிவுகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தியபோது தமது கத்தோலிக்க மதத்தின் செல்வாக்கை அங்கு ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் எனக் கூறலாம். இத்தகைய சாசனத்திலிருந்து நாம் பெறும் செய்தியினை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய விதத்தில் போர்த்துக்கீசப் பாதிரியார் குவைரோஸ் சில தகவல்களைத் தந்துள்ளார். அவர் தரும் தகவலின்படி, 1624 ஆம் ஆண்டளவில் பனங்காமம் என்ற வன்னிப் பிரிவில் கிறிஸ்தவ கோவில் (Church) ஒன்று கட்டி இரண்டு வன்னியர்களும் அதிகாரியும் மதம் மாற்றப்பட்டார்கள் என்பதனை அறிந்துகொள்ளலாம்.³⁶ பின்னர் வண. பிதா; பேதுரு டி பெரன்கோர் (Fr. Pedro de Betancor) மாந்தோட்டத்திலிருந்த மக்களிடையே சமயத்தைப் பரப்பும் நடவடிக்கையை மேற்கொண்டு வன்னி எல்லைப் புறங்கள்வரை அதனை விரிவுபடுத்தினார். அரிப்பு, நாடாண்டான், பெருங்கனி, சிதவேலி, பூநகரி ஆகிய இடங்களில் கிறிஸ்தவ கோவில்கள் கட்டப்பட்டன. அதே விதத்தில், வடக்கே பச்சினைப்பள்ளி மாகாணத்தில் வன்னியின் எல்லைப்புறத்திலுள்ள கிராமங்களில் கிறிஸ்தவ கோவில்கள் இருந்தன.³⁷ இவற்றைக் கவனிக்கையில் இக்காலமளவில் ஆட்சிசெய்த குடும்பங்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவியிருந்தன என்பதனை அறிய முடிகின்றது. வணக்கத்துக்குரிய ஒல்லாந்தப் பாதிரியார் பிலிப் பால்டியஸ் (Rev. Philip Baldaeus) என்பவரின் அறிக்கையின் பிரகாரம் 1665 அளவில் வன்னி மாவட்டங்களில் 4533 முதுமைவாய்ந்த கிறிஸ்தவர்கள் இருந்தார்கள் என அறிய முடிகின்றது.³⁸

போர்த்துக்கீசர் தமது மதத்தைப் பரப்புவதில் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்த காரணத்தினால், தங்களுடைய மதச் செல்வாக்கை இலங்கையில் எந்தளவிற்கு ஏற்படச் செய்யமுடியுமோ அவ்வளவுக்கு ஏற்படச்செய்ய முயற்சியெடுத்தார்கள். போர்த்துக்கீசரின் ஆட்சி 1658 இல் முடிவுற்று ஒல்லாந்தராட்சி இலங்கையில் இடம்பெற்ற போதிலும் ஒல்லாந்தர் தம் மதப்பிரிவினை வன்னியர்களிடையே ஏற்படுத்த முடியவில்லை என்பதனை அறியலாம். ஏனெனில் கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவின வன்னியர்கள், ஒல்லாந்தராட்சியிலும் கத்தோலிக்க மதத்தையே அனுசரித்தார்கள் என்பதனை அவர்கள் கொண்டிருந்த சமயப் பெயர்களால் அறியமுடிகின்றது. போர்த்துக்கீசரோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து ஒல்லாந்தர் அதிக மதத்தீவிரவாதிகளாக இருக்கவில்லை. ஒல்லாந்தரது பிரதான நோக்கம் வர்த்தகத்தைப் பற்றியதாதலால் சமயம் இரண்டாந்தர இடத்தையே பெற்றது.³⁹ மற்றும் ஒல்லாந்தர் பொருளாதாரத்தைப் பெரு நோக்காகக் கொண்டிருந்த காரணத்தினால் ஆட்சிமுறையின் தன்மையிலும் ஓரளவு வேறுபாடு காணப்பட்டது. பொதுவாக ஒல்லாந்தர் தமது மதத்துக்கு இரண்டாந்தர இடத்தைக் கொடுத்த காரணத்தினால் இவர்களுடைய சமயம் மக்களிடையே வெகுவாகப் பரவுவதற்கு வாய்ப்புக் குறைவாகவே காணப்பட்டது. அத்துடன் ஒல்லாந்த குருமாரி மக்களிடையே மக்களாகப் பழகவில்லை. குருமாரில் போதிய தொகையினரும் இருக்கவில்லை. இக்குருமாரி ஓரளவு உயர்ந்த மனப்பான்மைகொண்டவர்களாகவே விளங்கினர். இவர்கள் பெரும்பாலும் கரையோரத்திலுள்ளோரைச் சமய மாற்றம் செய்வதிலேயே தமது காலத்தைக் கழித்தனர்.⁴⁰

போர்த்துக்கீசரின் கத்தோலிக்க மத வளர்ச்சியினைத் தடுப்பதற்கு ஒல்லாந்தர் முயற்சியெடுத்தார்கள். அதாவது அந்நோக்கத்திற்காக அடிக்கடி சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. 1658, 1715, 1733, 1745, 1751 ஆகிய ஆண்டுகளில் இத்தகைய சட்டங்கள் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டன.⁴¹ இவ்வாறு காலத்துக்குக் காலம் கத்தோலிக்க மத வளர்ச்சியைத் தடுக்கும் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டபோதும், வடக்கே வன்னியர்களை மத மாற்றம் செய்வதில் ஒல்லாந்தர் ஏதும் முயற்சியெடுத்திருப்பார்கள் எனக் கூறமுடியாது.* ஏனெனில் கிடைக்கின்ற ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளின் உதவிகொண்டு கவனிக்கையில், வன்னியர்கள் பெரும்பாலும் ஒல்லாந்தரின் நடவடிக்கைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்தவர்களாகவேயிருந்தார்கள். வன்னியர்களைப் பொறுத்தவரையில் இக்கால ஒல்லாந்தரின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்கும்போது, இவர்கள் வன்னியரிடமிருந்து தமக்கு வரவேண்டிய வருமானங்களைப்பெற்றுக் கொள்வதிலேயே கவனமாக இருந்திருக்கிறார்கள் எனத் தெரிகின்றது. ஒல்லாந்தருக்கு வருடாவருடம் கொடுக்க வேண்டிய யானைகளையே கொடுக்கமறுத்து அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வன்னியர்கள் மறுத்தமையால் அவர்களிடமிருந்து தமது மத ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்த ஒல்லாந்தர் முயற்சிக்காது விட்டிருக்கலாம்; ஆகவே இந்த இடத்தில் நாம் கவனிக்கக்கூடிய அம்சம் என்னவெனில், ஒல்லாந்தரைக் காட்டிலும் போர்த்துக்கீசர் தமது மத நடவடிக்கைகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தார்கள் என்பதும் அதில் ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றார்கள் என்பதுமாகும்.

இச்சாசனத்தின் உதவிகொண்டு நாம் இன்னும் சில விடயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளமுடிகின்றது. இச்சாசனம் குறிப்பிடும் அதிகாரிகளில் பலர் கத்தோலிக்கர்களாக விளங்கினார்கள் என நாம் அறிகின்ற அதே வேளையில், இவ்வதிகாரிகள் இந்து மதத்தவரின் புனித ஸ்தலமான சிதம்பரத்துக்குத் தானமளித்தார்கள் என்ற செய்தியினை நாம் அறிந்துகொள்ளுகின்றோம். இவர்களின் இந்த நடவடிக்கைகள் அன்னியர்களான ஐரோப்பியரது ஆட்சிக்காலத்தில் அவர்களின் சமயங்களைப் பின்பற்றியவர்களில் பெரும்பாலோர் அரசாங்கத்தில் நன்மை பெறுவதற்காகவே சமயம் மாறினரன்றிக் கிறிஸ்தவ சமயத்தில் ஏற்பட்ட பற்றின் காரணமாக மாறவில்லை என்ற உண்மையை நிரூபிக்கலாம். அதாவது வன்னியர்கள் தங்களின் உண்மையான பெயர்களுக்கு முன்னர் கிறிஸ்தவ மதப் பெயர்களைக் கொண்டிருந்தார்களே தவிரத் தம் வாழ்க்கையில் கிறிஸ்தவ மத நம்பிக்கைகளை அனுசரித்தனர் எனக் கூறமுடியாது. இச்சாசனம் குறிப்பிடும் அதிகாரிகள், தாம் அளித்த தானம்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் தங்களுடைய கிறிஸ்தவ மதப் பெயர்களையும் குறிப்பிடவில்லை. இதனைக் கவனிக்கும் போது, தாம் புதிதாகக்கொண்ட மதத்தில் எந்தவித நம்பிக்கையும் இன்றிப் பதவிக்காகவும் மதத்தைத் தழுவியிருக்கிறார்கள் எனத் தெரிகின்றது. இரு போர்த்துக்கீச ஆசிரியர்களான குவைரோஸ் என்பவரும் ஆண்ட்ரெலொபெஸ் (Andre Lopez) என்பவரும் இலங்கையில் கிறிஸ்தவ மதமாற்றம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் "அதிகமான இலங்கையர்கள் உண்மையான மதமாற்றமடைந்தவர்கள் அல்ல" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.⁴²

வன்னியர்கள் உண்மையாகத் தாம் புதிதாக மேற்கொண்ட கிறிஸ்தவ மதத்தில் பற்றற்றவர்களாக இருந்தார்கள் என நாம் மேலே கவனித்ததனை உறுதிப்படுத்தக்கூடியதாக இன்னோர் நிகழ்ச்சிபற்றி அப்போது யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கொமாண்டராக இருந்த ஷெவார் தெக்ரோன் (Zwaardekroon) என்பவர் குறித்துள்ளார்: அவரின் குறிப்பிலிருந்து பின்வருவதனை அவதானிக்கலாம்:

“1690 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்குக் கிட்டவாக நல்லூரில் தமிழ் பிள்ளைகளின் கல்விக்காக ஒரு கிறிஸ்தவ கலாசாலை ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பனங்காமத்தில் மிகச் செல்வாக்குப்பெற்றிருந்த தொன் பிலிப் நல்லமாப்பாணர் அவர்கள், தன்னுடைய மக்களில் ஒருவரை அக் கலாசாலையில் மாணவனாகச் சேர்த்துக்கொள்வதற்கு விண்ணப்பித்திருந்தார். அவரின் மகன் அப்பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கப்பட்டு அங்கு மதப்பாடன்களும் அளிக்கப்பட்டான். அந்த மாணவன் தனது விடுமுறை நாட்களில் ஒருநாள், ஒல்லாந்த அதிகாரி ஒருவருடன் நாகபட்டினத்துக்குச் செல்ல நேரிட்டது. அந்த மாணவன் நாகபட்டினத்தில் இருந்தபோது, தன்னைப் பிறர் அறியாதவாறு மாறுவேடம் பூண்டு களவான முறையில், அவ்லூரிலுள்ள பெரிய இந்துக் கோயில் ஒன்றில் வழிபாடு செய்வதற்காகச் சென்றான். இவ்வாறு மாறுவேடம் பூண்டு குறிப்பிட்ட இந்துக்கோயிலில் வழிபாடு செய்தபோது அம்மாணவன் ஒல்லாந்த அதிகாரியின் கையில் சிக்கிக்கொண்டான்”⁴³

நாம் மேலே கூறிய ஷெவாரி தெக்கேரூன் என்ற கொமாண்டர் மாணவனின் செய்கை பற்றிக் கூறுகையில் ஏறக்குறையப் பன்னிரண்டு வயதுடைய அம்மாணவன் இவ்விடத்தில் தந்தையின் செல்வாக்குக்குட்பட்டிருந்தான் எனக் கூறியுள்ளார்.⁴⁴ இவ்வாறு கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மாறியும், மாறுவேடம் பூண்டு இந்துக் கோயிலில் வழிபாடு செய்த தொன்பிலிப் நல்லமாப்பாணரின் மகன் எனப்படுபவர், நல்லமாப்பாணரின் பின் பனங்காமத்தில் ஆதிக்கம் பெற்ற அவரது மகன் தொன்கஸ்பர் நிச்சயச் சேனாதிராய ராகவும் இருந்திருக்கலாம். இது எவ்வாறாக இருந்தாலும், இந்த நல்லமாப்பாணரின் மகன் செய்துகொண்ட முறையில் நடந்தவர்களாகவே நமது சாசனம் குறிப்பிடும் வன்னிய அதிகாரிகள் காணப்படுகின்றார்கள் எனக்கூறலாம். எனினும், ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின்போது போர்த்துக்கீசப் பெயர்களைத் தாங்கிக் கத்தோலிக்கராக இருந்தமையைப் பதவிக்காகச் செய்த செயல் என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு இடமுண்டு. இதனை நோக்குமிடத்து, இவ்வன்னியர்கள் போர்த்துக்கீசப் பெயர்களுடன் கத்தோலிக்கராக ஆரம்பத்தில் மாறியிருந்தாலும், பின்னர் அதே பெயர்களுடனே ஒல்லாந்தருடைய இறப்பிறமாதிக் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவியவர்களாய் மறைவாக இந்து மதத்தவர்களாக வாழ்ந்திருக்கலாம் என்றுகூற இடமுண்டு.

முன்னர் இச் செப்பேடு குறிப்பிடும் தானத்தின் காலத்தைப் பற்றிக் கவனித்தபோது, இத்தானம் கி. பி. 1696 க்கும் கி. பி. 1715 க்கும் இடைப்பட்ட ஒரு காலப்பகுதியில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும் அத்தானம்பற்றிய குறிப்பு, பட்டையத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆண்டாகிய 1722 இல் எழுதப்பட்டது என்றும் கவனித்தோம். இத்தானம் கொடுக்கப்பட்ட காலத்துக்கும் அது எழுதப்பட்ட காலத்துக்குமிடையே ஆகக்குறைந்தது ஏழு வருடங்கள் இருக்கின்றன. இவ்வாறு இத்தானம் ஏழு வருடங்கள் கழித்து எழுதப்பட்டமைக்கான காரணத்தை விவாதிக்கத் தற்போதைய நிலையில் கஷ்டமானதொன்றாக இருந்தாலும், நாம் இதற்கான காரணம் என்னவாகலாம் என ஓரளவுக்கு ஊகித்துக்கொள்ளலாம். அதாவது நாம் ஏற்கனவே கவனித்தோம், குறிப்பிட்ட வன்னிய அதிகாரிகள் கிறிஸ்தவ மதப் பெயர்களைப் பெற்றிருந்தும் பட்டையத்தில் தங்கள் பெயர்களைக் குறிப்பிடிகையில் மதப் பெயர்களைத் தவிர்த்துத் தங்கள் பெயரை மாத்திரமே குறித்திருக்கிறார்கள் என அத்துடன் இவர்கள் கத்தோலிக்க மதத்தை ஏற்றுக்கொண்டு இந்துக்களின் புனித தலமாகிய சிதம்பரத்துக்குத் தானமளித்திருக்கிறார்கள். கத்தோலிக்க மதத்துக்கு மாறிய பின்னர் தாம்பெற்ற சமயப் பெயர்களை மறைப்பதும், கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவிய பின்னரும் இந்துக்கோயில் ஒன்றுக்குத் தானமளிப்பதும் தமக்கு ஏற்ற செய்கையன்று எனக்கருதித் தங்கள் தலைவன் கயிலாயவன்னியனின் சார்பில் இத்தானத்தைப்

பிறர் அறியாத வகையில் இரகசியமாக அளித்திருக்கலாம். பின்னர் சுமார் ஏழு வருடங்கள் கழித்துத் தங்களின் சுதந்திரத்தைத் தம்பகுதிகளில் ஓரளவு வலிமைப் படுத்திக்கொண்டு அத்தானத்தை எழுதிவைத்திருக்கலாம். இந்துக் கோயிலுக்குத் தானம் அளித்த காரணத்தினாலேயே இவர்கள் தங்கள் மதப்பெயரை மறைத்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து இன்னோர் தகவலினாலும் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. அதாவது 1781 ஆம் ஆண்டுக்குரிய வன்னியர் பற்றிய ஆவணமொன்றில் “பனங்காமப் பற்று அயுதாந்தி வன்னிபந் தொஞ்சுவாந் குலசேகர நல்லமாப்பரண வன்னியரார்” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁴⁵ இங்கு வன்னியர் குலசேகர நல்லமாப்பரணர் பெற்றிருந்த சமயப் பெயரும் இடம் பெற்றுள்ளது. இதனைக் கவனிக்கும்போது இந்துக் கோயிலுக்குத் தானமளித்த காரணத்தினாலேயே இப்பட்டையத்தில் குறிப்பிட்ட வன்னிய அதிகாரிகள் பெற்றிருந்த மதப் பெயர் இடம்பெறவில்லை என்ற கருத்து உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. இது மாதிரமன்றி இச் செப்பேட்டின் வரலாறு பற்றிக் கவனித்தபோது, இச்சாசனத்தைத் தந்துதவியவர், அதன் ஆரம்ப வரலாறு பற்றித் தனக்குத் தெரியாது எனக் கூறினார் எனக் கவனித்தோம். இவ்வாறு இச்செப்பேட்டின் ஆரம்ப வரலாறு பற்றி அறியப்படாமைக்கும் நாம் மேற்கூறிய விளக்கம் சில வேளைகளில் காரணமாக இருக்கலாம். அதாவது தாம் புதிதாக மாறிய கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு விசுவாசமற்ற முறையில் நடந்துகொண்டமையால் பிறர் அதனை அறியாமல் இருக்கவேண்டுமெனக் கருதிச் செப்பேடுகளைச் சில காலத்துக்கு ஒழித்துவைத்திருக்கலாம். இதனால் தொடர்ந்து சிலகாலத்துக்கு ஏனையோருக்கு இப்பட்டையங்கள் கிடைக்காமல் போயிருக்கலாம். இந்த இடத்தில் நாம் முக்கியமாகக் கூறிக்கொள்ள வேண்டியது, நாம் மேலே அளித்த காரணங்கள் எந்தவிதமான திட்டவட்டமான சான்றுகளின் அடிப்படையில் தெரிவிக்கப்பட்டவையல்லவாதலால் அவை வெறும் ஊகங்களே என்பதாகும்.

மேலும் தொடர்ந்து நோக்குகையில் நாம் அறிய முடிவது, வன்னிய அதிகாரிகள் பலர் மதம் மாறியிருந்தார்கள் என நாம் அறிந்துகொண்டபோதிலும், பனங்காமப்பகுதியில் ஆதிக்கம் பெற்று ஏனைய எல்லா வன்னிய அதிகாரிகளைக்காட்டிலும் வலிமைமிக்கவனாக விளங்கிய கயிலாயவன்னியன் எக்காலத்திலும் மதம்மாறவில்லை எனத் தெரிகின்றது. ஏறக்குறைய கி.பி. 1644 இல் இருந்து கி.பி. 1678 வரைப் பட்ட 34 வருடங்களில் போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோர்கள் அவனுக்கெதிராக எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகளுக்குச் சற்றும் இடம்கொடுக்காது நடந்து கொண்டான் என்பதற்கு அவன் தனது கடைசிக்காலம்வரை அன்னியரது மதத்தைத் தழுவாது ஆட்சிபுரிந்தமை தக்க சான்றுக அமைகின்றது; இவனின் இத்தகைய நடவடிக்கைகளே ரெபேர்ட் நொக்ஸ் என்பவர் இவனை ஒரு இளவரசன் என்ற முறையில் “இவன் ஏனையோரைக்காட்டிலும் மிக வலிமையுடன் விளங்கினான்”⁴⁶ எனக்கூற வைத்ததுபோலும்;

வன்னிப் பிரிவுகள்

இச் செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்ற வன்னிப்பிரிவுகளாவன:- பனங்காமப்பத்து, கரிக்கட்டு முலைப்பத்து, தென்னமரவடிப்பத்து, மேல்பத்து, முள்ளியவளைப்பத்து, பச்சிலைப்பள்ளி என்பனவாகும். இவ்வன்னிப் பிரிவுகள் இலங்கையில் ஒல்லாந்தராட்சிக்காலத்தில் மாத்திரம் ஏற்படுத்தப்பட்டவையல்ல. அதற்கு முற்

பட்ட காலத்திலிருந்தே இந்த வன்னிப்பிரிவுகள் இருந்து வந்திருக்கின்றன என அறியலாம். இவ்வன்னிப் பிரிவுகள்பற்றி நாம் ஆகக் குறைந்தது போர்த்துக்கீசர் காலத்திலிருந்து அறியமுடிகின்றது; போர்த்துக்கீசர்காலத்தில் பனங்காமம், கருநாவல்பத்து முள்ளியவளை, தென்னமரவடி, பச்சிலைப்பள்ளி ஆகிய பிரிவுகள் இருந்தன என்பதனைக் குவைரேசின் குறிப்பிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.⁴⁷ பதினேழாம் நூற்றாண்டின் ஓரளவு பிற்பகுதியில் அதாவது 1675 க்கும் 1679 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இலங்கையில் ஒல்லாந்த தேசாதிபதியாக இருந்த ஹைக்லோவ் வான் கூன்ஸ் என்பவரின் அறிக்கையிலிருந்து வன்னிப்பிரிவுகள்பற்றியும் அப்பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றும் ஒல்லாந்தரின் கம்பனிக்குக் கொடுக்கவேண்டியிருந்த யாணைகளின் எண்ணிக்கைபற்றியும் அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவ்வாறு இவ்வறிக்கை தரும் குறிப்பிற்கிணங்க ஒவ்வொரு வன்னிப்பிரிவும் செலுத்தவேண்டிய யாணை வருமானம் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது:

பிரிவுகள்	அதிகாரிகள்	யாணைகள்
பனங்காமம்	நல்லமாப்பாணர் + காகியனார்	11½
பரந்தன்வெளி	நல்லமாப்பாணர்	2
மேல்பத்து முள்ளியவளை	கொற்றெறியினை? (Cottepille)	8½
கரிக்கட்டுமூலை	கந்தயினார்	7
கருநாவல்பற்று	திரிகைலர் (Tircaila)	7
தென்னமரவடி	கைமத்தர்? (Chiammatte)	48 2 48

மேலே குறிப்பிட்ட வன்னிப் பிரிவுகளுள் பச்சிலைப்பள்ளி என்ற பிரிவு குறிப்பிடப்படவில்லை; இருந்தும் இக்காலமளவில் வன்னியர்கள் கம்பனிக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருந்த மான்தோல்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் பச்சிலைப்பள்ளி என்ற பிரிவு குறிப்பிடப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம்.⁴⁹ ஆகவே இவற்றைக் கவனிக்கும்போது போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் இருந்த அதே வன்னிப்பிரிவுகள் டச்சுக்காரர் ஆட்சியின் போதும் இருந்திருக்கின்றன என அறியலாம். மேலும் 1765 அளவில் இலங்கையிலிருந்த ஒல்லாந்த தேசாதிபதி ஜான் ஷ்ரெய்டர் (Jan Schreuder) என்பவர் தனது அறிக்கையில் வன்னியர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், வன்னி ஆறு மாகாணங்களை அடக்கியிருந்தது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்; அவர் குறிப்பிட்ட அந்த ஆறு மாகாணங்கள் - தென்னமரவடி, பனங்காமம், மேல்பத்து, முள்ளியவளை, கரிக்கட்டு மூலை, கருநாவல்பத்து என்பனவாகும்.⁵⁰ இதுவரை நாம் கவனித்தவற்றை நோக்கும்போது இலங்கையில் போர்த்துக்கீசரின் ஆட்சிக்காலத்திலிருந்து ஒல்லாந்தரது ஆட்சியின் இறுதிப்பகுதிவரை வன்னிப்பிரிவுகள் மாற்றமடையாது இருந்திருக்கின்றன என அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இன்றுள்ள வன்னிநாட்டில் காணப்படும் பிரிவுகளைக் கவனிக்கின்றபோது, போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் காலத்தில் காணப்பட்ட வன்னிப் பிரிவுகளே தொடர்ந்திருக்கின்றன என்பதனைக் கண்டுகொள்ளலாம்;

மேலே குறிப்பிட்ட வண்ணிப் பிரிவுகள் பற்றி நமது செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்பட்டபோதும் கருநாவல் பற்று என்ற பிரிவு நமது செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்படவில்லை; நாம் அறியக்கூடியதாகவுள்ள போர்த்துக்கீசர் காலப்பகுதியிலிருந்து தற்காலம்வரை வண்ணிப்பிரிவுகளுள் கருநாவல் பற்று என்ற பிரிவும் இருந்து வருகின்ற போதும் அதுபற்றிய செய்தி நமது செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்படாமை கவனிக்கத்தக்கது. சில வேளைகளில் இத்தானம் அளிக்கப்பட்டபோது, கருநாவல்பற்றுக்கு அதிகாரியாக இருந்தவர், இத்தானத்தில் பங்குகொள்ளாது இருந்திருக்கலாம்; அன்றேல் தானங்கொடுக்கப்பட்ட பின்னர் ஏறக்குறைய ஏழு வருடங்கள் கழித்து இத்தானம் எழுதப்பட்டமையால் கருநாவல்பற்று என்ற பிரிவைச் சேர்த்துக்கொள்ள மறந்திருக்கலாம். இருந்தும் கருநாவல்பற்று, செப்பேட்டில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படாமைக்கான காரணத்தைத் திட்டவட்டமாகக் கூறுதல் கஷ்டமாகும்.

டச்சுக்காரரின் ஆட்சிக்காலத்தில், மேலே நாம் கவனித்த வண்ணிப்பிரிவுகள் ஏறக்குறைய முந்நாறு கிராமங்களையுள்ளடக்கியனவாய் இருந்தன. இந்த வண்ணி மாகாணங்கள் அளவில் பெரியனவாக இருந்தபோதிலும், குறைவான குடித்தொகை கொண்டனவாகவே காணப்பட்டன.⁵¹ இவ்வண்ணிப் பிரிவுகள் பெருமளவிற்கு ஒல்லாந்தரின் கவனத்தை ஈர்த்தமைக்குக்காரணம் அப்பிரிவுகளிலிருந்து ஒல்லாந்தர் பெற்றுக்கொண்ட யானை வருமானமே யெனலாம்: அதாவது இப்பிரிவுகளில் அதிகமான யானைகள் காணப்பட்டன. இப்பிரிவுகளிலிருந்து ஒல்லாந்தர்பெற்ற யானை வருமானத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் பேராசிரியர் அரசரத்தினம் பிவருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்;

“இப்பிரிவுகளில் முன்னர் நல்ல நெல்வயல்கள் காணப்பட்டன; ஆனால் இங்குள்ள நீர்பாசனத் திட்டம் பழுதடைந்த காரணத்தினால் அங்குள்ள நெல்வயல்கள் தரிசு நிலங்களாயின; இந்நிலையில் இப்பகுதிகள் மிக விரைவில் காடுகளாக மாறின; இதன்பின் இப்பகுதி காட்டு யானைகளின் இருப்பிடங்களாயின; இந்த யானைகள் பெரும் லாபந்தரக்கூடிய வியாபாரப் பொருட்களாக இருந்தன; இந்த யானைகள் பிடிக்கப்பட்ட போது இவை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சந்தைகளுக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டு அங்கு இந்திய வியாபாரிகளினால் உயர்ந்த விலைக்கு வாங்கப்பட்டன. இந்த யானை வியாபாரம் ஆண்டொன்றுக்குச் சராசரியாக 100,000 விலொறின் (Florins) வருமானத்தை ஒல்லாந்தருக்களித்தது”⁵²

மேற்கூறியதனைக் கவனிக்கும்போது, வண்ணிப்பிரிவுகள் ஒல்லாந்தரது நடவடிக்கைகளுக்கு அடங்க மறுத்தபோதும், ஒல்லாந்தர் தொடர்ந்து அவற்றின்மேல் தமது கவனத்தைச் செலுத்தியதற்குக் காரணம், அங்கிருந்து தாம் பெறவிருந்த யானைவருமானத்தைப் பெறுவதற்காக இருக்கவேண்டும்; இவ்வாறு இக்காலமளவில் வண்ணிப் பிரிவுகளின் வருமானம் அங்குள்ள யானைகளில்தான் பெருமளவு தங்கியிருக்கவேண்டும் எனக் கொள்ளலாம்;

நாம் இங்கு அவதானிக்கின்ற பனங்காமம், கரிக்கட்டுமுலை, கருநாவல் பற்று, தென்னமரவடி, மேல்பத்து, முள்ளியவளை, பச்சிலைப்பள்ளி ஆகிய வண்ணிப் பிரிவுகளில் பனங்காமப்பகுதியே செழிப்பிலும் அளவிலும் பெரிதாக இருந்தது எனக்

கயில வன்னியன் பற்றிக் கவனிக்கையில் கூறினோம்; வன்னிப்பிரிவுகளிலிருந்து ஒல் லாந்தர் பெற்றுக்கொண்ட வருமானத்தின் அளவைக் கவனிக்கையில், மேற்படி நமது கூற்று உண்மையாவதனை அறியலாம். அதாவது ஆரம்பத்தில் டச்சுக்காரர் இப்பகுதி களிலிருந்து பெறவேண்டியிருந்த வருமானம் —

பனங்காமப்பகுதி	—	16 யானைகள்
கரிக்கட்டுமுலை	—	7 யானைகள்
கருநாவல்பத்து	—	4 யானைகள்
தென்னமரவடி	—	1 யானை
மேல்பத்து	—	1 யானை
முள்ளியவளை	—	1 யானை. ⁵³

மேலும் நாம் முன்னர் கவனித்த ஹைக்லொவ் வான் கூன்ஸ் என்பவரின் (1675-1679) அறிக்கையிலிருந்தும், பனங்காமப் பகுதியிலிருந்து கூடுதலான யானைகள் ஒல் லாந்தருக்குக் கொடுக்கப்பட்டன என அறியலாம். இத்தகையதான ஒவ்வொரு பிரி வுக்கும் வரையறுக்கப்பட்ட யானைகளின் தொகை அப்பிரிவுகளில் காணப்பட்ட யானை களின் எண்ணிக்கை விகிதாசாரத்துக்கிணங்கவே கணக்கிடப்பட்டது.⁵⁴ இதனைக் கவ னிக்கும்போது பனங்காமப்பகுதி அதிக யானைகளைக் கொண்டு அதிக வருமானம் கொடுக்கும் பகுதியாக இருந்திருக்கின்றது என்பது தெரிகின்றது. நாம் ஏற்கனவே கவனித்தவற்றிலிருந்து பனங்காமப் பகுதியில் ஆதிக்கம்பெற்ற வன்னியர்களை ஏனைய பிரிவைச் சேர்ந்தோரைக்காட்டிலும் கூடிய ஆதிக்கமுள்ளவர்களாக விளங்கினார்கள் என அறிந்து கொள்ளலாம். அதாவது கயிலவன்னியன், நல்லமாப்பாணர், நிச்சயச் சேனாதிராயர், குலசேகரர் ஆகியோர், அவர்களது நடவடிக்கைகளைப்பொறுத்து ஏனையோரைக்காட்டிலும் அதிகாரம்வாய்ந்தவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள் எனத் தெரி கின்றது. ஏனெனில் டச்சுக்காரருடன் கூடிய தொடர்பை அடிக்கடி கொண்டிருந்த வர்கள் அவர்களே. இவ்வாறு இவர்கள் ஏனையோரைக் காட்டிலும் கூடுதலான அதி காரம் பெறுவதற்குப் பனங்காமப்பகுதி கூடிய வருமானங் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு பகுதியாக இருந்தமை காரணமாக இருந்திருக்கவேண்டும்.

நிர்வாகப் பதவிப் பெயர்கள்

இச் செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அதிகாரிகள் பெற்றிருந்த பதவிப் பெயர்களின் உதவியுடன், இக் காலமளவில் பொதுவாக வடக்கே, கிறப்பாக வன்னி நாட்டில் எத்தகைய நிர்வாகமுறை இருந்ததென்பதை ஓரளவுக்காவது அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது; இச் செப்பேட்டிலிருந்து நாம் அறிகின்ற பதவிப் பெயர்கள்:- இறை சுவதோர், வன்னிபம், முதலியார், உடையார் என்பனவாகும்; இப் பதவிப் பெயர்கள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே எடுத்து ஆராய்வதன் மூலம் அப்பதவிகளின் தன்மையினை நாம் விளங்கிக்கொள்ள முடியும்; முதலில் இறைசுவதோர் என்ற பதவிப் பெயர் பற்றி நாம் இங்கு கவனிக்கலாம்.

இறைகுவதோர்⁵⁶

இச் சொல் போரித்துக்கீச நிர்வாகச் சொல்லாகிய றெசிபதோர் (Recebedor) என்பதை தமிழ்த் திரிபாகும்; இச்சொல் போரித்துக்கீசச் சொல்லாகிய றெசிபர் (Receber), (ஆங்கிலம் - Receive, லத்தீன் - Recipere) என்னுமடியாகப் பிறந்ததாகும்.⁵⁶ Receber என்றால் பெறுவது, சேகரிப்பது என்னும் பொருள்படும். Recebedor என்பது பெறுபவரை ஆல்லது (வரி) சேகரிப்பவரைக் குறிக்கும்; இலங்கையில் போரித்துக்கீசர் ஆட்சி நடத்திய காலத்தில் அவர்கள் பல புதிய நிர்வாக முறைகளைப் புகுத்தியிருந்தனர். அவற்றுள் ஒன்றாக Recebedor மூலம் சிறுசிறு பிரதேசங்களின் வரிசளைச் சேகரிக்கும் முறை இருந்துவந்ததனைக் காணலாம். இலங்கையில் போரித்துக்கீசரது ஆட்சி நிர்வாகத்தால் ஏற்பட்ட பாதிப்பில் இந்த நிர்வாகப் பதவியும் ஒன்றாகும்; இதேபோன்று வேறு நிர்வாகப் பதவிகளும் இடம்பெற்றிருந்தன. எடுத்துக்காட்டாக “அட்ஜுதந்தே” (Adjutante) என்ற போரித்துக்கீச நிர்வாகச் சொல்லு குறிப்பிடத்தக்கது. 1781 ஆம் ஆண்டுக்குரிய ஆவணமொன்றில் “அயுதாந்தி வன்னிபம்” எனவும் “உடையார் கங்காணி அயுதாந்தி மொத்தக்கீர்” எனவும் குறிப்புகள் உண்டு.⁵⁷ அங்கேயுள்ள அயுதாந்தி என்பது போரித்துக்கீசச் சொல்லாகிய “அட்ஜு தந்தே”யின் திரிபாகும்.⁵⁷ இதன் பொருள் உதவியாளன் (Assistant) என்பதாகும்; இவை எல்லாம் போரித்துக்கீச ஆட்சியினால் இலங்கை அடைந்த பாதிப்பினை விளக்குவதற்கு நல்ல உதாரணங்களாகும். தொடர்ந்து நாம் எடுத்துக்கொண்ட றெசிபதோர் என்ற பதவிப்பெயரைக் கவனிக்கலாம். 1645 ஆம் ஆண்டளவில் இத்தகைய வரிசேகரிக்கும் உத்தியோகத்தார்கள் கடமை புரிந்தார்கள் என்பதனை, இக்காலத்துக்குரிய போரித்துக்கீச ஆவணங்களிலிருந்து கண்டுகொள்ளமுடிகின்றது.

“The collection of these village dues was entrusted to Recebedores (Collectors) and Adigar, and as usual the system had been abused. The number of collectors was unnecessarily large, and as each of them tried to create new charges of his own, there was much oppression. No clear rules existed for the regulation of their conduct. It was a common practice for them to use the collections of one year to meet their arrears of the previous year, and when a collector died the loss fell on the Fazenda. It was now laid down that the office was never to be held for life, but only for the three years at a time. Weligama was the most important of the provinces, and over this one officer was appointed to the joint posts of Recebedor and Adigar, as it was thought that his increased emoluments were likely to reduce his unlawful exactions. He was allowed the pay assigned to the adigar in the recently completed Tombo, and as Recebedor one per cent of the land rents and poll tax collected by him, as well as from the other dues which had to be paid by the villages of Weligama and the islands of Cardiva and Tanadiva, which belonged thereto. He was provided with a Patola containing all the details. If any Foreiro in the Province undertook to make good the sums due in respect of his lands, the Recebedor was at liberty to accept

his undertaking on sufficient security being given. This, however, did not extend to the Faros, which had to be recovered by a separte collector.

A similar system was established in Tennmarachchi, while Pach-chilapalai and Wadamarachi, which yielded but little, were combined under one officer as Adigar and Recebedor.”⁵⁸

மேலே நாம் கவனித்தவற்றிலிருந்து, இறைசுவதோர் என அழைக்கப்பட்ட வரிசேகரிப்பாளர்கள் கொண்டிருந்த கடமைகளை அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவுள்ளது. அத்துடன் இந்தக் குறிப்பிட்ட பதவியை ஒருவர் மூன்று வருடத்திற்கு மாத்திரம் அனுபவிக்க முடிந்தது எனவும் அறியலாம்; போர்த்துக்கீச ஆவணங்களிலிருந்து ரெசிபதோர் எனப்பட்டோர் பெற்றிருந்த சில உரிமைகளையும் நாம் அறியலாம்; தமக்குச் சேரவேண்டிய வருமானப் பாதுகாப்புக் கருதிச் சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள உரிமையுடையவர்களாக இருந்தார்கள்; எடுத்துக்காட்டாக, புதிய தோம்பில் காணப் படுகின்ற தனையர்கள் (Talears) இல்லாத சமயங்களில், இவர்களைப் போன்று, வருமானத்தைப் பாதுகாக்கவும் அதனைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் தகுதியுடையோரை நியமிக்கும் அதிகாரத்தை ரெசிபதோர் என்போர் பெற்றிருந்தனர்; அத்துடன் பல்வேறு பட்ட சாதியினர், மக்களிடமிருந்து வரிகளைச் சேகரிப்பதற்கு வரிசேகரிக்கும் கொப்ரூடோரிஸ் (Cobradores) எனப்பட்டோரை நியமிக்கும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர் நாம் மேலே கவனித்த ரெசிபதோர் என்போர்.⁵⁹

நமது செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்பட்டதிலிருந்து அதாவது, “பச்சிலைப்பவளி இறைசுவதோர் இலங்கை நாராயண முதலியார்” என்பதிலிருந்து, போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் நிலவிவந்த ரெசிபதோர் என்ற பதவி ஒல்லாந்தரது காலத்திலும் வழக்கத்திலிருந்திருக்கின்றது என அறியலாம்; போர்த்துக்கீசரது ஆவணங்களிலிருந்து, ரெசிபதோர் என்போர் கொண்டிருந்த கடமைகள், உரிமைகள் என்பவற்றை நாம் அறிந்து கொண்டபோதிலும், இதே உரிமைகளையே ஒல்லாந்தர் கால இறைசுவதோரும் கொண்டிருந்தார்களா? மற்றும் போர்த்துக்கீச ரெசிபதோர் பதவி மூன்று வருட காலத்துக்கு மாத்திரம் ஒருவரால் அனுபவிக்கப்பட்டதுபோன்று ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் இப் பதவியின் ஆயுட்காலம் மூன்று வருடமாகத்தான் இருந்ததா? என்பன போன்ற கேள்விகள் எழுகின்றன. இறைசுவதோர் எனப்பட்டோர், கொண்டிருந்த அதிகாரங்கள், கடமைகள் என்பனவற்றைப் பொறுத்துத் தெளிவான ஆதாரங்கள் ஒல்லாந்த ஆணவங்களில் இல்லாமையால், மேற்கண்ட வினாக்களுக்குத் திட்டவட்டமாக விடையிறுத்தல் கஷ்டமானதொன்றாகும்.

பவில்லியன் (Pavilioen) என்ற ஒல்லாந்தத் தேசாதிபதியினால் 1665 இல் எழுதப்பட்ட அறிக்கையொன்றில் ரெசீவர் எனப்பட்ட அறவிடுவோர் கொண்டிருந்த கடமைகன்பற்றிச் சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன; அவ்வறிக்கையிலிருந்து நாம் அறிய முடிவது - தோம்புகளில் குறிப்பிடப்பட்டவற்றிற்கிணங்க வருமானங்களைச் சேகரித்து, கொமாண்டரின் கட்டளைகளின்பேரில் மூன்று மாதங்களுக்கொருமுறை அவற்றைக் கணக்குக் குமாஸ்தாவிடம் (Cashier) கொடுக்கவேண்டும் அறவிடுவோர், முதலியார்களும் அறவிடுவோரும் (Receivers) மாதமொன்றுக்கு 10 பணமும் (Fannums) இருபத்துநாலு சியேசுக்குச் (Seers) சரியான 1 பறை (Parra) அரிசியும் உப

காரச் சம்பளமாகப் பெறுவர்; மற்றும் முதலியார்களிலிருந்தும் அறவிடுவோர்களிலிருந்தும் நால்வர் தெரியப்பட்டு, 100 பணத்திக்கு மேற்படாத பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்படுவர்.⁶⁰

மேற்கண்டவாறு அறவிடுவோர் கொண்டிருந்த கடமைகள் பற்றிச் சிலவற்றை அறிய முடிந்தாலும் போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் நிலவியதுபோல ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் இப்பதவியின் ஆயுட்காலம் மூன்று வருடங்களுக்கு மாத்திரம் இருந்ததா என்பதனை அறிய ஆதாரங்கள் கிடைக்காமையால் தற்போதைய நிலையில் அதுபற்றி எம் முடிவின்மையும் கொள்ளமுடியாதுள்ளது. இருந்தும் 1697 ஆம் ஆண்டுக்குரிய ஒல்லாந்த அறிக்கையொன்றிலிருந்து, 'அறவிடுவோர் தாம் கடமை புரியும் மாகாணங்களில் அதிக காலம் நிலையாகக் கடமை புரிவதன்மூலம் மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்று அச் செல்வாக்கைத் தங்களின் அதிகார வளர்ச்சிக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தாது கவனித்துக்கொள்வதற்கு அவர்கள் மூன்று வருடங்களுக்கொருமுறை இடமாற்றப்பட்டு வேண்டுமென ஏற்கனவே 1673 க்கும் 1675 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் உத்தரவிடப்பட்டிருந்தது' என்பதனை அறிய முடிகின்றது.⁶¹ இவ்வாறு மூன்று வருடத்திற்கு ஒருமுறை இந்த அறவிடுவோர் எனப்பட்டோர் இடமாற்றப்பட்டு வேண்டும் என உத்தரவு ஏற்கனவே பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அது நடைமுறையில் எவ்வளவு தூரத்துக்குப் பின்பற்றப்பட்டது என அறிதல் கஷ்டமாகும்.

நாம் எதிர்நோக்கும் இன்றோர் பிரச்சினை, நமது செப்பேட்டில் 'இறைகவதோர்' பதவியை வகித்தவராகக் கூறப்படும் இலங்கைராயண முதலியாரவர்களையார்? என்பதாகும். இக் காலத்துக்குரிய ஒல்லாந்தக்குறிப்புகளில் அடிக்கடி குறிப்பிடப்படுபவர் நாம் முன்னர் கவனித்த இலெங்கைராயண முதலியாரவர். இலங்கைராயண முதலியார் ஒருவர் இறைகவதோர் பதவியை வகித்திருந்தார் என்பதற்கு ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளில் ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. பெருமளவு பெயர் ஒற்றுமை கொண்டு மேலேகூறப்பட்ட இருவரும் (இலெங்கைராயணர் - இலங்கைராயணர்) உண்மையில் ஒருவராக இருந்திருக்கலாமா? என்ற கேள்வி எழுகின்றது. கிடைக்கின்ற தகவல்களையெல்லாம் பாரக்கும்போது இவர்கள் இருவரும் ஒருவராக இருந்திருக்க முடியாது எனக்கூறலாம்: ஏனெனில் ஒரே செப்பேட்டில் இரு பெயர்களும் வெவ்வேறு விதமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. (மேல்பத்து முள்ளியவளை இலெங்கைராயண முதலியார் = பச்சினைப்பள்ளி இறைகவதோர் இலங்கைராயண முதலியார்) பெயர் வேறுபாடு மாத்திரமின்றி மேலே கூறப்பட்ட இருவரும் சமகாலத்தில் வெவ்வேறு பதவிகளை வகித்தவர்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளார்கள். இக் காரணங்களினால் இருவரையும் ஒருவராக அடையாளங்கண்டு கொள்ள முடியாதுள்ளது. ஆகவே மேற்கொண்டு தகவல்கள் கிடைக்கும்வரை இறைகவதோர் இலங்கைராயண முதலியாரவர்களை அடையாளங்கண்டு கொள்வது கஷ்டமானதொன்றாகும்.

வன்னிபம்

இச் செப்பேட்டில் அடிக்கடி வன்னிபம் என, அதாவது பனைங்காமப் பத்து வன்னிபம், தென்னமரவடிப் பத்து வன்னிபம், மேல்பத்து வன்னிபம், முள்ளியவளை வன்னிபம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தலைக் கவனிக்கும்போது, இவ்வன்னிபமானது

பதவியைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாகக் காணப்படுகின்றது. இச்சாசனத்தைவிட மட்டக்களப்பு மான்மியம் என்ற நூலில் வன்னிபங்கன்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

“வன்னிபங்கன் குலவரிசை முட்டிகூற மகிழ்ச்சிகொண்டு
எழுந்திடுன் மரபும் நாடுமெந்த
மன்னருள்ளை வன்னிபமாய் வகுத்ததென்றும்
மானிலத்திலுங்கள் முன்னோர் வாழ்ந்தலும்
துன்னுபுகழ் கோத்திரமும் தொன்றுதொட்டுத்
துணையரசன் பேருருஞ் சொன்னுனிந்த
பன்னுபுகழ் சபையோர்கள் மகிழக்கூறிப்
பங்குபெறு மறியாயனாற் பாவமாமே;

“அறியாதானிச் சபைக்கு அகலநிற்பான் [னெங்கள்
பரன்ருமும்பேர் பழிப்புரைப் பாரறைவே
நெறிதவரூர் சுயநாடு காளிகட்டம் நீர்குலமே
படையாட்சி யுழுதுணுண்டோர்
வெறிகமழ மகாலிங்க வாசனெங்கள் திறத்தோரைப்
படைத்துணைக்குத் தலைவனாக்கி
முறியறிந்து வன்னிபங்கள் குலமே என்றும்
குகப்பட்டதரசு கொண்டோனானே.”⁶²

நமது செப்பேட்டிலுள்ள வன்னிபம் என்ற குறிப்பு பதவியை குறிப்பதாக
வுள்ளது எனக் கூறினோம்; மேலேயுள்ள செய்யுட்களில், “மன்னருனை வன்னிபமாய்
வகுத்ததென்றும்” எனக் கூறப்பட்டிருத்தலைக் கவனிக்கும்போதும் அது பதவிப் பெய
ரையே குறிப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. செப்பேட்டில் இடம் பெறும் வன்னிபம்
பதவிப்பெயர் என்ற அடிப்படையில் அது வன்னி நாட்டின் பிரிவுகளுக்கிரிய தலைவர்
பதவியைக் (Chieftain) குறிக்கும் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது:

மேற்கூறிய இரண்டாவது செய்யுளில் “குறியறிந்து வன்னிபங்கள் குலமே
என்றும்” என்ற தொடரைக் கவனிக்கையில் அங்கு வன்னிபம் என்பது பதவிப்
பெயரை ஆண்டுக் குலத்தைக் குறிப்பதாக அல்லது வன்னியர்கள் என்ற இனத்தைக்
குறிப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. கோணேசர் கல்வெட்டு என்ற நூலில் வன்னிய
னார் என்ற பொருளில் வழங்கும் பல வன்னிபங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படு
கின்றன. இக் குறிப்பிட்ட நூலில் வன்னிபங்களின் வரவுபற்றிக் குறிப்பிடுகையில்
கூறப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது;

“தனியுண்ணப் பூபாலவன்னிபம் முதலாக
எத்தனை வன்னிபம் இத்தலத்துக்கு அரசுரி
மை பண்ணின தென்று கனகசுந்தரப்
பெருமானைக் கேட்க அவர் சொன்ன
வசனம்.....”⁶³

மேற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வன்னிபம் என்பது, பதவியொன்றைக் குறிக்காத தால், வன்னியர் என்ற பொருளில் இனத்தைக் குறிப்பதாகவுள்ளதன்காவனிக்கலாம். ஆகவே, இதுவரை கவனித்தவற்றைக் கொண்டு வன்னிபம் என்ற சொல்லு பதவி. யொன்றின் பெயராகவும் இனத்தின் பெயராகவும் வழங்கப்பட்டுவந்தது எனக் கூற முடியும். இவ்வன்னிபப் பெயர் திட்டவட்டமாக ஒரே பொருளைக் குறிக்கத்தக்கவகையில் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நமது செப்பேட்டில் இந்த வன்னிபம் எனப்பட்டது பதவிப் பெயரையே குறித்து நின்றது எனக் கண்டுகொள்ள லாம். ஏனெனில் ஒரு அதிகாரி பதவி பெற்ற இடம், அவரின் இனம், அவரின் பெயர் எல்லாம் குறிப்பிடப்பட்டே வன்னிபம் என்பது குறிப்பிடப்படுகின்றது. எடுத்துக் காட்டாக “தென்னமரவடிப்பதிது வன்னிபம் புவிநல்ல மாப்பாண வன்னியரை” என்பதனைக் காணலாம். இதனால் வன்னிபம் என்ற சொல் இங்கு பதவியைக் குறிக்கின்றது என்பது உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. வன்னிமை எனப்படுவதும் வன்னிபம் என்பதனை ஒத்ததாய் ‘வன்னிய அதிகாரி’ என்ற பதவியைக் குறிப்பதாகும்; வையா பாடல் என்ற நூலில் பூபால வன்னிமை (பூபால வன்னிய அதிகாரி) ஒருவன் குறிப் பிடப்படுவதனைக் காணலாம்.⁶⁴

நமது செப்பேட்டில் வன்னிபப் பதவியைப் பெற்றிருந்தோர் எல்லோரும் வன்னியராக இருந்துள்ளதனைக் காணலாம். இதனைக்கொண்டு வன்னியர்கள் மாத்திரமே வன்னிபப் பதவியைப் பெற்றிருந்தார்கள் என்ற முடிவுக்கு வருதல் கஷ்டமாகும். மட்டக்களப்பு மான்மியம் என்ற நூலில் இன்னொருிடத்தில் முக்குவர் சாதியைச் சேர்ந்தோர் வன்னிமையாக இருந்தமை பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது⁶⁵. இதனடிப்படையில் வன்னிய அதிகாரிகளாக இருந்தோர் எப்போதும் வன்னிய இனத்தினராக இருக்கவில்லை எனத் தோன்றுகின்றது.⁶⁶

முதலியார்

நமது செப்பேடு குறிப்பிடுகின்றவற்றுக்கிணங்க அறிவதென்னவெனில், நிச்சயச் சேனாதிராயரும், ரணகுரரணதீரராகரும், இலெங்கைஞராயணரும் வன்னிபப் பதவியோடு முதலியார் பதவியையும் பெற்றிருந்தார்கள். அதே நேரத்தில் குலசேகரர்தனியே முதலியார் பதவியைப் பெற்றிருந்தார். இறைகவதோராக இருந்த இலங்கைஞராயணரும் முதலியார் பதவியைப் பெற்றிருந்தார் என அறியலாம். இவ்வாறாக இந்த சாசனத்தில் இடம்பெறும் முதலியார் பதவிபற்றிய குறிப்புகள் இக்காலமளவில் அதாவது 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வடக்கே நிலவிய நிர்வாக முறைபற்றி அறிந்துகொள்ள ஓரளவுக்காவது உதவுகின்றன எனலாம்; இதனால் இந்த முதலியார் பதவியின் தன்மைபற்றி இங்கு கவனித்தல் பொருத்தமானதாகத் தோன்றுகின்றது.

இடைக்காலத் தென்னிந்திய சாசனங்கள் பலவற்றில் முதலிகள், முதலியார் என்பன பற்றிய குறிப்புகள் அடிக்கடி இடம்பெறுகின்றன⁶⁷. இச் சாசனங்களில் குறிப்பிட்ட முதலி, முதலியார் என்பவை இடம்பெறுகின்ற சந்தர்ப்பங்களை நோக்கும் போது இவை குறிப்பிட்ட சில பதவிகளைக் குறித்தன எனக்கூறுவதற்கில்லை. அவை தலைவர், பிரதானிகள் என்ற கருத்தில் வழங்கியிருக்கின்றன எனக் கொள்ளவேண்டும்.

டும். 14 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய இலங்கா திலக விகாரைச் சாசனத்திலும் முதலிகள் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது; அதில் 'நாமும் முதலிகளும் நாட்டவரும்' என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.⁶⁸ இந்த இடத்திலும் முதலிகள் என்பது 'பெரியவர்கள்' தலைவர்கள் என்ற கருத்தில் வழங்கப்பட்டிருப்பதனை அவதானிக்கலாம்; இவற்றைக் கொண்டு கவனிக்கையில் இக்காலமளவில் இந்த முதலியார், முதலி என்ற சொற்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு பதவியொன்றினைக் குறித்ததாக இல்லாமல், பொதுவான கருத்தில் வழங்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் எனக்கூறலாம்; பிற்பட்ட காலத்தில், குறிப்பாக விஜய நகர காலத்தில், முதலியார் என்ற பெயர் சில கிறிப்புவாதவர்களைத் தாங்கியோருக்கு அளிக்கப்பட்ட விருதரக இடம்பெறுவதனைக் காணலாம்.⁶⁹ அத்தகைய ஒரு விருதரகவே இங்கு ஆராயப்படும் சாசனத்திலும் இப்பெயர் காணப்படுகின்றது. இப்படியான பெயர்கள், தென்னிந்தியச் செல்வாக்கின் விளைவாக வடஇலங்கை நிர்வாகத்தில் இடம்பெற்றவையாகும்;

ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடும்போது நமது செப்பேட்டில் இடம்பெறும் அதிகாரிகளில் சிலர் வன்னிப் பதவியைப் பெற்றிருந்த சமயத்தில் முதலியார் என்ற பதவியையும் பெற்றிருந்தார்கள் எனக் கவனித்தோம். வன்னிப் பதவியைப்பற்றி முன்னர் கவனித்தபோது, இது வன்னிநாட்டிலுள்ள பிரிவுக்குரிய அதிகாரப் பதவியைக் குறித்தது எனக் கூறினோம். இதனடிப்படையில் நோக்கும்போது வன்னிபம், முதலியார் பதவியைவிட உயர்ந்தது என அறியலாம். அவ்வாறாயின் வன்னிப்பதவியைப் பெற்ற ஒரு வன்னியர் ஏன் முதலியார் பதவியையும் பெற்றிருந்தார் என்ற கேள்வி எழுகின்றது; இக்கேள்வியைப் பொறுத்து இங்கு கொடுக்கக்கூடிய விளக்கம், இந்த வன்னிப் பதவியையும் முதலியார் பதவியையும் குறிப்பிட்ட வன்னிய அதிகாரிகள், அவர்கள் வன்னிப் பதவியைப் பெறமுன்னர் முதலியார் பதவியைப் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதும் பின்னர் அவர்கள் வன்னிப் பதவியைப் பெற்றபொழுதிலும், முதலில் அவர்கள் பெற்றிருந்த முதலியார் என்ற பதவிப் பெயர் தொடர்ந்து அவர்களுக்காயிருந்திருக்கவேண்டுமென்பதாகும்; இவ்வதிகாரிகள் முதலில் முதலியார் என்ற பதவியைப் பெற்றிருந்து பின்னர் வன்னிப் பதவியைப் பெற்றிருந்திருப்பர் என்ற நமது விளக்கத்திற்கு இச்சாசனம் குறிப்பிடும் குலசேகர முதலியார் நல்லோர் உதாரணமாக அமைகின்றார்; இச்சாசனத்தில் குலசேகரர் என்பவர் தனியே முதலியார் என்ற பட்டத்தையே பெற்றிருந்தார் எனக்கண்டோம். முன்னர் இக்குலசேகர முதலியாரை ஒல்லாந்தக் குறிப்பில் இடம்பெறும் குலசேகர வன்னியருடன் அடையாளங்கண்டு கவனித்தபோது, இக் குலசேகரர், ஒல்லாந்தரின் நம்பிக்கையைப் பெறக்கூடியதாக நடந்தமையால் அதாவது புவிநல்லமாப்பாணரையும், நிச்சயச் சேனாதிராயரையும் ஒல்லாந்தருக்குக் காட்டிக்கொடுத்து வன்னிப் பதவியைப் பெற்றுக்கொண்டார் எனக் கவனித்தோம்; குலசேகரர் முதலில் முதலியாராக இருந்து பின்னர் வன்னியராக மாறினதுபோன்று முன்னர் குறிப்பிட்ட ஏனைய அதிகாரிகளும் முதலியாராக இருந்து பின்னர் வன்னிப் பதவியைப் பெற்றிருக்கலாம்;

வன்னியர் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற கி. பி: 18 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய ஆவணத்திலுள்ள குறிப்புகளின் துணைகொண்டும் முதலியார் பதவிபற்றிய சில தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்; அந்த ஆவணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது:-

சாதி வெள்ளாழன் ஆள்வயினர் கந்த உடையான்
வந்து கிழக்கு மூலைக்குத் தொளிலும் முதலியாரெ—
ன்கிற பட்டப்பெருங் கிடைக்கவெணுமென்று
மிகுந்த எளிதாவுடனெ மன்றாடிக் கெட்ட
படியால் நாமுஞ் சம்மதித்துச் சொல்லப்பட்ட
கந்த உடையானுக்கு திசைவிளங்க நாய முதலி—
யென்கிற பட்டமுங் கட்டி.....சகலரும்
இவனைத் தங்கன் முதலியாரென்கிற
தறிந்து அடித்த சங்கை பண்ணி முதலியாரென
பெர் சொல்லிஅழைக்கவும்.....⁷⁰

மேலே குறிப்பிட்ட ஆவணச் செய்தியிலிருந்து நாம் அறிந்துகொள்ள முடிவது—முதலியார் என்ற பதவி, பரம்பரை பரம்பரையாக வழங்கிவராமல், பிறரால் அது ஒரு பதவியாக அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதாகும். குலசேகர நல்லமாப் பாண வன்னியன் இந்த முதலியார் பதவியை அளித்திருந்தான் என ஆறிய முடிவதால், முதலியார் பதவியை அளிக்கும் அதிகாரத்தை வன்னிப்பிரிவுக்குத் தலைவராக இருந்தோர் (வன்னிமை) பெற்றிருந்திருக்கிறார்கள் எனத் தெரிகின்றது. அத்துடன் உடையான் ஒருவன் இந்த முதலியார் பதவி வழங்கப்பட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்டமையால் உடையார் என்ற பதவியிலும் முதலியார் பதவி முக்கியத்துவம் உடையதாக விளங்கியது எனவும் கவனிக்கலாம்.

முற்பட்ட காலத்து முதலியார் சிலரைப்போன்று, இக்கால முதலியார்களும் நீதி சம்பந்தமான கடமைகளைச் செப்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு ஒல்லாந்தக்குறிப்பு களில் சில தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. ஒல்லாந்த அறிக்கையொன்றில் நில அளவையாளர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“நில அளவையாளர் இப்போது கடமையில் இருக்கிறார் வடமராட்சி மாகாணத்தில், குடியானவர்களிடையே நிலங்கள் அளக்கப்படும்போது, அவர்களிடையே ஏற்படும் சிறு தகராறுகளைத் தீர்ப்பதற்காக அளவையாளர் தங்களுடன் இரு முதலியாரிடையும் வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த முதலியாரின் கிராமங்களிலுள்ள மஜோறல்ஸுகளுக்கு (majoraals) முன்னிலையில் மத்தியஸ்தர்களாகக் கடமையாற்றுவார்கள். மிக முக்கியமான வழக்குகள் திசாவை—யின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவரப்படவேண்டும்.”⁷¹

மேலும் ஒல்லாந்த தேசாதிபதியான பவிலியன் (Pavilioen) என்பவரின் அறிக்கையில் இந்த முதலியார் எனப்பட்டோர் மாதமொன்றுக்கு 10 பணம் 24 சியேகக்குச் சரியான 1 பறை அரிசியும் உபகாரச் சம்பளமாகப் பெற்றனர் எனக் கூறப்பட்டிருந்ததைக் காணலாம்.⁷² அத்துடன் 100 பணத்துக்கு அதிகமாகாத பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு இந்த முதலியார்கள் அறவிடுவோருடன் சேர்ந்து கடமையாற்றி

ஹரிகள் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.⁷³ இத் தகவல்களைக் கவனிக்கும்போது இக்கால மளவில் முதலியாரின் என்போர் பெரிதும் நீதிபரிபாலனக் கடமைகளைப் புரிவோராக இருந்திருக்கிறார்கள் எனத் தோன்றுகிறது. மிகப் பிற்பட்ட காலங்களிலும் முதலியார்பதவி வழக்கத்திலிருந்தபோதிலும், அப்பதவியைப் பேற்றிருந்தோர் கொண்டிருந்த கடமைகளை வேறுபட்டனவாக விளங்கலாயின எனலாம்; இடைப்பட்ட காலத்தில் சிங்களப் பிரதேசங்களிலும் இத்தகைய முதலியார் பதவி வழக்கத்தில் இருந்தது என்பதனைக் காணலாம்.

உடையார்

நமது சாசனத்திலுள்ள குறிப்பின் பிரகாரம், இந்த உடையார் என்ற பதவியைப்பெற்றிருந்தவர் மயிலாத்தை என்பவர் மாத்திரமே. முதலியார் போன்று உடையார் என்பதும் ஒரு உள்ளூர் நிர்வாகப் பதவி ஒன்றைக் குறித்து நிற்பதால் இக்காலத்தில் வடக்கேயிருந்த நிர்வாக ஆராய்ச்சிக்கு இதுவும் உதவுகின்றதனைக் காணலாம். முன்னர் முதலியார் பதவியைக் கவனித்ததுபோன்று இந்த உடையார் பதவியின் ஆரம்பத்தையும் ஓரளவுக்குக் கவனித்துக்கொள்ளலாம்.

முற்பட்ட காலத்துக்குரிய கல்வெட்டுக்களிலே இந்த உடையார் எனப்பட்டது அடிக்கடி கடவுளினதும் அரசனினதும் பெயர்களுடன் இணைத்துக் கூறப்பட்டது; இவ்வாறிருந்தும், அரசனின் அதிகாரிகள் சிலரும் இந்த உடையார் என்ற பதவியைப் பெற்றிருந்தார்கள்; பல கல்வெட்டுக்களிலே இந்த உடையார் எனப்பட்டோர் பொது விவகாரங்களுடன் தொடர்புகொண்டிருந்தமையை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. எடுத்திக்காட்டாக மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுக்குரிய திரிப்பு வனம் கல்வெட்டில் பத்திரத்துக்குக் கையெழுத்திட்டவர்களில் உலகளந்த சோழ நல்லூரான மாண்புமண முவேந்தவேளாளர் உடையான், சோழபாண்டிய வளநாட்டு காவேரி நல்லூரான நம்பி பொன்னம்பலக் கூத்தனுடையான் என்போர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார்கள்.⁷⁴

தொடர்ந்து விஜயநகர காலப்பகுதியிலும் இந்த உடையார் என்ற பதவியைத் தாங்கியோர்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன; சில குறிப்புகளிலிருந்து, மாகாண ஆட்சியாளர்களாக வெளியிடங்களுக்கு அனுப்பப்பட்ட முதல் விஜயநகர வம்சத்தைச் சேர்ந்த இளவரசர்கள் உடையார் என்ற விருதைப் பெற்றிருந்தமையையும் கவனிக்க முடிகின்றது.⁷⁵

நமது செப்பேட்டில் உள்ள குறிப்பு மாத்திரமன்றி, நாம் முன்னர் கவனித்தது போல, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக்குரிய ஆவணத்திலும், வடபகுதியில் நிலவிய உடையார் பதவிபற்றியுற்றிருக்கொள்ள முடியும்.⁷⁶ கந்த உடையான் என்பவன் முதலியார் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்ட செய்தியை அறியலாம்; இந்த உடையார் என்ற பதவிப் பெயரே பிற்காலம்வரை நிலைபெற்றிருக்கிறது போலும்; முதலியார் போன்று இந்த உடையார் பதவியும் வட இலங்கையின் நிர்வாகத்தையும் பொறுத்து, தென்னிந்தியச் செல்வாக்கின் தன்மையைக்காட்டுகின்றது;

கங்காணி

சாசனத்தின் இறுதிப் பகுதியில், சாசனத்துக்குக் கைச்சாத்திட்டவனாகக் கண்காணித் தாண்டவராயன் என்பவன் ஒருவன் குறிப்பிடப்படுகின்றான். இங்கு கண்காணி என்பது ஒரு பதவியைக் குறிக்கும் பெயர் என அறியலாம். இந்தக் கண்காணி என்ற பதவி மேற்பார்வை செய்வோன், மேல் விசாரணை செய்வோன் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.⁷⁷ கிடைக்கின்ற குறிப்புகளின் உதவிகொண்டு குறிப்பிட்ட ஒரு வேலையை யன்றி எந்த ஒரு வேலையையும் மேற்பார்வை செய்வோனை இப்பதவி குறித்தது எனக் கூறக்கூடியதாகவுள்ளது பன்னிரண்டாம் பதினாறாம் நூற்றாண்டுகளில் இப்பதவி யானது தென்னிந்தியாவில் பெரு வழக்கில் இருந்தது என்பதற்குச் சோழ மன்னர், பாண்டி மன்னர்களது சாசனங்களில் இப்பதவி அதிகமாக இடம்பெறுவது சான்றாக வுள்ளது. சோழர் காலத்துத் திருமுக்கூடல் கல்வெட்டில் "சாத்திரக் கண்காணியோடும் கிடைக் கண்காணியோடும்" என்ற குறிப்பும் 'புரவு வரித் திணைக்களத்துக் கண்காணி' என்ற குறிப்பும் காணப்படுகின்றன.⁷⁸ அதிகமான பாண்டியர் சாசனங்களில் 'புரவு வரித் திணைக்களத்துக்குக் கண்காணி' என்ற குறிப்பு இடம்பெறுகின்றது.⁷⁹ பாண்டி மன்னன் ஜடாவர்மன் சிறிவல்லவனுக்குச் சேர்ந்த ஒரு கல்வெட்டில் பிசுவரும் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது:—

".....தெவர் கங்காணி இரவருடையான் அரயன் சொழ பாண்டிய.....வன் தில்லைக் கூத்தனும் நக்கந் தொன்றியும் பந்மரையேஸ்வரக் கங்காணி கொ...ழ...தருஞ் சைவசிகாமணியும் பிள்ளையடியா னும் கங்காணியாகக் கல்வெட்டி. நென் பராக்கிரம பாண்டியப் பெருந்தச்சென்ன எழுத்து." ⁸⁰

இத்தகையதாக, மேற்கண்ட குறிப்புகள், சோழ, பாண்டியர் காலத்தில் குறிப்பிட்ட கண்காணிப் பதவி வழக்கிலிருந்தமையைக் காட்டுகின்றன. தென்னிந்தியாவில் மாத்திரமின்றி, இக்காலமளவில் இக் கண்காணிப் பதவி இலங்கையிலும் இருந்ததென்பதற்குச் சில சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, கி. பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதிக்குச் சேர்ந்ததான II ஆம் கஜபாகுவின் மங் காணைக் கல்வெட்டொன்றில் "சிவிகை யாரில் கண்காணி மிந்தன் கொற்றநென்" என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.⁸¹ இதன் பொருள் 'சிவிகையாருக்கு மேற்பார்வை யாளான மிந்தன் கொற்றன்' (Mintan Korran, the overseer of the Palanquin bearers) எனக் கவனிக்கப்படும்.⁸²

முற்பட்ட சோழ, பாண்டியர் காலத்தில் மட்டுமன்றிப் பிற்பட்ட விஜயநகர காலத்திலும் இப்பதவி வழக்கிலிருந்தமைக்குச் சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டு நிர்வாகத்தைப் பொறுத்து, குமாரகம்பண (Kumāra Kampāṇa) என்ற அரசனுக்கு உதவிபுரிந்த அதிகாரிகளின் கூட்டத்தில் கண்காணி என்ற அதிகாரியும் இருந்தமையைக் காணலாம்.⁸³ திருப்பனங்காட்டுச் சாசனம் ஒன்று, குமாரகம்பண என் வன், கோவிலொன்றையும் தனது அரண்மனையையும் பாதுகாப்பதற்காக 'ஜயசிங்க தேவ' என்பவனொருவனைக் கண்காணியாக நியமித்தான், எனக் குறிப்பிடுகின்றது.⁸⁴

இதுவரை நாம் கவனித்தவற்றிலிருந்து, காலத்துக்குக் காலம் மேற்பார்வை செய்யும் தொழிலையுடைய கண்காணி எனப்பட்ட அதிகாரிகள் கடமைபுந்திருக்கிறார்கள் எனக் காணலாம். இந்தக் கண்காணி என்பது சில வேளைகளில் 'மேற்பார்வை

செய்வதற்காக இறுக்கப்படவேண்டிய வரி'யையும் குறித்ததாக இருந்திருக்கின்றது; சில சமயங்களில் பல வகைப்பட்ட வரிகளுடன் சேர்த்து இந்தக் கண்காணி என்ற சொல் குறிப்பிடப்படுகின்றது.⁸⁵ இருந்தும் நமது செப்பேட்டில் இடம்பெறும் கண்காணி என்பது பதவியைக் குறிக்கின்றது எனக்கண்டுகொள்ளலாம். 1781 ஆம் ஆண்டுக்குச் சேர்ந்த ஆவணமொன்றிலும் கண்காணி என்ற பதவிப் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம்.⁸⁶ நவரத்தினம் அவர்கள், வன்னியரின் நிர்வாகம் பற்றிக் கவனிக்கையில், கண்காணி என்பதற்கு 'யுத்த காலங்களில் படைவீரரைச் சேகரிப்போராக இருந்த இராணுவ அதிகாரி' எனப் பொருள் கொடுத்துள்ளார்.⁸⁷ இவ்வாறு பொருள் கொள்ளுவதற்கான சான்றுகளை அவர் கொடுக்கத் தவறியமையால் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை; பெரும்பாலும் இப்பதவி மேற்பார்வையாரைக் குறித்த தென்பதற்கே சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. இக்காலமனவிலும், நில அளவையாளர்களிடையே 'கண்காணி' எனப்பட்ட உத்தியோகத்தார்கள் இருப்பதனைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது;

வேங்கடபதி தேவமகாராயர்

நமது சாசனத்தின் தொடக்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ள மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியில் "வேங்கட பதி தேவ மகாராயர் பிருதுவி ராஜ்யம் பண்ணியருளா நிறு" என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. இங்கே நாம் கவனிக்கும் வேங்கட தேவ மகாராயர் என்ற குறிப்பு விஜயநகர மன்னர்கள் சிலரின் சாசனங்கள் பலவற்றில் இடம்பெறுவதனைக் காணலாம். அச் சாசனங்களைக் கவனிக்கையில் அவற்றில் வேங்கடபதி தேவ மகாராயர், மகாமண்டலேசுவர வேங்கடபதி தேவ மகாராயர்,⁸⁷ ஸ்ரீ வீரப்பிரதாப ஸ்ரீ வேங்கட பதி,⁸⁸ வீரப்பிரதாப வீர வேங்கட பதி தேவ மகாராயர்⁸⁹ ஆகிய குறிப்புக்களைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது; இங்கே கவனிக்கப்படும் வேங்கடபதி என்பது இக்கால விஜய நகர மன்னர்களின் பெயரைக் குறித்ததாகும்.

விஜய நகரப் பேரரசின் வரலாற்றை எடுத்துநோக்குகையில் அங்கு வேங்கட என்ற பெயரைத் தாங்கிய மூன்று அரசர்கள் ஆட்சிபுரிந்திருக்கிறார்கள் என்பதனைக் கண்டுகொள்ளலாம். வேங்கட I என்பவன் கி. பி. 1542 இல் பதவியேற்று மிகக் குறுகிய காலம் ஆட்சிபுரிந்தவனாக அறியப்படுகின்றான். வேங்கட II என்பவனின் ஆட்சி கி. பி. 1586 இல் ஆரம்பித்து கி. பி. 1614 வரை நீடித்திருந்தது என அறியலாம்; வேங்கட III கி. பி. 1630 இல் ஆட்சிபெற்று 1641 வரை ஆட்சி புரிந்தான்.⁹⁰ விஜய நகர மன்னர்களது சாசனங்களிலும், மேற்குறிப்பிட்ட 'வேங்கடபதி' என்ற குறிப்பு இடம்பெறுகின்ற சாசனங்களைக் கவனிக்கையில், இவை பெரும்பாலும் மேலே கவனித்த வேங்கட எனப் பெயர்கொண்ட மூன்று அரசர்களின் காலத்துக்குரியனவாகவே காணப்படுகின்றன; இவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு நோக்குகையில், சாசனங்களில் கூறப்பட்டுள்ள 'வேங்கடபதி மகாராயர்' என்பது வேங்கட எனப் பெயர் கொண்ட விஜயநகர மன்னர் ஒருவரைக் காலத்துக்குக் காலம் குறித்ததெனக் கூறலாம்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட செய்தி ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக இருந்தால், நாம் இங்கு ஒரு பிரச்சினையை எதிர்நோக்கவேண்டியவர்களாயுள்ளோம். அப்பிரச்சினை இங்கு கவனிக்கத்தக்க தொன்றாகும். நாம் முன்னர் இச் செப்பேட்டின் காலத்தைப் பற்றிக்

கவனித்தபோது அதன் காலம் சகாப்தம் 1644 (இது கி. பி: 1722 க்குச் சமமானதாகும்) எனக் குறிப்பிடப்பட்டது சரியாகவுள்ளது எனக் கூறினோம். இக் காலப்பகுதியளவில், அதாவது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியளவில் வேங்கட எனப் பெயர்கொண்ட விஜயநகர அரசன் ஆட்சிசெய்தமைக்குச் சான்றில்லை; அவ்வாறெனில் நமது சாசனத்திலுள்ள மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியில் வேங்கடபதி தேவமகாராயர் ஒருவர் எப்படிச் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கலாம் என்ற கேள்விக்கு இங்கு இடமுண்டு; இந்த இடத்தில் இவ்வினாவைப் பொறுத்து நாம் கொடுக்கக்கூடிய விளக்கம்: 16 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 17 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கும் சேர்ந்த சாசனங்களில் வழங்கப்பட்டது போல, குறிப்பிட்ட வேங்கடபதி என்ற சொல்லு, நமது சாசனத்தில் விஜய நகர மன்னர் ஒருவரின் பெயராக வழங்கப்படவில்லை எனத் தெரிகின்றது. முதலில் விஜய நகர மன்னர் ஒருவரின் பெயரைக் குறித்த இச் சொல் பிற்பட்ட காலத்தில் ஒரு விருதுப் பெயர் போன்று வழங்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் எனலாம். மற்றும் நமது செப்பேட்டிலுள்ள மெய்க்கீர்த்திப் பகுதி, விஜய நகர சாசனங்களிலுள்ள மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியைப் பெரிதும் ஒத்ததாக இருப்பதால், இவ்வாறான சாசனவியல் செல்வாக்கினால், முற்பட்ட விஜயநகர காலத்துக்குச் சேர்ந்த சாசனங்களிலுள்ளதை ஒத்த ஒரு மெய்க்கீர்த்தியினை அர்த்தமற்ற முறையில் நமது செப்பேட்டைப் பொறிப்பித்தோர் பின்பற்றுகையில் 'வேங்கடபதிதேவ மகாராயர்' பற்றிய குறிப்பு இடம்பெற்றிருக்கலாம். இந்த இடத்தில் கி. பி. 1750 ஆம் ஆண்டுக்குச் சேர்ந்த ஒரு சாசனம் தருகின்ற தகவல் கவனிக்கற்பாலது. இச் சாசனம், நமது செப்பேட்டிலுள்ளதுபோன்ற மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியுடன் ஆரம்பித்து தொடர்ந்து செல்கின்றது.

".....ஒரு கொடைக்கீள் உலகமெல்லாம் ஆண்டருளிய ஸ்ரீ பிறவுடதேவ மகாராயர் வீற வெங்கிட தேவ மகாராயர் மல்லிகாற்சுனராயர் கிற்ஷண தேவ மகாராயர் வீறாபாட்சிராயர் யிம்மடி ராயர் வீரநரசிங் - கதேவ மகாராயர் ஸ்ரீ ரங்கராயர் யிவர்கள் காரியகர்த்தரான விசுவனாத னாயக்கரவர்கள் முத்து கிற்ஷணப்ப னாயக்கரவர்கள் பெரிய வீரப்ப னாயக்கரவர்கள் குமார கிற்ஷணப்ப னாயக்கரவர்கள் சொக்கனாத னாயக்கரவர்கள் ரங்க கிற்ஷணமுத்து வீரப்பனாயக்கரவர்கள் ராச ஸ்ரீ விஜய ரங்க சொக்கனாத சுறையரவர்கள் பிறதினீ சாம்பினாயக்கரசியும் பண்ணும் னுளையில....."

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சாசனச் செய்தியிலிருந்து அறிய முடிவது - விஜய நகர, நாயக்கவம்சங்கள் அழிவுற்றிருந்த காலத்தில் பொறிக்கப்பட்ட சாசனங்களின் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியில் அவ்வம்சங்களைச் சேர்ந்த அரசர்கள் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதாகும். மன்னர்கள் ஆட்சி செய்யாத காலத்திலும், அவர்களாட்சிக்குப் பிற்பட்ட காலங்களில் பொறிக்கப்பட்ட சாசனங்களில் அவர்களது பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டன என்பதற்கு மேற் கூறிய சாசனம் ஒரு உதாரணமாகும். இதேபோன்று தான், விஜயநகர மன்னர் ஆட்சிசெய்யாத காலத்தில், அதாவது அதற்குப் பெருமளவு பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த நமது சாசனத்தில், வேங்கடபதி தேவர் மகாராயர் என்ற விஜயநகர மன்னர், மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளார் என விளக்க வேண்டியுள்ளது.

ஓம்படைக்கிளவி

பொதுவாக அனேகமாக எல்லாக் கல்வெட்டுக்களின் இறுதிப் பகுதியிலும் ஓம்படைக் கிளவி கூறப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். இவ்வாறு ஓம்படைக் கிளவி தானத்தின் இறுதிப் பகுதியில் குறிப்பிடப்படுவதற்குக் காரணம், குறிப்பிட்ட தானத்

தைப் பாதுகாத்துப் பரிபாலிக்கச் செய்வதற்காகும். சுருங்கக் கூறுமிடத்து இந்த ஒம்படை வாசகம், ஒரு தானத்துக்கு அரணாக அமைவதொன்றாகும்: இவ்வாறு இவ் வாசகம் அரணாக அமைவதால், அது தானத்தின் பாதுகாப்பை வலியுறுத்தக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும். ஒம்படை வாசகம் என்பது, கொடுக்கப்பட்ட ஒரு தானத்துக்குத் தொடர்ந்து நன்மைசெய்து அதனைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்றும் அவ்வாறு பாதுகாத்தால் எத்தகைய நன்மையுண்டாகும், பாதுகாக்கத் தவறினால் எத்தகைய தீமை விளையும் என்றும் எடுத்துக் கூறுவதாகும். கொடுக்கப்பட்ட தானத்தின் பாதுகாப்புக் கருதியே ஒம்படை வாசகம் அமைக்கப்படுகின்ற காரணத்தினால், பெரும்பாலும், சமூகத்தில் மிகப்பெரிய பாவ, புண்ணியங்களாகக் கருதப்படுபவற்றையே ஒம்படைக் கிழவியாக அமைத்துக் கூறுதல் வழக்கம். பல சாசனங்களில் தானத்தைப் பாதுகாக்கத் தவறினால் ஏற்படும் பாவம் மாத்திரமே எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

முற்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் அடிக்கடி கூறப்பட்டிருக்கும் ஒம்படை வாசகம்-தரிமத்துக்குத் தீங்கு விளைவிப்பவர்கள் “கங்கைக் கரையிலே காராம் பசுவையும் பிராமணனையும் கொன்ற பாவத்துக்குள்ளாவர்” என்பதாகும். இந்து மதப்படி பசுவையும் பிராமணனையும் கொல்லுதல் மிகப் பெரிய பாவமாதலால், தானத்தின் பாதுகாப்பாக இப்பாவம் எடுத்துக்கூறப்பட்டது.⁹² சில வேளைகளிலே, சமூகத்திலே ஒழுங்கற்ற நடவடிக்கைகளால் தேடும் மிகப்பெரிய பாவத்தையும் எடுத்துக்கூறுவர். விஜயநகர காலத்துக்குச் சேர்ந்த கல்வெட்டுடொன்றில்,

“ஆளபடியிலே அந்தபூமியை அவன் கிறகிச்சால் தன்னுடனே பிறந்த தங்கச்சியை வச்சக் கொண்ட தொஷம் வருமென்று தம்மசாத்திர சொலகத்திலே சொல்லுகுது”⁹³

இன்னோர் முற்பட்ட கால இலங்கைச் சாசனமொன்றில் ஒம்படை வாசகமாகப் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

“இதுக்கு ஆசைப்படுவான் தன்தா(ய்)க்கு ஆசைப்படுவா(ந்)”⁹⁴

மேலே நாம் கவனித்தவாறு வெவ்வேறு பாவங்கள், இடத்துக்கிடம் காலத்துக்குக் காலம் கூறப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். நாம் இப்போது ஆராய்கின்ற சாசனத்தில், ஒம்படைக் கிளவி, புண்ணிய தலம் சம்பந்தப்பட்டதொன்றாகும்; அதாவது சிதம்பரத்தைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“இந்தத் தரிமத்துக்கு யாதாமொருவர் சகாயம் பண்ணினாரின் அவரின் பூலோக கயிலாசமாகிய சிதம்பரத்திலே அரித சாம வெளையிலே சபாபதி தரிசனம் பண்ணின புண்ணியம் பெறக் கடவராகவும் இந்தத் தரிமத்துக்கு அகிதம் பண்ணினவர்கள் சிதம்பரத் தலத்திலே தீயிட்டவர்கள் போகிற தொஷத்திலே போகக்கடவொராகவும்:” —

தலங்களுக்கு நன்மை புரிவது பெரும்புண்ணியமாகவும் தீங்கு செய்வது பெரும் பாவமாகவும் எடுத்துக்கூறப்பட்டபோது மிகப் பிரசித்திபெற்ற தலங்களையே தொடர்புபடுத்திக்கூறுவது வழக்கம். விஜயநகர காலத்துக்குச் சேர்ந்த சில சாசனங்களில்

ஓம்படைக் கிளவி சம்பந்தமாக வேறு தலங்கள் தொடர்புபடுத்திக் கூறப்பட்டிருந்ததைக் காணலாம். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் காற் பகுதியைச் சேர்ந்த (திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள முகிறிதாலுக்காவிலுள்ளது) சாசனமொன்றில் :

“இந்த தர்மத்துக்கு யாமொருவரும் மனோவாக்காயங்களினால் சகாயம் பண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் காசி, சிதம்பரம், திருவாலூர் அருணாசலம், காளாவதி (காளஹஸ்தி) காஞ்சி, களிக்கொண்டணம் பங் [...]லி, கும்பகோணம், ராமேஸ்வரம் முதலிய சிவஸ்தலங்களில் அநேக கொடி சிவலிங்கப் பிறதிஷ்டை பண்ணின பலனை அடைந்து சுகமாக நீழ்மி வாழ்ந்துயிருப்பார்கள்...” எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.⁹⁵

இலங்கையிலுள்ள சம்பாநிதுறைச் செப்பேடொன்றிலும் (16 அல்லது 17 ஆம் நூ. ஆ.) ஓம்படைக் கிளவி சில தலங்களைக் குறித்துக் கூறப்பட்டிருப்பதனைக் காணலாம்; அதாவது :

“இதில் யாதாமொருத்
தர் தடைபண்ணினால்
காசியிலே ராமேசுவரத்
திலே கதிரி காமத்திலம்
ராணிக்க கெங்கையிலே
தீயிட்ட பாவத்தில் பொ
வாராகவும்.”⁹⁶

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட ஓம்படைக்கிளவி பற்றிக் கவனித்த கலாநிதி இந்திரபாலா அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளதாவது:- “பொதுவாக இலங்கைத் தமிழ் சாசனங்களிலும் இப்படியான ஓம்படைக் கிளவிகளிலே இந்தியப் புண்ணியத் தலங்களிலே செய்யப்படும் பாவமே குறிப்பிடப்படும்; ஆனால் இச் சாசனத்திலே கதிர்காமத்து மாணிக்கங்கை குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஏனெனில் பதினேழாம் நூற்றாண்டளவிலே கதிர்காமமும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க புண்ணியத்தலமாகக் கருதப்பட்டதை இது காட்டுகிறது.”⁹⁷

மேலே நாம் கவனித்தவாறு, சாசனங்களின் பிற்பகுதியில் ஓம்படைக் கிளவி கூறும்போது புண்ணியத் தலங்களைத் தொடர்புபடுத்துவதனைக் கவனிக்கையில், பிரசித்தி பெற்ற தலங்களுக்குச் சென்று பூசித்தல் பெரும் புண்ணியம் செய்வதற்கொப்பாகும் எனக் கருதப்பட்டது என அறியலாம். அதே நேரத்தில் இத்தகைய தலங்களுக்குத் தீங்கு விளைவித்தல் பெரும் பாவமெனக் கருதப்பட்டது என்பதையும் காணலாம். பெரும்பாலும், ஓம்படைக் கிளவியில் புண்ணிய தலம் தொடர்புபடுத்தப்படும்போது அங்கு பல தலங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும்; பிற்பட்ட தென்னிந்திய சாசனங்களில் இதனைக் காணலாம். ஆனால் அவ்வாறன்றி நமது சாசனத்தில் சிதம்பர தலத்தைப் பற்றிய குறிப்பு மட்டுமே காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு சிதம்பரத்தை மட்டும் குறிப்பிட்டமைக்குக் காரணம், இச் சாசனம் சிதம்பரத்துக்கு அளிக்கப்பட்ட தானமொன்றைப் பதிவு செய்வதால், சிதம்பர தலத்தின் மகிமையை உயர்த்திக் கூறுவதற்காக இருக்கலாம்.

சுலோகங்களும் செய்யுட்களும்

முன்னர் நமது செப்பேட்டின் எழுதிதுப் பற்றிக் கவனித்தபோது, இதில் மூப் பத்தொன்பது வரி தொடக்கம் நாற்பத்து மூன்றாவது வரிவரையுள்ள பகுதி பெரும் பாலும் முற்றாகக் கிரந்த எழுத்துக்களினாலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது எனக் கூறினோம்; இந்தக் குறிப்பிட்ட பகுதி (வரி 39 - 43) சமஸ்கிருத மொழியிலான இரு சுலோகங் களைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது.⁹⁸ இவ்வாறாகச் சாசனங்களில் சுலோகங்கள் இடம் பெறுவதனை விஜயநகர சாசனங்களில் பெருமளவுக்குக் காணலாம். நமது செப்பேட்டில் இடம்பெற்றுள்ள அதே சுலோகங்களை விஜயநகர சாசனங்களிலும் உண்டு அவற்றில் முதல் சுலோகம் அடிக்கடி இடம்பெறுவதனைக் கண்டுகொள்ளலாம்.⁹⁹ விஜய நகர காலத்துச் சாசனங்களிலுள்ள சுலோகங்களைப் பற்றிக் கவனித்த தி; நாடி சுப்பிர மணியம் அவர்கள் கூறியது போன்று பெரும்பாலும் இந்தச் சுலோகங்கள் தானம் அளிப்பவர்களுக்குக் கிட்டும் புண்ணியம், அநீதத் தானங்களைக் கெடுப்பவர்களை அடையும் பாவம், தானம் அளித்ததைப் பாதுகாக்கவேண்டிய முறை ஆகிய விஷயங்களைத் தெரிவிப்பனவாகவுள்ளன.¹⁰⁰

நமது செப்பேட்டில் நாற்பத்து மூன்றாவது வரி தொடக்கம் ஐம்பதாவது வரி வரையுள்ள பகுதி இரு செய்யுட்களைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. பரரச மகா ராசாவின் பணிகூறும் செப்பேட்டில் ஒரு செய்யுள் மாத்திரமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அச் செய்யுளும் நாம் இப்போது எடுத்துக்கொண்ட சாசனத்திலுள்ள முதல் செய்யுளும் ஒன்றாகும். இச் சாசனத்தில் வரும் செய்யுட்கள்:

- (1) அரிய தல்ஹமுற்றினோன் மன்னினு மதனைப்
புரிதி யென்பவன் காப்பவன் புகலிருவர்க்கும்
பெருகும் பயன் பதின்மடங்கென்றனர் பெருநாற்
குரிய மாந்தர் கடிவினைவழிக்கு மீதொக்கும்.
- (2) மனை மடத்திடை யெல்லையின் மன்றுகளொன்றுக்
கனைய செய்தவர் சிவபதத்தா யிரங்கற்ப
முனைவர் போற்றிட வீற்றினிதிருப்பரிம் முறையே
யினைய நற்பயனேற்கு விரைக்கு மாறென்றோ.¹⁰¹

தென்னிந்திய சாசனச் செல்வாக்கு

இச் செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பல்வேறு தகவல்களையும் கவனித்த போது தென்னிந்திய, குறிப்பாக விஜயநகர அரசின், செல்வாக்கு இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்தமையைக் காணமுடிந்தது; இவற்றைப் போன்று இந்த சாசன அமைப்பு முறையிலும் விஜயநகரச் சாசனங்களின் செல்வாக்கை நாம் கண்டுகொள்ளமுடிகின்றது.

இச்சாசனம் விஜயநகர காலத்தைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியுடன் அதாவது “சிறிமன் மகா மண்டலேசுவரன் ஹரிஹராய வி பாடன் பாவைக்குத் தப்பு வராயர் கண்டன் மூவராயர் கண்டன் கண்டனாடு

கொண்டு கொண்டாடு குடாதான் பூர்வ தக்ஷிண பச்சிமோத்தர ஸமுத்திராதிபதி கஜவேட்டை கண்டருளிய” என்ற மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியுடன் ஆரம்பிக்கிறது. அதனைத் தொடர்ந்து தானம்பற்றிய செய்தி குறிப்பிடப்பட்டபின்னர் முன்னர் கவனித்ததுபோன்று இரு சுலோகங்கள் சமஸ்கிருத மொழியில்கூறப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். இச்சுலோகங்கள் விஜயநகர காலச் சாசனங்களில் அடிக்கடி இடம்பெற்ற சுலோகங்கள் மாத்திரமின்றி, சாசன அமைப்பு முறையைப் பொறுத்த வரையிலும் இந்தச் சுலோகங்கள் விஜயநகர சாசனச் செல்வாக்கை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அதாவது தானத்தைப்பற்றிய குறிப்புக்கு அடுத்ததாகவே விஜயநகரகாலச் சாசனங்களிலும் நமது சாசனத்திலும் இச் சுலோகங்கள் அமைந்திருப்பதனைக் காணலாம்.

மேலும் இச் சாசனத்தின் அதி பிற்பகுதியில் குறிக்கப்பட்டிருப்பதுவும் கவனித்தத்தக்கது. அங்கே “இந்தச் சாசனமெழுதின நன்மைக்குக் கங்காணித் தாண்டவராயன் கை எழுத்து இப்படிக்கு நிச்சயச் சேனாதிராய முதலியார்” என எழுதப்பட்டுள்ளது. இதே முறையிலேயே விஜயநகரச் சாசனங்கள் பலவும் எழுதப்பட்டுள்ளன. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குச் சேர்ந்த ஒரு சாசனத்தில் ‘யிந்த சிலா சாசனம் எழுதின நன்மைக்குக் கோவில் கணக்கு ரெங்கனாராயணன் பிரியன் எழுத்து’ என அச் சாசனத்தின் பிற்பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது.¹⁰¹ நமது சாசனம் பலவிதங்களிலும் மேற்கூறிய பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைச் சேர்ந்த சாசனத்தைப் பெரிதும் ஒத்ததாய்க் காணப்படுகிறது. இவற்றைக் கவனிக்கும்போது, கயிலவன்னியனார் தருமம்பற்றிய நமது சாசனம், பிற்பட்ட தென்னிந்திய சாசனமொன்றைத் தழுவினே அதாவது அதன் அமைப்பு முறையைத் தழுவினே எழுதப்பட்டிருக்கிறது எனக்கூற இடமுண்டு.

திருத்திய பாடப் பிரதி

கயில வன்னியனார் மடதர்ம சாதனப்பட்டயம், சிதம்பரம்

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ மன் மஹா மண்டலேசுவரன் ஹரிஹராய விபாடன் பாஷைக்குத் தப்புவராயர் கண்டன் மூவராயர் கண்டன் கண்டநாடுகொண்டு கொண்டநாடு குடாதான்பூர்வ தக்ஷிண பச்சிமோத்தர சதுஸ் சமுத்திராதிபதி கஜவேட்டை கண்டருளியபதி வேங்கடபதி தேவ மஹாராயர் பிருதுவி ராஜ்யம் பண்ணியருளா நின்ற சகாப்தம் 1644 இதன்மேற் செல்லாநின்ற சுபகிருது ஸ்ரீ சித்திரை மீ 22ஆம் திகதியும் பூர்வ பக்ஷத்தில் பழுவமும் சுவாதி நக்ஷத்திரமும் குருவாரமும் கூடின சுபதினத்திலே சிதம்பரம் பரராசசேகர மகாராசாவின் கட்டளை நடத்தும் குரிய மூர்த்தித் தம்பிரானவர்களுக்குப் பனங்காமப்பத்து வன்னிபம் நிச்சயச் சேனாதிராய முதலியாரவர்களும் குலசேகர முதலியாரவர்களும் கரிக்கட்டு மூலைப்பத்துத் தென்னமரவடிப்பத்து வன்னிபம் புவிநல்ல மாப்பாண வன்னியனாரவர்களும் புண்ணிப்பிள்ளை வன்னியனாரவர்களும் மேல்பத்து வன்னிபம் ரணகுரரண தீரராக வன்னியராய முதலியாரவர்களும் கந்தயின வன்னியனாரவர்களும் மேல்பத்து முன்னியவளை வன்னிபம் இலெங்கைநாராயண முதலியாரவர்களும் மயிலாதிதை உடையாரவர்களும் பச்சிலைப்பள்ளி இறைசுவதோர் இலங்கைநாராயண முதலியாரவர்களும் நீலயின வன்னியனாரவர்களும் மூத்தர் வன்னியனாரவர்களும் இவர்களும் இவர்களைச் சேர்ந்த ஊரில் குடியானவர்களும் தங்கள் கயிலப்பிள்ளை வன்னியனாரவர்

கள் மடதருமத்துக்குத் தர்மசாதனப் பட்டையங் குடுத்தபடி கமத்துக்கு மூன்று மரக்கால் நெல்லு மடதருமத்துக்குச் சந்திராதித்தியவரைக்கும் புத்திர பவுத்திர பாரம்பரியமுங் குடுத்துவரக் கடவோமாகவும்.

இப்படிச் சம்மதித்துச் சூரியமூர்த்தித் தம்பிரானவர்களுக்கு நாங்களெல்லோ ருந் தரும சாதனப் பட்டையங் கொடுத்தோம். தாங்களென் றென்றுந் தருமத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணி நடப்பித்துக்கொள்ளக் கடவராகவும். இந்தத் தருமத்துக்கு யாதாமொருவர் சகாயம்பண்ணினார்கள் அவர்கள் பூலோக கயிலாசமாகிய சிதம்பரத் திலே அர்த்த சாமவேளையிலே சபாபதி தரிசனம் பண்ணின புண்ணியம் பெறக் கடவராகவும். இந்தத் தருமத்துக்கு அசிதம் பண்ணியவர்கள் சிதம்பர தலத்திலே தீயிட்டவர்கள் போகிற தோஷத்திலே போகக் கடவோராகவும்.

ஓநவாநுநயொஹே

ஓநாக்ஸெயொநுவாநுநடி |

ஓநாக்ஸெமஹேவாநொதி

வாநுநாடிஅஹம் வஹ ||

வாடிதாஹிமுணம் வுணாடி

வாடிதாநுவாநுநடி |

வாடிதாவஹாரெண

வாடிதாநிஷ்டாஹவெசு ||

அரிய நல்லறமுற்றினோன் றன்னினு மதனைப்
புரிதி யென்பவன் காப்பவன் புகலிருவர்க்கும்
பெருகுமப்பயன் பதின்மடங்கென்றனர் பெருநூற்
சூரிய மாந்தர் கடிவினைவழிக்கு மீதொக்கும்.

மனை மடத்திடை யெல்லையின் மன்றுகளொன்றுக்
கனைய செய்தவர் சிவபதத்தாயிரங் கற்ப
முனைவர் போற்றிட வீற்றினிதிருப்பரிம் முறையே
யினைய நற்பயனேற்றுக விசைக்கு மாறென்றோ.

ஸுபமஸ்து: இப்படிச் சிதம்பர புராணத்திற் சிவ புண்ணிய மகிமையுரைத் தலின் இந்தச் சாதன மெழுதின நன்மைக்குக் கண்காணித் தாண்டவராயன்கை எழுத்து. இப்படிக்கு நிச்சயச் சேனாதிராய முதலியார்.

பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு

இக் கட்டுரையிலே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள செப்பேட்டைப் பற்றிக் கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்கள் சிந்தனை III, 1 (ஜனவரி 1970) இதழிலே தான் எழுதிய “இரு தமிழ்ச் செப்பேடுகள் — I” என்னும் கட்டுரையிலே குறிப்பிட்டு, கட்டுரையின் இறுதியிலே அடைப்புக் குறிக்களுள் “கயிலாய வன்னியனாருடைய தர்மசாதனப் பட்டயம் அடுத்த இதழில் இடம்பெறும்” என்று அறிவிப்பதற்கும் சம்மதித்தார். எனினும் அடுத்தடுத்த இதழ்களிலே அக் கட்டுரையை வெளியிடுவதற்காக அவரிடம் பதிப்பாசிரியர் கட்டுரையைத் தரும்படி கேட்டிருந்தும் ஏதோ காரணத்துக்காக அதனை அவர் தந்துதவவில்லை. இதற்கிடையில் இச் செப்பேட்டைப் பெற்றுக்கொண்ட திரு. செ. குணசிங்கம் அவர்கள் அதனைப் பதிப்பித்து வெளியிட விரும்பியபோது, சிந்தனையில் அதனை வெளியிடுமாறு பதிப்பாசிரியர் கேட்டுக்கொண்டதுடன், இச் செய்தியைக் கலாநிதி பத்மநாதனுக்கும் அறிவித்திருந்தார். திரு. குணசிங்கத்தின் கட்டுரை எதிர்பாராத விதமாக நீண்டு சென்று ஒரு நூல் வடிவிலும் வெளிவந்தது. கலாநிதி பத்மநாதனும் இச் செப்பேட்டை முதலில் ஒரு தினசரிப் பத்திரிகையிலும் பின்னர் தான் எழுதிய வன்னியர் (பேராதனை 1970) என்னும் நூலிலும் வெளியிட்டிருந்தார். இரு ஆசிரியர்களுடைய நூல்களும் எதிர்பாராத விதத்திலே ஒரு கசப்பான சூழ்நிலையை உருவாக்கியிருந்தன.

தனி நபர் ஒருவரிடம் இருக்கும் ஆவணம் ஒன்றை ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து பதிப்பிப்பதில் எதுவித குற்றமுமில்லை என்ற எண்ணத்தினாலும், அப்படிச் செய்வது ஒரு மரபாக இருப்பதாலும், கலாநிதி பத்மநாதன் முதலில் பதிப்பிக்க விரும்பிய ஆவணத்தை, அவர் பதிப்பிக்காது விட்டபோது, இன்னொருவர் அதனைப் பதிப்பிக்க விரும்பியதும், அதற்குச் சிந்தனையில் இடமளிக்கப் பதிப்பாசிரியர் முன்வந்தார். கலாநிதி பத்மநாதன் அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்திருந்தால் அவ்வாறு செப்பேட்டைச் சிந்தனையிலே பதிப்பிக்காது விட முடிந்திருக்கும். எனினும், இறுதியில் உருவாகிய சூழ்நிலை மிகவும் துரதிர்ஷ்டவசமான ஒன்றாகும். இதையிட்டுச் சிந்தனையின் பதிப்பாசிரியர் மனவருத்தமடைகின்றார்.

திரு. குணசிங்கத்தின் கட்டுரை அச்சிடப்பட்டபின் கலாநிதி பத்மநாதன் கள்ளியங்காட்டுச் செப்பேடுகளைப் பற்றிய தனது கட்டுரையின் தொடர்ச்சியின் ஒரு பாகத்தை (26 பக்கங்கள்) சிந்தனையில் வெளியிடுவதற்காகக் கொடுத்திருந்தார். ஆயினும், இடவசதியும் பணவசதியும் இல்லாமையால் அதனை இந்த இதழிலே வெளியிட முடியவில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஒதுவார் எனப் பலராலும் அழைக்கப்படும் இவர் கள்ளியங்காட்டிலுள்ள முக்குறுணிப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அணித்தாகவுள்ள இல்லத்தில் வீசித்து வருகிறார். தனது தந்தைக்குப் பின்னர் தல்லூர் கோவிலில் ஒதுவாராக இருந்து நற்பணி புரிந்து வருகின்றார்.
- 1அ. இப்பத்திரிகையின் ஆங்கிலத்தேதி:- 4-9-1932 ஆகும்.
- 1ஆ. இந்தப் பரராசசேகர மகாராசாவின் தானம்பற்றிய செப்பேடு பின்னர் கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்களாலும் பிரசுரிக்கப்பட்டது.
‘இரு தமிழ்ச் செப்பேடுகள்,’ சிந்தனை, மலர் 3, இதழ் 1, பேராதனை (ஜனவரி, 1970), பக். 52-57.
3. இந்தப் பகுதி சமஸ்கிருத மொழியிலான இரு சுலோகங்களைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. இச் சுலோகங்கள் பற்றி, இப்பதிப்பின் இறுதிப்பகுதியில் ‘சுலோகங்களும் செய்யுட்களும்’ என்ற தலைப்பில் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது.
- 3அ. T. N. Subramaniam, *South Indian Temple Inscriptions*, Vol. II, (Madras, 1954), No. 883.
4. இவ்வாறாகக் குறிப்பிட்ட மெய்க்கீர்த்திக்கு விஜயநகரச் சாசனங்களிலிருந்து பல உதாரணங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.
“ஸ்ரீமன் மஹா மண்டலேசுவர அரியராஜ விபர்டன் பாஷைக்குத் தப்புவுராயர கண்டன் கண்ட நாடு கொண்டு கொண்டநாடு குடாதான் பூர்வதக்ஷிண பச்சிம உத்தர சதுச் சமுத்திராபதி ஸ்ரீ வீரப்பிரதாப ஸ்ரீ வீரகிருஷ்ண தேவமகாராயர்.”
(T. N. Subramaniam, முன் குறிப்பிடப்பட்ட நூல் (மு. கு.), Vol. II, p. 765)
5. கா. இந்திரபாலா, ‘சுழநாட்டுத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் 3-கிழக்கிலங்கைச் சாசனங்கள்’, சிந்தனை, மலர் 2, இதழ் 2 - 3, ஜூலை - ஒக்டோபர், பேராதனை 1968), பக். 149.
6. L. D. Swamikannu Pillai, *An Indian Ephemeris A. D. 700- A. D. 1799*, Vol. VI - A.D. 1600 to A.D. 1799, (Madras, 1922), p. 246.
7. இங்கு கமம் என்ற சொல்லு விளைச்சலைக் குறித்து நிற்பதனைக் காணலாம். 18 ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குரிய ஆவணமொன்றில் இடம்பெறும் கமம் என்பதும் இதே பொருளிலேயே வழங்கப்பட்டிருப்பதனைக் காணலாம். அங்கே ‘வேளாண்மை செயலிக்கப்பட்ட இடத்திலே கமம் ஒன்றுக்கு’ என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.
S. Gnanaprakasas, ‘Nallamappana Vannian and the Grant of a Madaliyarship,’ *Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society (J. R. A. S. C. B.)*, Vol. XXXIII, No. 89, (1936), p. 218.
8. ம. க. வே. பிள்ளை, சந்திர மௌலீசர் சதகம் என்னும் ஈழமண்டல சதகமும் யாழ்ப்பாணம் உருமிராய் ந. சபாபதியினினை இயற்றிய உரையும், (சென்னை, குதிரோற்காரி ஸ்ரீ), பக். 131
9. கா. இந்திரபாலா, மு. கு. பக். 38.

10. S. Arasaratnam, 'The Vanniar of North Ceylon: A Study of Feudal Power and Central Authority' *The Ceylon Journal of Historical and Social Studies*, Vol. 9, No. 2, (July - December 1966), p. 107.
11. Instructions From The Governor - General and Council of India to the Governor of Ceylon, 1656-1665,' *Memoirs and Instructions of Dutch Governors Commandeurs &c.*, Translated by Sophia Pieters, (Colombo, 1908), pp. 67-68.
- 11அ. S. Arasaratnam, மு. கு., பக். 108.
12. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நூல் (மே. கு.) பக். 108
13. கயில வன்னியனின் மரணம் கி. பி. 1678 இல் ஏற்பட்டது என்ற செய்தியைப் 'பத்தேவியா டாக் பதிவேடு' தரும் தகவலிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ள முடிகிறது. F. H. De Vos (Compiled by), *Extracts Relating to Ceylon From the Dag - Register, Batavia, A. D. 1678-80,* J. R. A. S. C. B. Vol. XXVI, No. 71, (1918)), p. 182.
14. *Instructions From The Governor - General and Council of India to the Governor of Ceylon, 1656, 1665*, p. 89.
15. S. Arasaratnam, மு. கு., பக். 104.
16. பத்தேவியா. 'டாக் பதிவேடு' தரும் தகவல்களிலிருந்து கயிலவன்னியனின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து நேரடி வாரிகரிமையைப் பெற்றுக்கொண்டவர் கயில வன்னியனின் பேரன் முறையான (Grand Nephew) காசியனார் (Caysianaer) என்பவராவர் என அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இருந்தும் நாம் இங்கு கூறிக்கொள்ள முடிவது, இக் காலத்துக்குரிய ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளில் மேற்கூறிய காசியனார் பற்றிய குறிப்புகள் மிக அருமையாகவே கிடைக்கின்றன. அதே நேரத்தில் பனங்காமப் பகுதிக்கு அதிகாரமுடைய வன் என நல்லமாப்பாண வன்னியனாரே அடிக்கடி இடம் பெறுகின்றார். ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளின் உதவி கொண்டு நாம் கூறக்கூடியது, கயில வன்னியனின் இறப்பைத் தொடர்ந்து காசியனார் நேரடி வாரிகரப் பதவியைப் பெற்றிருந்தாலும் உண்மையாக நடைமுறையில் அதிகாரத்தை அனுபவித்தவர் நல்லமாப்பாண வன்னியனாரே என்பதாகும். நமது மேற்படி விளக்கத்துக்கு ஒரு சிறந்த உதாரணத்தையும் நாம் இங்கு காட்ட முடியும். 1675 க்கும் 1679 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த ஒல்லாந்த அறிக்கை யொன்று, வன்னியர் ஒல்லாந்தருக்குத் திறையாகக் கொடுக்கவிருந்த யானைகள் பற்றிய செய்தியினைக் குறிப்பிடுகையில் பனங்காமப் பகுதியின் சரப்பில் நல்லமாப்பாணரும் காசியனாரும் 11½ யானைகளைக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற செய்தியைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. (*Memoir left by Ryclof Van Goens, Jun., Governor of Ceylon, 1675-1679, Trd. by Sophia Pieters*, p. 31) இக் குறிப்பிலிருந்து காசியனாரும் பனங்காமத்தில் அதிகாரம் பெற்றிருந்தார் என அறிந்துகொள்ள முடிந்தபோதும், காசியனார் தனிநின்று செயற்படவில்லை எனவும் அறியலாம். நல்லமாப்பாணரே இங்கு முதலில் குறிப்பிடப்படுகின்றார். சில வேளைகளில் கயில வன்னியனின் இறப்பின் பின் ஆட்சியுரிமைக்கு உடையவர் என்ற கருத்தில் காசியனார் பனங்காமப் பகுதிக்கு அதிகாரியாக இருந்தாலும் ஆட்சி செய்வதற்கான வயது முதிர்ச்சியற்றவராக அவர் இருந்திருக்கலாம். இக் கருத்து ஏற்கத்தக்கதாயின், காசியனாருக்கு உதவிபுரிவதன் மூலம் நல்ல மாப்பாணரே பனங்காமப் பகுதியின் அதிகாரத்தை நடைமுறையில் அனுபவித்திருக்கலாம்.
17. *Instructions From The Governor - General and Council of India to the Governor of Ceylon, 1656 - 1665*, p. 68.
18. *Memoir of Hendrick Zwaardcroon, (1697), Trd by Sophia Pieters*, p. 7.
19. மே. கு.
20. S. Arasaratnam, மு. கு., பக். 108.

- 20அ. 1697 ஆம் ஆண்டுக்குரியதும் அதற்கு முற்பட்ட காலத்துக்குரியதுமான வன்னியர் பற்றிய ஒல்லாந்த அறிக்கைகளில் இந்த நல்லமாப்பாணர் என்பவர் அடிக்கடி குறிப்பிடப்படுகின்றார். 1697 க்குப் பிற்பட்ட குறிப்புகளில் இவரது மகனான நிச்சயச் சேனாபதியார் பற்றிய குறிப்புகளே கிடைக்கின்றன. இவற்றைக் கொண்டு நோக்குகையில் இவர் 1697 க்குப் பின் பதவியில் இருக்கவில்லை எனக்கூற இடமுண்டு. இருந்தும் இவர் பதவியில்லாமற் போனமைக்குக் காரணம் என்ன எனத் திடமாகக் கூறத்தக்க வகையில் ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. இவர் பலதடவை ஒல்லாந்தருக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட மையை அறிந்துகொள்ள முடிவதால், ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டிருக்கலாம் என ஊகிக்க இடமுண்டு.
21. *Diary of occurrences during the tour of Gerrit De Heere, Governor of Ceylon, from Colombo to Jaffna.* (1697), (Colombo, 1914), p. 19.
22. இவனது பெயர் தொன் அந்தோனி குலசேகரன் என்பதாகும்.
23. S. Arasaratnam, மு. கு., பக். 109; *Memoir of Hendrick Becker*, 1716, (Colombo, 1914), p. 15.
24. *Memoir of Hendrick Becker* 1716, p. 16.
25. மே. கு., பக். 15.
26. மே. கு., பக். 17 - 18.
27. *Selections from the Dutch records of the Ceylon Government, No. 5, Memoir of Jan Schreuder Governor of Ceylon, 1762*, p. 58.
28. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் குலசேகரர், கந்தயினார், மைலாத்தை ஆகியோரது பெயர்கள் ஒல்லாந்தக் குறிப்புகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விதத்தினைக்காட்ட முடிகின்றது. குலசேகரர் - கொலசேகர எனவும் கந்தயினார் என்பது கியந்தயினார் எனவும் மைலாத்தை - மைலாத்தே எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.
29. *Diary of occurrences during the tour of Gerrit De Heere, Governor of Ceylon from Colombo to Jaffna*, 1697, p. 19
30. மே. கு., பக். 20 - 21.
31. இக்காலமளவில் ஒல்லாந்தர், வன்னிநாட்டை ஒரு “செய்திகளை அறிவிக்கும் இடமாகப் (Sounding board for the news of Kandy)” பயன்படுத்த விரும்பினர். அத்துடன் கண்டியின் அரசியல் விவகாரம் குறித்துச் செய்திகளைப் பெறுவதற்கு வன்னியர் கண்டியில் வைத்திருந்த தொடர்புகளையும் பயன்படுத்த விரும்பினர். (S. Arasaratnam, மு. கு., பக். 106)
32. *Memoir of Hendrick Becker*, 1716, p. 15.
33. F. H. De Vos, (Compiled by), ‘Extracts Relating to Ceylon from the Dag. Register, Batavia, A. D. 1678 - 1680,’ J. R. A. S. C. B, Vol. XXVI., No. 71 (1918), p. 182.
34. கா. இந்திரபாலா, ‘செய்தியும் குறிப்பும்: யாழ்ப்பாணத்தில் சாசனங்கள்’, சிந்தனை, மலர் 3, இதழ் 2, (ஜூலை 1970), பக். 159.
35. ‘தொன்’ என்ற சொல்லுக் கத்தோலிக்க மதப் பிரிவினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பொதுவான மதப்பெயராகும். தொன் என்ற சொல் தோன்றிய விதம்பற்றி நகைச்சுவையான தகவலை லூவ் என்பவர் கொடுத்துள்ளதைக் காணலாம். (Wolf, John Christopher, *The Life and Adventures of John Christopher Wolf*, Translated from the German, Robinson (1785), pp. 253 - 55; C. S. Navaratnam, மு. கு., பக். 225.

36. Fernao De Queyroz, *The Temporal and Spiritual Conquest of Ceylon*, Books 3 and 4, Translated by S G. Perera, (Colombo, 1930), p. 659.
37. S. Arasaratnam, மு. கு., பக். 111
38. மே. கு. பக். III
39. க. அருமைநாபகம், 'இலங்கையில் ஓல்லாந்தர் பின்பற்றிய சமயக் கொள்கை,' *சிந்தனை*, மலர் 1 இதழ் 1, (ஏப்பிரில், 1967), பக். 38.
40. மே. கு., பக். 38
41. J. E. Tennent, *Christianity in Ceylon* (London, 1850), pp. 41-42.
42. Tikiri Abeyasinghe, *Portuguese Rule in Ceylon 1594-1612*, (Colombo, 1966), p. 214.
43. S. Arasaratnam, மு. கு., பக். 111; *Memoir of Hendrick Zwaardecroon, Commandeur of Jaffnapatnam*, 1697, p. 52.
44. மே. கு. p. 52
45. S. Gnana Prakasar, மு. கு., பக். 217.
46. S. Arasaratnam, மு. கு., பக். 102.
47. Fernao De Queyroz, மு. கு., 1, பக். 51.
48. *Memoir left by Ryclof Van Goens, Jun. 1675 - 79*, (Colombo, 1910), p. 31.
49. மே. கு., பக். 32.
50. *Selections from The Dutch Records of the Ceylon Government No. 5, Memoir of Jan Schreuder*, 1762, p. 58.
51. S. Arasaratnam, மு. கு., பக். 102.
52. மே. கு. பக். 102
53. மே. கு., பக். 103.
54. மே. கு. பக். 103
55. P. E. Pieris, *The Kingdom of Jafnapatam 1645*, Second Edition, (1944), p. 10; ஆரம்பத்தில் இச் சொல்லைப் போர்த்துக்கீசச் சொல்லாகிய நெசிதோர் (Regedor) என்ற சொல்லுடன் அடையாளங்காணலாம். என்பதுபற்றிக் கொழும்புப் பல்கலைக் கழகச் சிரேஷ்டவரலாற்று விரிவுரையாளர் T. B. H. அபெசிங்ஹா அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டபோது, அவர், அவ்வாறு அடையாளங் காண்பது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை எனக் கூறினார். இதுபற்றிப் பின்னர் கலாநிதி வா. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடம் விசாரித்தபோது அவர் 'சேகரிப்பாளர்களைக்' குறிக்கும் 'நெசிபதோர்' என்ற போர்த்துக்கீசச் சொல் இருப்பதாகக் கூறினார். பின்னர் இந்த நெசிபதோர் என்ற சொல்லை நமது செப்பேட்டிலுள்ள இறைசுபதோர் என்ற சொல்லுடன் அடையாளங் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

65. Houaiss and Avery, *The New Appleton Dictionary of the English and Portuguese Languages*, (New York, 1964), p. 452.
- 65அ. S. Gnana Prakasar, மு. கு., பக். 217.
67. Houaiss and Avery, மு. கு., பக். 34.
58. P. E. Pieris, மு. கு., பக். 10.
59. மே. கு., பக். 11.
60. *Instructions from the Governor - General and Council of India to the Governor of Ceylon 1656 - 1665*, p. 88.
61. *Memoir of Hendrick Zwaardecroon 1697*, (Colombo, 1911), p. 25.
62. F. X. C. நடராசா (பதிப்பாசிரியர்), மட்டக்களப்பு மான்மியம், (கொழும்பு, 1962), பக். 104.
63. பு. பொ. வைத்தியலிங்க தேசிகர் (பதிப்பாசிரியர்), ஸ்ரீ தக்ஷிணகைலாச புராணம், (பருத்தித்துறை, 1916), கோணேசர் கல்வெட்டு (பிற்சேர்க்கை), பக். 38.
64. K. Indrapala, 'The Origin of the Tamil Vanni Chieftaincies of Ceylon,' *The Ceylon Journal of the Humanities*, Vol. 1. No. 2, (July, 1970), p. 126.
65. F. X. C. நடராசா, மு. கு., பக். 95.
66. K. Indrapala, 'The Origin of the Tamil Vanni Chieftaincies of Ceylon, மு. கு., பக். 134.
67. *South Indian Inscriptions* (S. I. I.), தொகுதி 4, இல. 128; 5, இல. 303, 999; 6, இல. 262, 264; 7, இல. 23, 24, 25; 8, இல. 166, 172, 192, 195.
68. S. Paranavitana, 'Lankatilaka: Tamil Inscriptions', *University of Ceylon Review* (U. C.R., Vol. XVIII, Nos. 1 and 2, (Peradeniya, January 1960), p. 17.
69. T. N. Subramaniam, மு. கு., தொகுதி II, இல. 773 788.
70. S. Gnana Prakasar, மு. கு., பக். 217
71. *Memoir of Hendrick Zwaardecroon, 1667*, p. 19.
72. *Instructions from the Governor - General and Council of India to The Governor of Ceylon, 1656 - 1665*, p. 88.
73. மே. கு. p. 88
74. Burgess, James, Tamil and Sanskrit Inscriptions, *Archaeological Survey of Southern India*, Vol. 4, translated by S. M. Natesa Sastri, Madras, 1886, No. 123
75. T. V. Mahalingam, *Administration and Social Life Under Vijayanagar*, (Madras, 1940). p. 186
76. S. Gnana Prakasar, மு. கு., பக். 217
77. T. N. Subramaniam, மு. கு., தொகுதி III, பகுதி II, பக். 1411; *Tamil Lexicon*, Published Under the Authority of the University of Madras, Vol. II, (Madras, 1926), p. 684.
78. K. V Subrahmanya Ayyar, 'The Tirumukkudal Inscription of Vira Rajendra, *Epigraphia Indica*, Vol. 21, (1931 - 32), No. 38, p. 240.

79. S. I. I., Vol. XIV, (Madras, 1962), Nos. 157, 160, 194
80. மே. கு., இல. 239
81. K. Kanapathi pillai, 'Mankanai Inscription of Gajabahu II,' U. C. R., Vol. 22, No. 1, (1962), p. 13.
82. மே. கு., பக். 14
83. A. Krishnaswami, *The Tamil Country Under Vijayanagar*, (Annamalainagar, 1964), p. 49.
84. மே. கு., பக். 63
85. T. N. Subramaniam, மு. கு., தொகுதி III, பகுதி II, பக். 1411
சேழற்காலக் கல்வெட்டொன்றில், 'ஆயம், பாடிகாவல், கண்காணி, கணக்கவரி' என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. (S. I. I, Vol. I, No. 64, p. 91). இங்கு கண்காணி என்பது வேறு வரிகளுடன் சேர்த்துக் கூறப்பட்டுள்ளமையால், கண்காணி என்பதும் ஒரு வரியையே குறித்தது எனக் கூறவேண்டும்.
86. S. Gnana Prakasār, மு. கு., பக். 217.
87. C. S. Navaratnam, *Vanni and the Vanniyas*, (Jaffna, 1960), p. 32
- 87 அ. T. N. Subramaniam, மு. கு., தொகுதி I, இல. 30, 31, 440, 547
88. மே. கு., இல. 502.
89. மே. கு., இல. 370, 423, 441, 546.
90. K. A. Nilakantasastri, *A History of South India*, 3rd Edition, (Madras, 1966), pp. 311-12
91. T. N. Subramaniam, மு. கு., தொகுதி II, இல. 883, பக். 822
92. 18 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய சாசனமொன்றில், பசுவைக்கொல்லும் பாவத்துடன் சேர்த்துக் குழந்தை, தாய், தந்தை என்போரைக் கொல்வதால் ஏற்படும் பாவமும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (T. N. Subramaniam), மு. கு., தொகுதி III, பகுதி II, இல. 1196) குழந்தை, தாய், தந்தை ஆகியோரைக் கொல்வது, மிகப்பெரிய பாவமான ஒரு செயலாக - இன்றும் கருதப்படுவதாகும்.
93. T. N. Subramaniam, மு. கு., தொகுதி III, பகுதி I, பக். 1284
94. K. Kanapathipillai, 'A Pillar Inscription From Moragahawela,' U. C. R., Vol. XVIII, Nos. 1 and 2, (January - April, 1960), p. 49.
95. T. N. Subramaniam, மு. கு., தொகுதி III, பகுதி I, இல. 1196;
இதே காலப்பகுதிக்குச் சேர்ந்த இன்னொரு சாசனத்தில் தலங்களை அதாவது, 'யிந்தத் தர்மத்துக்கு வாக்கு சகாயம், சரிசகாயம், பண்ணினவர்களுக்குக் காசி, கங்கை, ராமேஸ்வரம் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானம் பண்ணின பலனைப் பெறுவார்களாகவும்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (T. N. Subramaniam, மு. கு., தொகுதி II, இல. 883).
96. கா. இந்திரபாலா, 'கிழக்கிலங்கைச் சாசனங்கள்' சிந்தனை, மலர் 2, இதழ் 2 - 3, பக். 49.
97. மே. கு., பக். 48-49
98. அச்சலோகங்களின் பொருள்: முதலாவது சுலோகம்:- தானம் செய்வது, அளித்த தானத்தைப் பரிபாகம் செய்வது, இவ்விருண்டினுள் தானத்தைக் காட்டிலும் பரிபாலனமே சிறந்தது. தானம் செய்வதால் சொர்க்கம் கிட்டுகிறது. பரிபாலனத்தாலோ வைகுந்தமே (அழிவற்ற ஸ்தானம்) கிட்டுகிறது. இரண்டாவது சுலோகம்:- தான் அளிப்பதைக் காட்டிலும் பிறர் கொடுத்ததைப் பரிபாலனம் செய்வது இருமடங்கு புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும். பிறர் அளித்ததை அபகரித்தாலோ தான் கொடுத்ததும் பலன் பக். 1051)
99. T. N. Subramaniam, மு. கு., தொகுதி II, இல. 945, 798, 797, 781.
100. மே. கு., பக். 1057
101. மே. கு., தொகுதி II, இல. 767

செய்தியும் குறிப்பும்

I தொல்பொருளாராய்ச்சிக் கருத்தரங்கு

1970 ஓகஸ்து 21 இல் கொழும்பு நூதனசாலை விரிவுரை மண்டபத்திலே இலங்கைத் தொல்பொருளியல் துறையினர் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால - வரலாற்றரம்பகாலத் தொல்பொருளாராய்ச்சிபற்றி ஒரு கருத்தரங்கை நடத்தினர். இக் கருத்தரங்கிற்குக் கலாச்சார விவகார அமைச்சர் கௌரவ திரு. எஸ். எஸ். குலதிலக அவர்கள் தலைமைதாங்கினார். கலாச்சார விவகார அமைச்சின் நிரந்தரச் செயலாளர் திரு. நிஸ்ஸங்க விஜயரத்ன அவர்களும் இக் கருத்தரங்கிலே முக்கிய பங்குபெற்றார்.

1970 ஜூலை, ஓகஸ்து மாதங்களில் இலங்கையின் வெவ்வேறு பாகங்களிலே தொல்பொருளாராய்ச்சி நடத்திய அமெரிக்க அறிஞர்களுடைய ஆராய்ச்சிகளைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளவும் கருத்துத் தெரிவிக்கவுமே இக் கருத்தரங்கு நடத்தப்பட்டது. இதனால், கருத்தரங்கில் இடம்பெற்ற விஷயங்கள் மேற்படி தொல்பொருளாராய்ச்சி சம்பந்தமானவையாகவே அமைந்தன.

1970 இன் நடுப்பாகத்திலே இலங்கையில் தொல்பொருளாராய்ச்சி நடத்துவதற்காக மூன்று அமெரிக்க குழுவினர் வந்திருந்தனர். முதலாவது குழுவினர் பென்ஸில்வேனியாப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வந்த திரு. பெனற் பரொன்ஸன், கலாநிதி விமலா பெக்லி, திரு. எம். மவ்ரூப் ஆகியோராவர். இவர்கள் முதலில் ஜூன் 18 தொடக்கம் ஜூலை 17 வரை கந்தரோடையில் இரு குழிகள் தோண்டி அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தினர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த திரு. பி. ஏ. ஹுசைன்மியாவும் இவர்களுடன் சேர்ந்து அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தினார். பின்னர் ஜூலை 23 தொடக்கம் ஓகஸ்து 10 வரை இவர்கள் விலபத்து வனத்திலுள்ள பொன்பரப்புப் பிரதேசத்தில் இலந்தைவட்டம் என்னுமிடத்தில் நான்கு குழிகள் தோண்டி அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தினர் அப்பொழுது கா. இந்திரபாலாவும் இவர்களுடன் சேர்ந்து அகழ்வாராய்ச்சி நடத்தினார். இரண்டாவது குழுவில் அமெரிக்காவின் கோனெல் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த மானிடவியலாளராகிய கலாநிதி கெனெத் கெனடி என்பவர் தலைமை இடம் பெற்றிருந்தார். இவர் கற்கால மனிதர் பற்றி ஆராய்வதற்காகப் பலங்கொடைப் பிரதேசத்திலே பெல்லன் பந்திபலஸ்ஸு என்னும் இடத்திலே அகழ்வாராய்ச்சி நடத்திவிட்டுப் பின்னர் இலந்தைவட்டத்தில் பென்ஸில்வேனியாப் பல்கலைக்கழகத்தினர் அகழ்ந்தெடுத்த எலும்புக்கூறுகளை ஆராய்வதற்காக இலந்தை வட்டத்திற்கும் சென்றிருந்தார். மூன்றாவது குழுவில் ஹவாய்ப் பல்கலைக்கழகத்திலே பேராசிரியராகக் கடமையாற்றும் கலாநிதி W. G. ஸோல்ஹைம் II (Solheim II) என்பவரும் அவருடைய மாணவி ஒருத்தியும் இடம்பெற்றிருந்தனர். இவர்கள் தென்கிழக்காசிய மக்கள் மேற்குநோக்கிச் சென்றமைக்கான சான்றுகளைத் தேடித்தாய்வதில் அகழ்வாராய்ச்சி நடத்திவிட்டு, இலங்கையிலும் சான்றுகளைப் பெறுவதற்கு ஓகஸ்து மாதத்திலே மேற்றரை ஆராய்ச்சி (Surface exploration) நடத்தினர்.

II தமிழ்ச் சாசனங்கள்

பதவியா: 1970 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் பதவியாவிலே அகழ்வாராய்ச்சி நடத்திய தொல்பொருளியற் பகுதியினர் அங்கிருந்த இந்துக்கோயில் ஒன்றுக்குச் சொந்தமான பல தொல்பொருட்களைக் கண்டுபிடித்தனர். அவற்றிலே சில தமிழ்ச்சாசனங்களைக் கொண்டனவாகக் காணப்பட்டன.

- (1) வெண்கல மணி ஒன்றிலே பொறிக்கப்பட்டிருந்த சாசனம் — “இம் மணி இ(ட்டா)ந் கௌ(டி)னியன் ஆ(ரா அமுது).”
- (2) அழகிய வேலைப்பாடுடைய ஒரு வெண்கல முக்காலியிலே பொறிக்கப்பட்டிருந்த சாசனம் — “ஸ்வஸ்திஸ்ரீ நானுதெசியன் ஸ்வஸ்திஸ்ரீ அருள் பெற்றான் இ(ட்டு)து.”

(3) ஒரு நந்திபொறித்த முத்திரையிலே காணப்பட்ட கிரந்த எழுத்திலுள்ள வடமொழிச்சாசனம் —
 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமத் த்விஜா வாஸ
 ஸ்ரீபதி க்ராம வாஸிநா
 மதேஹஸ்யததிந்த்ராதி
 மௌலிராஜித ஸாஸநம்
 (ஸ ஈதி சூத்ரீ டீவீசா வாஸ
 சூபதி மூம் வாஸிநா
 மகன்மகாநதீந்ராதி
 மௌசூ ராஜீகாஸாஸநம்)

இச் சாசனங்கள் பன்விரண்டாம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை எனலாம்.

உரும்பராய்: பலகால முயற்சியின் பின்னர் 1970 பெப்ரவரி 28 இல் உரும்பராய்க் கருணாகரப் பிள்ளையார் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டைப் பார்வையிடுவதற்கும் அதன் மைப்பிரதியை எடுப்பதற்கும் அனுமதி கிடைத்தது. கல்வெட்டு மிகவும் சிதைந்த நிலையிலே காணப்பட்டது. ஒரு தூணின் உடைந்த பாகத்தில் ஐந்து பக்கங்களிலே எழுத்துக்கள் காணப்பட்டன. மேற்பாகத்தில் இருந்த எழுத்துக்கள் ஏனையவற்றைவிடப் பிற்பட்டகாலத்தவை. இவ்வெழுத்துக்களாவன:

1. திருச்சிறுதம்பலம்
2. பண்டார
3. த் தன்ம(ம்)
4. உடமை
5. ப் பணம் ரு.

இவற்றுடன் ஒரு திருச்சுலமும் பொறிக்கப்பட்டிருந்ததால், இக் கல் ஒரு திருச்சுலக்கல்லாகப் பயன்பட்டிருக்கலாம் எனத்தோன்றுகிறது. கல்வின் ஏனைய பாகங்களிலுள்ள எழுத்துக்கள் அனைத்தும் ஒரு தனிச் சாசனத்தைச் சேர்ந்தவையாகத் தோன்றுகின்றன. “ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ” என்ற மங்கல வாக்கியத்துடன் ஆரம்பமாகும் இச் சாசனம் “பிறபவ” ஆண்டிலே பொறிக்கப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. இப் பிறபவ ஆண்டு கி. பி. 1567 ஆகலாம். மாங்குளம்: வடமாகாணத்தில் மாங்குளத்திலே புற்குளம் என்னும் இடத்திலுள்ள கண்ணகி கோயிலிருந்து பெறப்பட்டதாகக் கூறப்படும் சாசனம் பொறித்த இரு வெண்கல மணிகள் யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருட்காட்சிச் சாலையில் இருக்கின்றன. இச்சாசனங்கள் பதினைந்தாம் பதினாறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவையாகத் தோன்றுகின்றன:

(1) எண் ௩ 48 பொறித்த மணி. உயரம் 7.8'', விட்டம் 7.2''.

சாசனம்: குஞ்சுஞளம் வண்ணாந நிலன கதான (குஞ்சுஞளம் வண்ணாந நீலன் கதிரன்)

(2) எண் ௩ 47 பொறித்த மணி. உயரம் 7'', விட்டம் 7''.

சாசனம்: ௨ வையகாளிப் பணிககா வீர உடையார் உவசம்

[௨ வையகாளிப் பணிக்கர் வீர உடையார் உவசம் (உபயம்)]

திருகோணமலை: திருகோணமலையிலுள்ள ஒஸ்ரென்பேர்க் கோட்டையின் சில கற்களிலே பழைய தமிழ்ச் சாசனங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மூன்றின் வரைவுப் படங்கள் 1836 இல் *Journal of the Asiatic Society of Bengal* (Vol. V, plate XXVIII) என்ற சஞ்சிகையில் வெளியிடப்பட்டிருந்தும் இதுவரை இவை ஆராயப்படாது விடப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஒன்று முதலாம் ராஜேந்திரசோழனின் மெய்க்கீர்த்தியின் உடைந்த ஒரு பாகமாகும். அது பின்வருமாறு:

1. ம் நண்ணற்கருமுரண் மண்(ணை)க்க.....
2. கடல் லீழத்தரையர் தழுடியும் ஆங்
3. யர் ஒங்கெழில் முடியும் முந்நவர் பக்கல்
4. வத்த சுந்தரமுடியும் இந்திரநாரமும் தெ(ண்).....
5. (ண்)டல முழுதும் எறிபடைக் கெரலந்மு(ை).....
6. ம் குலதனமாகிய பல புகழ் முடியும் செங்.....
7.ங் க(தி)ர் வெலைத் தொல்பெருங் கா(ல)ல் (பல்).....
8. தண்டால் கொண்ட கொப்பரகேச(ரி)ப.....
9. (சொ)ழ தேவர்க்கு யாண்டு (ய)ரு வது.....

ராஜேந்திர சோழனின் பிற கல்வெட்டுக்களின் உதவிகொண்டு இதனைப் பின்வருமாறு நிரப்பித் திருத்தி அமைக்கலாம்:

“ நண்ணற் கருமரண் மண்ணைக் கடக்கமும்
 பொருகடல் ஈழத்தரசர் தம் முடியும்
 ஆங்கவர் தேவியர் ஒங்கெழில் முடியும்
 முன்னவர் பக்கல் தென்னவர் வைத்த
 சுந்தர முடியும் இந்திரன் ஆரமும்
 தெண்டிரை ஈழமண்டல முழுதும்
 எறிபடைக் கேரளர் முறைமையிற் சூடும்
 குலதனமாகிய பலர்புகழ் முடியும்
 செங்கதிர் மாலையும் சங்கதிர் வேலைத்
 தொல்பெருங்காவற் பல் பழந்திவும்
 மாப்பொருதாண்டாற் கொண்ட
 கோப்பரகேசரி பர்மரான உடையார்
 ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழ தேவர்க்கு யாண்டு ருவது”

III புதிய வெளியீடுகள்:

- (1) ஆ. வேலுப்பிள்ளை, சாசனமும் தமிழும், பக் I - XVI, 1 - 368. கண்டி 1971 ஏப்ரில்.
- (2) *Epigraphia Tamilica*, A Journal of Tamil Epigraphy, Vol. I, Pt. 1, Jaffna Archaeo-logical Society, June 1971, edited by K. Indrapala.

MURUGAN'S

For All Kinds of
Superior Quality Textiles

SHIRTINGS
SUITINGS
SAREES

MURUGAN STORES – NAWALAPITIYA

With the Best Compliments of

M. M. ISMAIL & SONS

258, Main Street

MAWANELLA

Dealers in:

- All varieties of Rice (NAZEEMA RICE MILL)
- Explosive Materials
- Ready-made Shirts
- Milk Food & Biscuits
- Fancy Goods
- Batteries
- Oilman Stores

Telephone 575

MAWANELLA

Wishes From

DEEN BROTHERS

TEA MERCHANTS

414/6, BLOEMENDHAL ROAD

COLOMBO

With the Best Compliments of

PANADURA STORES

GENERAL MERCHANTS

224, Main Street

PANADURA

With the Best Compliments of

MALWANA MAHAL

A. L. M. MAHAROOF & Co.,

285, Grandpass Road

COLOMBO - 14

=====

SHEET RUBBER, PALE CREPE
& SCRAP CREPE MANUFACTURERS

=====

Tele. 22961

Branch:

Gram: Otupal

MALWANA RUBBER MILLS
WELIPENNA

Visit the

CITY DRUG STORES

NAWALAPITIYA

or phone 369

for

ALL YOUR REQUIREMENTS

With the Best Compliments

of

A. R. Sittampalam & Co.,

144, MALIBAN STREET

PETTAH

COLOMBO - 11

ஆ. வேலுப்பிள்ளை

எழுதிய

சாசனமும் தமிழும்

பக். I—XVI, 1—1971

கண்டி, ஏப்ரல் 1971

சாசன வரிவடிவம், மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு,

இலங்கை ஆகிய துறைகளில் ஆராய்ச்சி

விலை - ரூ. 10-00.

தமிழ்த்துறை, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்,

பேராதனை.

EPIGRAPHIA TAMILICA

A JOURNAL OF TAMIL EPIGRAPHY

Vol. I

Part I

Edited by

KARTHIGESU INDRAPALA

Published by the

JAFFNA ARCHAEOLOGICAL SOCIETY

Articles on 24 Tamil Inscriptions, mostly from Ceylon

AVAILABLE AT

LAKEHOUSE BOOK SHOP

COLOMBO

இச்சஞ்சிகை குராதனைக் கலைக்கல்விக் கழகத்தினரால் கண்டி, 241, கொழும்பு வீதிவிலுள்ள நெஷனல் பிரின்டர்ஸில்
அச்சிட்டு ஆசிரியர் கா. இந்நிரபாலா அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.